Robert Cormier

RĂZBOIUL CIOCOLATEI

youngart

Robert Cormier

RĂZBOIUL CIOCOLATEI

Robert Cormier (1925-2000) este unul dintre cei mai cunoscuţi autori americani de romane pentru adolescenţi. Având o carieră de reporter şi jurnalist, Cormier a scris primul său roman, *Războiul ciocolatei*, pe parcursul a trei ani, între 1969 şi 1971, reuşind să-l publice abia în 1974, din cauza controverselor stârnite de povestea neobişnuită. *Războiul ciocolatei* a avut un real succes, fiind urmat apoi de multe alte romane, dintre care amintim *I Am the Cheese*, *After the First Date*, *Fade*, *Heroes* etc. Pentru contribuţia adusă literaturii pentru tineret, Robert Cormier a primit numeroase premii literare, dintre care, în 1991, Margaret A. Edwards Award.

Robert Cormier

RĂZBOIUL CIOCOLATEI

Traducere din limba engleză și note
de Tatiana Dragomir

youngart

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Cristina Topuzaru
Copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CORMIER, ROBERT
Războiul Ciocolatei / Robert Cormier ; trad. de Tatiana Dragomir. - Bucureşti Youngart, 2014

ISBN 978-606-93631-1-9

I. Dragomir, Tatiana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

youngart este un imprint al Grupului Editorial Art.
Tipărit la Imprimeria Arta Grafică SA

Această carte este pentru fiul meu, Peter.
Cu dragoste.

UNU

Îl omorâseră.

Când se întoarse să prindă mingea, avu impresia că-i explodează un baraj într-o parte a capului și că o grenadă de mână îi face burta ferfeniță. Cuprins de o bruscă senzație de greață, plonjă spre gazon. Gura i se lovi de pietriș și începu să scuipe frenetic. Se temea să nu fi rămas și fără câțiva dinți. Se ridică din nou în picioare. În fața ochilor lui imaginea terenului se unduia ca un văl. Se ținu însă tare până când toate se așezară din nou la loc și atunci reuși iarăși să focalizeze, ca printr-o lentilă. Imaginea lumii se limpezi, lucrurile căpătară din nou contur.

Pentru faza următoare le ceru celorlalți să se pregătească pentru o pasă. Dându-se înapoi, se asigură că are în față un blocaj rezonabil și ridică brațul, căutând un jucător din apropierea liniei de margine, o aripă – poate băiatul acela înalt căruia i se spunea Goober. Deodată, se pomeni că cineva îl apucă din spate și îl rotește pe loc, ca pe o barcă de jucărie prinsă într-un vârtej de apă. Aterizând în genunchi, încă ținând mingea în brațe, încercă să nu ia în seamă durerea care îi străpungea pântecele. Știa că e important să nu-și trădeze nici prin cel mai mic semn suferința. Își aminti ce îi spusese Goober: „Antrenorul o să te testeze, o să te pună la încercare, iar ceea ce-l interesează este dacă ai ceva sânge în vene."

„Am sânge în vene!“ murmură Jerry, ridicându-se încet, treptat, atent să nu-şi disloce vreun os sau să-şi întindă vreun tendon. În urechi parcă îi suna un telefon. „Alo, alo, sunt încă aici!“ Când îşi mişcă buzele, simţi gustul acid de praf, iarbă şi pietriş. Se uită la ceilalţi jucători din jurul lui, toţi cu căştile pe cap, nişte figuri groteşti, asemeni unor creaturi venite de pe un tărâm necunoscut. Nu se simțise în viaţa lui atât de singur, de abandonat și fără apărare.

La a treia fază de atac fu izbit în acelaşi timp de trei jucători: unul îl lovi în genunchi, altul în burtă şi al treilea în cap, iar casca nu-i asigură niciun fel de protecţie. Avu senzaţia că tot corpul i se tasează, exact cum se strâng segmentele unui telescop, numai că părţile lui componente nu se mai potriveau unele într-altele. Fu uimit să constate că durerea nu este mereu la fel, ci e vicleană și are multe chipuri; ici te înțeapă, dincolo te strânge, ici te frige, dincolo te străpunge ca o gheară. Căzu la pământ, ghemuindu-se de durere. Mingea îi zbură din mâini. Își pierdu răsuflarea aşa cum pierduse şi mingea, apoi, deodată, îl invadă un teribil sentiment de linişte. Şi atunci, pe când deja începea să se panicheze, îi reveni suflul. Saliva îi țâşni printre buze, iar când aerul răcoros îi umplu plămânii se simţi fericit. Dar în momentul în care încercă să se ridice în picioare, corpul lui se revoltă împotriva oricărei mişcări. Hotărî s-o lase baltă cu ridicatul. Va dormi puţin exact acolo unde se afla, chiar lângă linia de cincizeci de yarzi. La naiba cu primirea lui în echipă, la naiba cu toate! Trebuia să doarmă, nu-i mai păsa de nimic...

– Renault!

Ce caraghios, cineva îl striga pe nume.

– Renault!

Vocea antrenorului îi zgârie timpanele ca şmirghelul. Deschise ochii, dând iute din pleoape.

– Sunt bine, spuse, nu cuiva anume, sau poate tatălui său. Sau antrenorului.

N-ar fi vrut să iasă din încântătoarea moleşeală în care se cufundase, dar bineînţeles că n-avea încotro. Îi părea rău că trebuie să se ridice de la pământ şi era vag curios cum va reuşi să facă asta, cu amândouă picioarele făcute terci şi craniul sfărâmat. Se miră când se pomeni totuşi în picioare, intact, legănându-se ca jucărioarele acelea foarte la modă care se bălăngăne atârnând de geamurile automobilelor, dar totuşi în picioare.

– Pentru numele lui Dumnezeu! zbieră antrenorul, cu un dispreţ suculent în glas. Un strop de salivă atinse obrazul lui Jerry.

„Atenţie, domnu' antrenor, că m-aţi scuipat," protestă Jerry. „Nu mă mai scuipaţi, dom' antrenor."

Dar cu voce tare spuse doar:

– Sunt bine, domnule antrenor.

Fiindcă în situaţii din acestea era întotdeauna laş, gândea un lucru şi spunea altceva, plănuia să facă un lucru şi făcea tocmai pe dos. Fusese de o mie de ori în viaţa lui asemeni sfântului Petru şi de o mie de ori cântase cocoşul[1].

– Ce înălţime ai, Renault?

– Un metru şaptezeci şi cinci, spuse gâfâind; încă respira foarte greu.

– Greutatea?

---

[1] Aluzie la episodul biblic în care Iisus, în ultima noapte petrecută împreună cu ucenicii săi pe Muntele Măslinilor, îi spune lui Petru că înainte de a cânta cocoşul, acesta se va lepăda de el de trei ori.

– Şaizeci şi cinci de kilograme, răspunse, privindu-l pe antrenor drept în ochi.

– Pun pariu că eşti ud leoarcă, spuse antrenorul acru. De ce dracu' ţii tu neapărat să faci fotbal[1]? Ar trebui întâi să mai pui ceva carne pe ciolanele astea. Şi de ce naiba vrei să fii coordonator de joc[2]? Ai fi mai bun ca flancher[3]. Poate!...

Antrenorul arăta întocmai ca un bătrân gangster. Avea nasul rupt şi o cicatrice ca un şiret cusut de piele i se întindea pe obrazul neras, pe care firele de barbă arătau ca nişte aşchii de gheaţă. Mârâia şi înjura tot timpul şi nu ştia ce-i mila. Dar se spunea că era un antrenor al dracului de bun. Bărbatul îl privi pe Jerry lung, sfredelindu-l cu ochii lui întunecaţi, cugetând. Jerry rămase în faţa lui drept, străduindu-se să nu se clatine şi să nu leşine.

– Bine, spuse antrenorul nemulţumit. Vino mâine, la trei fix. Dacă întârzii, te-am tăiat de pe listă înainte de a începe.

Inspirând pe nări aerul cu gust dulceag de mere (îi era teamă să deschidă gura prea larg şi evita să facă orice mişcare care nu era absolut esenţială), Jerry merse clătinându-se până la marginea terenului, în timp ce antrenorul lătra la ceilalţi băieţi, cu o voce care deodată îi fu foarte dragă:

– Veniţi mâine!

---

[1] Este vorba despre fotbalul american, un joc de echipă foarte popular în S.U.A., oarecum asemănător rugby-ului, în care se îmbină strategia cu rezistenţa fizică.

[2] Coordonatorul de joc sau mijlocaşul echipei aflate în ofensivă (în limba engleză „quarterback") are rolul de a-şi coordona coechipierii, transmiţându-le strategia pentru fiecare fază de atac hotărâtă de către antrenor, printr-o serie de semnale vocale convenite dinainte.

[3] Jucător plasat în marginea formaţiei ofensive.

Ieşi de pe teren târându-şi picioarele, clipind în soarele după-amiezii, şi o luă către vestiarele sălii de sport. Genunchii i se înmuiaseră şi corpul îi era uşor ca aerul.

„Ştii ce?“ se întrebă pe sine însuşi.

Era un joc pe care îl juca uneori de unul singur.

„*Ce?*“

„Cred că o să mă ia în echipă.“

„*Vise, vise!*“

„Nu, nu visez, este chiar adevărat.“

Jerry inspiră încă o dată adânc. O durere se ivi imediat, îndepărtată, mică, asemeni unui semnal pe un ecran radar. Biiiip, aici sunt! Durere. Sub picioarele lui, frunzele răscolite sunau ca nişte fulgi de porumb. Îl invadă o fericire ciudată. Era perfect conştient că jucătorii mai mari îl masacraseră, îl răsturnaseră şi-l trântiseră la pământ ca pe un nimic, umilindu-l. Dar supravieţuise. Izbutise să se ridice în picioare. „Ai fi mai bun ca flancher.“ Oare chiar se gândea antrenorul să încerce să-l folosească drept flancher? Fie, orice post era bun, numai să fie acceptat în echipă. Semnalul de alarmă deveni mai puternic. Durerea era acum bine localizată între coaste, în partea dreaptă. Jerry se gândi la mama lui şi îşi aminti cât era de ameţită spre sfârşit din cauza medicamentelor, nu mai recunoştea pe nimeni, nici măcar pe Jerry sau pe tatăl lui. Exaltarea care-l însufleţise adineauri dispăru ca prin farmec şi în zadar se strădui să o regăsească. Era ca după ce se masturba, când ceva mai târziu încerca să retrăiască senzaţia aceea de extaz, dar nu reuşea să se simtă decât îngrozitor de ruşinat şi vinovat.

Greaţa, o greaţă caldă, vâscoasă, violentă începu să i se împrăştie prin stomac.

„Hei!“ strigă, cu voce slabă. Către nimeni. Fiindcă nu era nimeni prin preajmă care să-l audă.

Reuşi să ajungă înapoi până în şcoală. Se târî pe podeaua closetului, cu capul atârnând deasupra marginii vasului de toaletă. Mirosul de dezinfectant îi înţepă ochii. Greaţa de adineauri dispăruse, iar ţiuitul durerii se atenuase. Broboanele de transpiraţie îi coborau pe frunte ca nişte gândaci mici, umezi.

Și atunci, dintr-o dată, începu să vomite.

DOI

Obie era plictisit. Mai mult decât plictisit; era dezgustat. Se simţea şi foarte obosit. În ultimul timp parcă nu mai reuşea deloc să scape de oboseală. Se culca seara frânt şi dimineaţa se trezea tot aşa. Se pomenea căscând tot timpul. Dar mai presus de toate, se săturase de Archie. Afurisitul ăsta de Archie, pe care Obie când îl detesta, când îl admira. De exemplu, în momentul acesta simţea pentru Archie un fel de ură specială, intensă, care intra în alcătuirea plictiselii şi epuizării cu care trăia. Cu caietul în mână şi creionul pregătit, Obie îl privea acum cu o furie atroce, iritat de felul în care Archie şedea acolo, în tribune, cu părul lui blond uşor răvăşit de adierea vântului, şi se şi distra de minune, fir-ar el să fie al dracului, deşi ştia că Obie urma să întârzie la lucru din cauza lui. Şi totuşi îl ţinea acolo degeaba, făcându-l să piardă vremea.

– Zău că eşti un ticălos şi jumătate, spuse Obie în cele din urmă, dând glas frustrării, care erupse din el aşa cum ţâşneşte coca-cola din sticlă după ce ai scuturat-o. Ştii asta?

Archie se întoarse spre el şi îi zâmbi plin de bunăvoinţă, ca un afurisit de rege care împarte favoruri supuşilor săi.

– Fir-ar! zise Obie, exasperat.

– Nu mai înjura, Obie, îl mustră Archie. Ştii că la spovedanie va trebui să mărturiseşti şi păcatul ăsta.

– Ia te uită cine vorbeşte! Nu înţeleg cum ai şi avut tupeul azi-dimineaţă în capelă să primeşti sfânta împărtăşanie.

– Nu de tupeu e nevoie, Obie. Atunci când păşeşti în faţa altarului pentru împărtăşanie, *tu* primeşti trupul şi sângele Domnului. *Eu* doar mestec o napolitană pe care călugării au cumpărat-o la kilogram din Worcester.

Obie privi într-o parte dezgustat.

– Iar când spui „Iisus“, tu vorbeşti despre şeful tău. Eu când rostesc numele lui Iisus, vorbesc despre un tip care a umblat prin lume ca orice alt om timp de treizeci şi trei de ani, dar a izbutit să aprindă imaginaţia unor PR şmecheri. „PR“ înseamnă Relaţii Publice, în caz că nu ştii, Obie.

Obie nu catadicsi să răspundă. Cu Archie nu aveai nicio şansă să câştigi vreo dispută. Se pricepea grozav de bine la dat din gură. Mai ales când îl apuca să vorbească afectat. Rostea cuvinte ca *tipule* sau *băiete* de parcă ar fi fost vreun fandosit, unul dintre tipii aceia sofisticaţi, nu un elev oarecare în ultimul an la un amărât de liceu ca Trinity.

– Haide, Archie, că se face târziu, spuse Obie, încercând să facă apel la bunele sentimente ale lui Archie. O să mă dea ăştia afară într-o zi.

– Nu te mai smiorcăi atâta, Obie. De fapt, tu nici nu poţi suferi slujba aia. În subconştientul tău chiar îţi doreşti să te dea afară, fiindcă atunci n-ai mai fi nevoit să aranjezi toată ziua mărfuri pe rafturi şi să înghiţi atâtea porcării din partea clienţilor sau să lucrezi sâmbătă seara până târziu în loc să mergi la – unde umbli tu?... – la club, la Teen-Age ca să salivezi uitându-te după gagici.

Archie avea un fler incredibil. Cum de ştia el că Obie ura slujba aceea tâmpită? De unde ştia el că Obie înnebunea de ciudă mai ales sâmbăta seara, atunci când toată lumea era la club, iar el încă mai bântuia pe culoarele supermarketului?

– Păi vezi? Eu de fapt îţi fac un serviciu. Mai întârzie încă în vreo două după-amieze şi şeful o să-ţi spună: „Ai terminat-o pe-aici, Obie dragule, că văd că ţie ţi se cam fâlfâie." Și ție chiar o să ți se fâlfâie fix acolo, în fața lui.

– Şi atunci de unde o să fac rost de bani? întrebă Obie.

Archie făcu un semn din mână, dându-i de înţeles că subiectul acesta îl plictisea. Îl vedeai dându-se înapoi, fizic chiar, deşi între el şi Obie, pe banca aceea din tribune, nu era o distanţă mai mare de un sfert sau o jumătate de metru. Strigătele băieţilor de pe terenul de fotbal, care se întindea la picioarele lor, făceau un uşor ecou. Archie îşi răsfrânse buza de jos. Asta era la el semn de concentrare adâncă. Cugeta. Obie aştepta nerăbdător. Îl enerva faptul că o parte din el încă îl admira pe Archie. Felul în care reuşea Archie întotdeauna să-i aţâţe pe ceilalţi sau, dimpotrivă, să-i domolească. Felul în care te fascina cu inteligenţa lui; misiunile pe care le dădea băieţilor în numele Vigilenţilor, datorită cărora Archie devenise o adevărată legendă vie printre elevii de la Trinity. Şi, pe de altă parte, dezgustul pe care ţi-l stârnea cu accesele lui de cruzime, acele răbufniri neaşteptate, care nu aveau nimic de-a face cu durerea şi cu violenţa, dar erau într-un fel şi mai rele. Numai gândul la asta îl făcea pe Obie să se simtă stânjenit. Încercă să-şi alunge din minte gândurile acestea, aşteptând ca Archie să spună ceva, să rostească un nume.

– Stanton, zise Archie în cele din urmă, pronunţând numele în şoaptă, parcă mângâind fiecare silabă. Cred că prenumele lui e Norman.

– Bun, spuse Obie, mâzgălind pe hârtie numele.

Le mai trebuiau încă două nume. Până la ora patru Archie trebuia să găsească zece nume; opt dintre ele erau deja trecute pe lista din caietul lui Obie.

– Pentru ce misiune? întrebă Obie.

– Trotuarul.

Obie rânji scriind cuvântul în caiet. „Trotuar", un cuvânt atât de inofensiv. Dar ce reuşea Archie să facă din lucrurile cele mai simple cum era un trotuar, de pildă, cu ajutorul unui puşti oarecare, cum era Norman Stanton! Obie îşi amintea despre Stanton doar că era un lăudăros, unul care mereu se dădea rotund, un tip cu un păr roşu veşnic nepieptănat şi cu pleoapele acoperite cu o scârboşenie galbenă.

– Ia ascultă, Obie, zise Archie.

– Ce? întrebă Obie precaut.

– Chiar ai să întârzii la lucru? Vreau să zic, ţi-ai putea într-adevăr pierde slujba?

Vocea lui Archie se înmuiase de îngrijorare, iar ochii îi erau blânzi, plini de compasiune. Cu asta reuşea Archie să-i buimăcească pe toţi, cu schimbările lui de dispoziţie, cu faptul că acum se purta ca un nemernic, iar în secunda următoare era un tip absolut grozav.

– Nu cred că m-ar da chiar afară. Tipul care e patronul magazinului e prieten cu ai mei. Dar faptul că ajung târziu la lucru nu e deloc în avantajul meu. Ar fi trebuit deja să-mi mărească salariul, dar mai aşteaptă până când mă îndrept.

Archie dădu din cap ca un om de afaceri.

– Bun, ne vom ocupa de chestia asta. O să punem noi treaba pe roate. Poate că ar trebui să trimit pe cineva în misiune la magazin, să-i facem şefului tău viaţa mai interesantă.

– Pentru Dumnezeu, nu! spuse Obie repede.

Tremura de groază; îşi dădea seama că puterea lui Archie era absolut copleşitoare. De aceea trebuia să-i faci pe plac afurisitului. Obie îi cumpăra tot timpul batoane de ciocolată Hershey ca să-i potolească pofta de dulce. Bine că Archie nu se apucase de fumat iarbă sau alte chestii, că atunci Obie s-ar fi pomenit şi traficant de droguri, ca să-i astupe gura, dracu' să-l ia! Oficial, Obie era secretarul clubului Vigilenţii, dar era perfect conştient ce anume presupunea funcţia aceasta. Preşedintele Vigilenţilor, Carter, care era aproape la fel de ticălos ca şi Archie, spunea: „Fă-i pe plac, fiindcă dacă Archie e fericit, suntem fericiţi şi noi, cu toţii".

– Încă două nume, spuse Archie gânditor.

Se ridică în picioare şi se întinse. Era înalt, dar nu prea voinic. Se mişca într-un ritm subtil, molatic. Avea mers de sportiv, deşi nu putea suferi niciun sport, iar pentru sportivi nu avea decât dispreţ. În special pentru fotbalişti şi pentru boxeri. Întâmplător fotbalul şi boxul erau cele mai importante sporturi la colegiul Trinity. De obicei, Archie nu alegea sportivi ca să îndeplinească misiunile; spunea că sunt prea prostănaci ca să priceapă nuanţele delicate şi subtilele complicaţii pe care le presupuneau acestea. De asemenea, lui Archie îi displăcea violenţa. Majoritatea misiunilor pe care le născocea erau încercări mai degrabă de natură psihologică decât fizică. De aceea scăpa de fiecare

dată cu faţa curată, deşi săvârşea atâtea. Profesorii de la Trinity doreau pace cu orice preţ. Să fie linişte în campus, iar băieţii să nu-şi rupă oasele. În rest, se putea întâmpla orice. Ceea ce îi convenea de minune lui Archie.

– Puştiul ăla căruia i se spune Goober, zise Archie în sfârşit.

Obie scrise în caiet „Roland Goubert“.

– Pentru sala fratelui Eugene, adăugă Archie.

Obie zâmbi cu maliţie, încântat. Îi plăcea când misiunile lui Archie îi vizau pe profesori. Acelea erau cele mai îndrăzneţe misiuni, bineînţeles. Dar într-o zi Archie tot va merge prea departe şi îşi va frânge gâtul. Până atunci însă, Obie se mulţumea şi cu fratele Eugene. Era un tip paşnic, parcă anume făcut pentru farsele lui Archie, desigur.

Soarele dispăru îndărătul norilor plutitori. Archie căzuse din nou pe gânduri, izolându-se de lume. Vântul stârnit deaspura terenului de fotbal ridică în aer nori de praf. Terenul ar fi trebuit reînsămânţat cu iarbă. Şi tribunele aveau nevoie să fie recondiţionate – erau îndoite, iar băncile de pe care vopseaua se cojise, arătau de parcă ar fi suferit de lepră. Umbrele buturilor porţii se întindeau de-a curmezişul terenului ca nişte cruci groteşti. Un fior rece străbătu trupul lui Obie.

– Da' cine dracu' cred ei că sunt eu? întrebă Archie.

Obie nu spuse nimic. Nici Archie nu părea că aşteaptă vreun răspuns la întrebarea aceasta, ci mai degrabă ai fi zis că vorbeşte singur.

– Nenorocitele astea de misiuni! spuse Archie cu glasul încărcat de obidă. Ce cred ei, că e uşor? Şi în plus mai este şi cutia neagră...

Obie căscă. Era obosit şi nu se simţea în largul lui. Întotdeauna căsca atunci când se afla în situaţii ca cea de acum, în care nu ştia cum să reacţioneze. Tristeţea de adineauri din vocea lui Archie îl luase prin surprindere. Sau poate că Archie juca din nou teatru? Nu se ştia niciodată cu el. Obie îi fu recunoscător când Archie, în sfârşit, scutură din cap, ca şi când ar fi alungat o vrajă rea.

– Nu prea îmi eşti de mare ajutor, Obie.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai avea nevoie de ajutor, Archie.

– Nu crezi că sunt un om şi eu?

„*Nu sunt deloc sigur!*" Asta îi veni lui Obie să spună.

– Bine, bine! Hai să terminăm odată cu afurisitele astea de misiuni. Încă un singur nume şi gata!

Obie aştepta, cu creionul pregătit în mână.

– Cine-i puştiul ăla care a ieşit de pe teren acum câteva minute? Cel pe care l-au pus la pământ?

– Unul, îl cheamă Jerry Renault. E în anul întâi, spuse Obie, răsfoindu-şi caietul.

Căuta numele lui Renault la litera R. Caietul lui era mai complet chiar decât registrele matricole ale şcolii. Conţinea informaţii atent codificate despre fiecare elev de la Trinity, dar chestii pe care nu le-ai fi putut găsi în actele oficiale.

– Uite, aici e! Renault, Jerome E. Fiul lui James R., farmacist la Blake. Puştiul este elev în primul an. Data naşterii – să vedem... Tocmai a împlinit paisprezece ani. Oh, şi maică-sa a murit în primăvara trecută. Cancer.

Mai erau şi alte informaţii despre cursurile urmate, notele obţinute în gimnaziu şi activităţile extraşcolare la care participase Renault, dar Obie închise caietul cu un gest de parcă ar fi închis un capac de coşciug.

– Bietul băiat, spuse Archie. Să-i moară mama...

Din nou în vocea lui răzbătură îngrijorarea şi compasiunea.

Obie aprobă din cap. Le mai trebuia încă un singur nume. Cine să fie?

– Trebuie să-i fie greu bietului puşti.

– Da, admise Obie nerăbdător.

– Ştii de ce are el nevoie, Obie?

Şi vocea îi era molcomă, visătoare, mângâietoare.

– De ce?

– De terapie.

Acest cuvânt teribil alungă orice urmă de blândeţe din glasul lui Archie.

– De terapie? întrebă Obie.

– Chiar aşa. Pune-l pe listă!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Archie! Doar l-ai văzut pe teren. E numai un sfrijit care încearcă să intre în echipa de boboci. Antrenorul o să-l macine ca pe un hamburger. Şi maică-sa abia a apucat să se răcească în mormânt. De ce vrei să-l pui pe listă?

– Obie, nu te lăsa păcălit de aparenţe. Tipul e rezistent. N-ai văzut cum l-au doborât de pe picioare şi iar s-a ridicat? E rezistent şi încăpăţânat. Ar fi trebuit să rămână întins pe gazon, Obie. Ăsta ar fi fost probabil cel mai înţelept lucru pe care l-ar fi putut face. Şi apoi, probabil că are nevoie de ceva care să-i abată gândurile de la biata răposata maică-sa.

– Eşti aşa un ticălos, Archie! Am mai spus-o şi am s-o mai spun.

– Pune-l pe listă!

Vocea parcă îi era de gheaţă, rece ca regiunile polare.

Obie notă şi numele acesta. La naiba, doar nu era înmormântarea lui!

– Şi misiunea?

– Am să mă gândesc eu la ceva.

– Mai ai timp numai până la ora patru, îi aminti Obie.

– Trebuie să-i dăm puştiului o sarcină potrivită pentru el. În asta constă toată frumuseţea jocului, Obie.

Obie aşteptă un minut sau două, dar nu se putu abţine să nu spună întrebarea:

– Ai intrat în criză de idei, Archie?

Oare marelui Archie Costello putea să-i sece balta? Numai gândul că una ca asta ar fi fost cu putinţă te putea da peste cap.

– Obie, eu sunt un artist. Înţelegi tu, ceea ce fac eu este o adevărată artă. Iau un puşti, cum e acest Renault. O situaţie specială...

Se opri o clipă.

– Scrie în dreptul lui „ciocolată".

Obie notă în caiet: „Renault – Ciocolată." Archie nu rămânea niciodată în pană de idei. Vânzarea bomboanelor de ciocolată, de exemplu, îi oferise un bun prilej pentru vreo duzină de misiuni.

Obie aruncă o privire înspre teren, unde în umbra porţilor băieţii se luptau aprig. Îl cuprinse tristeţea. „Ar fi trebuit să merg şi eu la fotbal," gândi el. Vrusese să facă asta, fusese foarte apreciat în cadrul clubului Pop Warner[1] la liceul St. Joe. În schimb, uite, eşuase pe postul de secretar

[1] Pop Warner Football sau Pop Warner Little Scholars – organizaţie non-profit care asigură programe pentru elevi, în special în domeniul fotbalului american. Organizaţia a fost înfiinţată în anul 1929 de către Joseph T. Tomlin şi are filiale în majoritatea statelor S.U.A.

al Vigilenţilor. Bun, dar, fir-ar să fie, nici măcar n-a fost în stare să le spună asta alor lui.

– Ştii ce, Archie?

– Ce?

– Câteodată viaţa e foarte tristă.

Asta era unul dintre lucrurile grozave la Archie, că îi puteai spune chestii din acestea.

– Viaţa e de rahat, răspunse Archie.

Umbrele buturilor porţilor chiar arătau ca o reţea de cruci, de crucifixe goale.

„Destul atâta simbolistică pentru o singură zi," îşi spuse Obie. Dacă se grăbea, încă putea prinde autobuzul de ora patru şi să ajungă la serviciu.

TREI

Fata era incredibil de frumoasă; te seca la inimă când o vedeai. Un fior de dorinţă îi străbătu lui Jerry pântecele. Pe umerii goi ai fetei curgea o cascadă de păr blond. Băiatul studie fotografia pe furiş, apoi închise iute revista şi o puse la loc de unde o luase, pe raftul de sus. Aruncă o privire în jur, să vadă dacă îl observase cineva. Patronul interzicea categoric citirea revistelor în magazin. Pe un afiş se putea citi: „NU CUMPERI, NU CITEŞTI“ Dar acum patronul era ocupat la celălalt capăt al magazinului.

De ce oare se simţea Jerry întotdeauna vinovat când răsfoia un *Playboy* sau vreo altă revistă de felul acesta? O grămadă de băieţi cumpărau reviste deocheate şi le pasau şi altora prin şcoală, ascunse între coperţi de caiete, ba chiar le vindeau. Uneori, în casele prietenilor lui, vedea câteva reviste din acestea lăsate la vedere pe vreo măsuţă de cafea, ca şi când n-ar fi fost cine ştie ce mare lucru. O dată cumpărase şi el o revistă cu femei. Plătise la casă cu mâinile tremurând – un dolar şi un sfert, toţi banii lui de buzunar. Dar, odată cumpărată, nu ştiu ce să facă mai departe cu afurisita de revistă. Se strecură cu ea până la autobuz, apoi spre casă, unde o ascunse în camera lui, în sertarul de jos. Fu îngrozit tot timpul să nu o descopere ai lui. Până la urmă, sătul să se tot furişeze cu ea în baie şi

să o răsfoiască numai pe apucate, dar mai ales scârbit de ideea că face un lucru reprobabil și urmărit de teama că mama lui ar fi putut da peste ea, Jerry o scoase din casă pe ascuns și o aruncă într-un canal. Ascultă plescăitul surd al revistei căzând în apă și își luă trist adio și de la dolarul lui și un sfert, pe care îl aruncase pe apa sâmbetei. Îl cuprinse o deznădejde cumplită. Oare îl va iubi și pe el vreodată o fată? De atunci purta în suflet teama pustiitoare că va muri înainte de a ține în palmă sânul unei fete.

În stația de autobuz Jerry își rezemă trupul sleit de puteri de stâlpul telefonic. Încă resimțea asaltul căruia îi ținuse piept mai devreme, în timpul antrenamentului de fotbal. De trei zile încoace trupul lui încasa pedeapsă după pedeapsă. Dar avea noroc, încă era pe listă. Privi fără vlagă la oamenii de pe cealaltă parte a străzii Common. Îi vedea acolo în fiecare zi. Deja făceau parte din peisaj, ca tunul din Războiul Civil sau monumentele închinate războaielor mondiale sau catargul steagului. Erau hipioții. Tinerii cu florile[1]. Oamenii străzii. Cei fără adăpost. Neșcoliții. Fiecare îi numea cum i se năzărea. Ieșeau pe străzi primăvara și stăteau pe afară până în octombrie, hoinărind de colo-colo. Din când în când luau în zeflemea trecătorii, dar în majoritatea timpului erau tăcuți, apatici și liniștiți. Jerry era fascinat de ei. Uneori îi invidia pentru că își permiteau să poarte haine jerpelite și să umble lălâi. Părea că nu le pasă de absolut nimic. Trinity era una dintre ultimele școli în care se mai păstra ținuta obligatorie, și anume cămașă și cravată. Privi norul de fum

[1] Adepții mișcării „flower power“, care promova non-violența și rezistența pasivă, apărută inițial ca reacție împotriva războiului din Vietnam în cea de-a doua jumătate a anilor ’60.

care o înconjura pe una dintre fetele de vizavi, o fată cu o pălărie pleoştită pe cap. Oare fuma iarbă? Jerry n-avea de unde să ştie. Erau o mulţime de lucruri pe care nu le ştia.

Adâncit în gândurile lui, nu observă că unul dintre oamenii străzii se desprinsese din grupul de vizavi şi traversa strada, strecurându-se cu agilitate printre maşini.

– Hei, omule!

Jerry tresări când îşi dădu seama că tipul i se adresa lui.

– Eu?

Individul rămăsese în picioare pe carosabil, de cealaltă parte a unui Volkswagen verde, cu pieptul sprijinit de maşină.

– Da, tu.

Tipul avea vreo nouăsprezece ani. Părul lung şi negru îi ajungea până la umeri, iar buza de sus îi era acoperită de o mustaţă încovrigată, ca un şarpe negru, cu capetele atârnându-i până aproape de bărbie.

– Te tot zgâieşti la noi, omule, mai în fiecare zi. Tot stai aici şi te zgâieşti.

„Ăştia chiar vorbesc aşa, cu *omule*," gândi Jerry.

Credea că nimeni nu se adresa aşa cuiva decât în glumă. Dar tipul ăsta nu glumea deloc.

– Ascultă, omule, tu te crezi la grădina zoologică aici? De-aia te tot uiţi la noi?

– Nu. Uite, nici nu mă uit.

Dar de fapt se uita lung la ei, şi asta în fiecare zi.

– Ba te uiţi omule. Tot stai aici şi te holbezi la noi. Cu caietele tale de teme şi cu cămaşa ta curată şi cu cravata ta albastră cu alb.

Jerry privi în jurul lui stânjenit. Era înconjurat numai de străini, nimeni din şcoala lui.

– Nu suntem neoameni, omule.

– Nici nu am spus aşa ceva.

– Dar aşa te uiţi la noi.

– Ascultă, spuse Jerry. Trebuie să urc în autobuz.

Era caraghios să spună una ca asta, fireşte, fiindcă autobuzul nu se zărea încă nicăieri.

– Ştii cine e neom, omule? Tu! Tu eşti neom. Te duci la şcoală în fiecare zi. Apoi te întorci acasă cu autobuzul. Apoi îţi faci temele.

Vocea tipului suna dispreţuitor.

– Un plicticos, asta eşti! Deja matur la paisprezece-cincisprezece ani. Deja blocat într-o rutină. Grozav!

Un şuierat, însoţit de mirosul greu de gaz de eşapament, anunţă sosirea autobuzului. Jerry se îndepărtă de tânăr.

– Du-te să prinzi autobuzul, plicticosule ce eşti! îi strigă acesta. Să nu pierzi autobuzul, băiete! Pierzi oricum deja o mulţime de lucruri pe lumea asta, să nu cumva să pierzi şi autobuzul.

Jerry se apropie de autobuz ca un somnambul. Ura confruntările. Inima îi bubuia în piept. Urcă în autobuz, băgă fisa în cutia pentru monede şi merse împleticindu-se până la locul lui, pe când autobuzul se îndepărta de curbă.

Se aşeză pe banchetă, inspiră adânc şi închise ochii.

„Du-te să prinzi autobuzul, plicticosule ce eşti!“

Deschise ochii doar pe jumătate, privind într-o parte, ferindu-se de lumina soarelui care pătrundea prin fereastră.

„Pierzi oricum deja o mulţime de lucruri pe lumea asta, să nu cumva să pierzi şi autobuzul.“

Tipul era un păcălici, bineînţeles. Numai la asta se pricepeau cei de teapa lui, să-şi bată joc de oameni. Nu aveau nimic altceva de făcut, îşi băteau joc de propria lor viaţă.

„Şi totuşi..."

„Şi totuşi ce?"

Nu ştia. Se gândi cum trăia el. Mergea la şcoală, venea înapoi acasă şi tot aşa. Deşi cravata îi era deja desfăcută, atârnându-i pe pieptul cămăşii, şi-o scoase repede din jurul gâtului. Privi în sus, la panourile cu reclame de deasupra ferestrelor, încercând să-şi abată gândurile de la confruntarea de adineauri.

„De ce?" mâzgălise cineva în spaţiul liber dintre două panouri pentru reclame pe care nu-l închiriase nimeni.

„De ce nu?" i-o tăiase altcineva drept răspuns.

Simţindu-se brusc sfârşit de oboseală, Jerry închise ochii. I se părea un efort prea mare chiar şi să gândească.

PATRU

– Câte cutii?

– Douăzeci de mii.

Archie fluieră, cuprins de uimire. De obicei nu-şi trăda surpriza, mai ales în faţa cuiva ca fratele Leon. Dar imaginea celor douăzeci de mii de cutii de ciocolată care fuseseră aduse la ei la şcoală, la Trinity, era chiar ceva ieşit din comun. Apoi se uită la fratele Leon. Broboanele de transpiraţie i se adunaseră pe buza de sus ca o mustaţă, ochii îi erau apoşi, iar fruntea transpirată. Şi în clipa aceea lui Archie îi căzu fisa. Ăsta nu mai era Leon cel veşnic calm şi ameninţător, care putea ţine în mână orice clasă de elevi. În momentul acesta fratele Leon era doar un om cu multe fisuri şi ascunzişuri, atât. Archie rămase complet nemişcat. Se temea ca nu cumva bătăile repezi ale inimii să-l dea de gol. Deodată înţelesese totul; avea acum dovada că lucrul pe care îl bănuia de mult în legătură nu doar cu fratele Leon, ci cu majoritatea celor mari, a adulţilor, era adevărat: şi anume că erau vulnerabili, că le era frică, că puteau fi înfrânţi.

– Ştiu, sunt o mulţime de cutii, recunoscu fratele Leon, continuând pe acelaşi ton neutru.

Ăsta era un lucru pentru care Archie îl admira. Şi chiar îi reuşise figura încă o dată; Leon era un adevărat

maestru! Chiar dacă asuda ca un porc, vocea îi rămânea în continuare calmă, calculată.

– Avem o tradiţie şi trebuie să o respectăm. Vânzarea bomboanelor de ciocolată este evenimentul nostru anual; băieţii abia îl aşteaptă. Şi dacă în alţi ani au reuşit să vândă zece mii de cutii de ciocolată, anul acesta de ce n-am putea vinde douăzeci de mii? Acestea sunt nişte bomboane de ciocolată foarte speciale, Archie. O să facem un profit frumuşel. A fost o ofertă specială.

– Cum adică specială? întrebă Archie, profitând de avantajul său şi abandonând tonul obişnuit cu care elevii li se adresau de obicei profesorilor.

Leon îl invitase special în biroul lui. Păi atunci, ia să vorbească Leon cu Archie cel adevărat, nu cu elevul căruia îi preda la clasă algebra.

– Păi, acestea sunt bomboane de ciocolată pentru Ziua Mamei[1]. Noi – adică eu, de fapt – am reuşit să le obţinem la un preţ preferenţial. Sunt cutii foarte frumoase, speciale pentru cadouri, şi sunt în stare perfectă. Au fost depozitate în cele mai bune condiţii de primăvara trecută până acum. Tot ce avem de făcut este să dăm jos panglicile purpurii pe care scrie *Mama* şi să demarăm acţiunea. Putem să le vindem la doi dolari cutia şi să facem un profit de aproape un dolar pentru fiecare bucată.

– Dar şi douăzeci de mii de cutii...

Archie făcu socoteala rapid, deşi nu era grozav la matematică.

– Suntem cam patru sute de băieţi în şcoală. Asta înseamnă că fiecare va trebui să vândă cincizeci de cutii. De

---

[1] În Statele Unite, ziua mamei se sărbătoreşte în cea de-a doua duminică a lunii mai.

obicei norma este de douăzeci şi cinci de cutii, iar preţul de vânzare e de un dolar.

Oftă:

– De data asta totul e dublu. Ar fi o vânzare foarte-foarte mare pentru şcoala noastră, frate Leon. De fapt, pentru orice şcoală.

– Sunt conştient de asta, Archie. Dar Trinity este o şcoală specială, nu-i aşa? Dacă n-aş fi convins că băieţii noştri pot să realizeze obiectivul acesta, crezi tu că mi-aş asuma un astfel de risc? Nu suntem noi în stare să facem lucruri la care alţii nici nu pot visa?

„Aiurea!“ gândi Archie.

– Archie, ştiu că te întrebi de ce te împovărez pe tine cu problema asta.

Într-adevăr, Archie se întreba de ce îi prezentase fratele Leon planul acesta tocmai lui. Până atunci nu se arătase deosebit de prietenos nici faţă de Leon, nici faţă de vreun alt profesor de la Trinity. Dar Leon era un tip foarte special. Pe dinafară arăta exact ca unul dintre indivizii aceia întotdeauna palizi, foarte binevoitori, care trec prin viaţă în vârful degetelor, cu paşi mici şi repezi. Arăta întocmai ca un soţ pe care soţia îl ţine sub papuc, ca un tăntălău, ca un fraier. Era directorul adjunct al liceului, dar se purta ca şi când ar fi fost lacheul directorului sau un biet curier. Toate lucrurile acestea te puteau induce în eroare. Dar în clasă, în faţa elevilor, Leon devenea o cu totul altă persoană. Era încrezut, sarcastic. Vocea lui subţire, înaltă se încărca de venin. Putea să te hipnotizeze ca o cobră. În loc de colţi, îşi folosea băţul indicator, pe care-l tot flutura când încoace, când încolo, în toată părţile. Nu-i pierdea pe elevi din priviri, bănuitor asemeni unui vultur, căutându-i

pe cei ce ar fi putut încerca să copieze şi pe cei care visau cu ochii deschişi, pândindu-le băieţilor orice slăbiciune şi apoi profitând de slăbiciunile lor. De Archie nu se luase încă niciodată. Încă!

– Să-ţi explic mai pe larg, spuse Leon, aplecându-se înainte, cum şedea pe scaun. Toate şcolile particulare, fie ele catolice, fie de orice alt fel, o duc greu în zilele acestea. Multe chiar se închid. Toate preţurile cresc, iar sursele noastre de venituri sunt foarte limitate. După cum ştii, Archie, noi nu suntem una dintre şcolile acelea exclusiviste cu internat. Şi nici nu avem foşti absolvenţi foarte bogaţi pe ajutorul cărora să ne putem bizui. Suntem o şcoală normală, care pregăteşte pentru facultate tineri elevi externi proveniţi din familii de mijloc. Cum eşti tu, de exemplu. Tatăl tău conduce o agenţie de asigurări. Are un salariu bun, dar nu este tocmai bogat, nu-i aşa? Sau să-l luăm ca exemplu pe Tommy Desjardins. Tatăl lui este dentist. E destul de însărit, are două maşini, o casă de vacanţă. Dar ăsta ar fi cam cel mai bogat dintre părinţii elevilor de la Trinity.

Aici Leon ridică mâna.

– Uite, eu nu vreau aici să bag nasoale despre părinţii voştri.

Archie tresări. Îl irita când cei mari împumutau cuvinte din limbajul elevilor, cum era „să bag nasoale".

– Ce vreau să spun eu, Archie, este că părinţii voştri sunt destul de modeşti şi nu ar putea face faţă la taxe de şcolarizare mai mari. Aşa că trebuie să găsim surse suplimentare de venituri cum putem. Fotbalul nu ne aduce mai mult decât consumă, fiindcă n-am mai câştigat un sezon de trei ani de zile. Apoi şi interesul pentru box a

scăzut în ultimul timp, de când la televiziune nu se mai transmit meciuri de box...

Archie îşi înăbuşi un căscat. Bun, asta ştia și el, ce era nou?

– Eu îmi pun toate cărţile pe masă, Archie, ca să-ți arăt, să te fac să înţelegi că n-avem încotro, trebuie să stoarcem bani din orice sursă posibil şi că până şi vânzarea de bomboane de ciocolată poate fi importantă, vitală chiar, pentru noi...

În birou se aşternu liniştea. În jurul lor toată şcoala tăcea. Era atâta linişte, încât Archie se întrebă dacă nu cumva biroul lui Leon era izolat fonic. Orele se terminaseră, desigur, dar acesta era momentul din zi în care începeau o mulțime de alte activităţi. În special activităţile puse la cale de Vigilenţi.

– Și mai e ceva, continuă Leon. N-am mai spus asta nimănui. Directorul nostru e bolnav, şi poate chiar grav. Mâine e planificat să se interneze pentru analize şi alte chestii. Perspectiva nu e deloc roz...

Archie aşteptă ca Leon să ajungă la miezul problemei. Oare avea de gând să facă din vânzările record de bomboane de ciocolată un succes în onoarea directorului? „Câştigă una pentru Gipper[1]", cum suna un rahat de film care se dădea la televizor noaptea târziu.

– S-ar putea să lipsească mai multe săptămâni.

– Nasol, zise Archie. („Şi ce dacă?")

– Asta înseamnă că de şcoală voi răspunde eu. Toate vor cădea pe umerii mei.

---

[1] Cuvinte rostite, se pare, de George Gipp, supranumit „the Gipper" (1895-1920), legendar jucător de fotbal american, pe patul de moarte, prin care își încuraja coechipierii ca, ori de câte ori jocul nu le va merge bine, să încerce să mai câştige măcar încă un punct pentru Gipper.

Din nou tăcere. Dar de data aceasta Archie simţi că tăcerea ascunde o aşteptare. Avea sentimentul că Leon se apropia încet-încet de miezul problemei.

– Am nevoie de ajutorul tău, Archie.

– De ajutorul meu? întrebă Archie, prefăcându-se surprins şi încercând să nu lase să-i răzbată în voce nici urmă de batjocură.

Acum înţelegea de ce se afla el în biroul acesta. Leon nu se referea la ajutorul lui Archie personal, de fapt, ci la ajutorul Vigilenţilor. Dar nu îndrăznea să spună asta pe faţă. Oficial nimeni nu avea voie să rostească un singur cuvânt despre Vigilenţi. Oficial clubul Vigilenţilor nu exista. Cum ar fi putut o şcoală să treacă cu vederea o organizaţie secretă ca Vigilenţii? Şcoala îi îngăduia să funcţioneze ignorând-o cu desăvârşire, pretinzând că nu există. Dar clubul Vigilenţii nu doar că exista, gândi Archie cu cinism, ci chiar el era cel care ţinea lucrurile în frâu pe aici. Fără Vigilenţi, liceul Trinity ar fi putut fi dezbinat, cum se întâmpla în alte şcoli, de demonstraţii, proteste, toate nebuniile astea. Archie se mira numai de îndrăzneala lui Leon de a-l aduce aşa în biroul lui, cunoscându-i legăturile cu Vigilenţii.

– Şi cum v-aş putea fi *eu* de ajutor? întrebă Archie, strângând un pic şurubul, accentuând persoana întâi singular, în loc să folosească pluralul referindu-se la clubul Vigilenţii.

– Sprijinind această acţiune, vânzarea de ciocolată. Aşa cum spuneai, Archie, douăzeci de mii de cutii este foarte mult.

– Plus că şi preţul e dublu, îi aminti Archie, amuzându-se în sinea lui. Doi dolari cutia, în loc de unul.

– Dar avem nevoie disperată de banii ăştia.

– Dar recompensa? Şcoala oferă întotdeauna o recompensă băieţilor.

– Ca de obicei, Archie. O zi liberă după vânzarea tuturor cutiilor.

– Şi anul acesta nu vom avea excursia gratuită? Anul trecut am fost la Boston, am văzut o piesă de teatru.

Lui Archie nu-i prea păsa de excursie, dar îl amuza schimbarea aceasta de roluri. Acum el punea întrebările, iar Leon o scălda cu răspunsurile, exact pe dos faţă de cum se întâmpla în clasă.

– Am să mă gândesc eu la ceva în locul excursiei, spuse Leon.

Archie prelungi momentul de tăcere.

– Pot să contez pe tine, Archie?

Fruntea lui Leon se acoperi din nou de broboane de sudoare.

Archie hotărî să marşeze. Să vadă până unde putea ajunge.

– Dar ce aş putea face eu? Nu sunt decât un elev ca toţi ceilalţi.

– Eşti influent, Archie.

– Influent?

Vocea lui Archie era puternică şi clară. Era calm. In acest moment el controla situaţia. Ia să mai transpire Leon puţin! Archie era amabil şi calm.

– Dar eu nu sunt şeful clasei. Nu sunt nici măcar membru în consiliul elevilor.

Doamne, de-ar fi şi băieţii aici să-l vadă!

– Nu am ajuns nici măcar în registrul de onoare al şcolii.

Deodată Leon încetă să mai asude. Picăturile de transpiraţie încă i se rostogoleau pe frunte, dar rămase

încremenit și rece. Archie îi simțea răceala. De fapt era mai mult decât o răceală. De dincolo de birou ajungea până la el o ură glacială, ca o rază mortală dinspre o planetă întunecată, letală. „Oare am mers prea departe?" se întrebă el. „Totuși, tipul ăsta îmi predă algebra, materia la care sunt cel mai slab."

– Știi la ce mă refer, spuse Leon, iar vocea îi sună ca o ușă care se trântește.

Privirile lor se întâlniră și se confruntară. „Acum urmează să ne etalăm cărțile fiecare? Chiar în momentul acesta? Ar fi oare înțelept să facem asta?" Archie considera că întotdeauna trebuie să faci cel mai înțelept lucru cu putință. Nu ceea ce îți dorești cu ardoare, nu ce îți dictează primul impuls, ci ceea ce va duce la cel mai bun rezultat mai târziu. De aceea era el cel care stabilea misiunile și nu altul. De aceea se bizuiau Vigilenții pe deciziile lui. Și până la urmă Vigilenții erau toată școala. Iar el, Archie Costello, reprezenta Vigilenții. Ăsta era motivul pentru care îl chemase Leon aici, ăsta era motivul pentru care acum practic îi cerșea ajutorul. Deodată lui Archie i se făcu o poftă teribilă de o ciocolată Hershey.

– Inţeleg la ce vă referiți, spuse Archie, amânând pentru moment faza cu etalarea cărților.

A-l avea pe Leon la mână era ca și când ar fi avut bani în bancă. Era o rezervă pentru viitor.

– Ei, ai să mă ajuți?

– Am să mă consult și cu ceilalți, spuse Archie, dar nu-l lămuri cine erau ceilalți.

Și ideea rămase suspendată în aer. Leon nu continuă discuția. Nici Archie nu spuse nimic. Se uitară doar unul la celălalt un lung moment.

– Vigilenţii vă vor ajuta, spuse în sfârşit Archie, nemaiputându-se abţine.

Până atunci nu putuse niciodată rosti acest cuvânt, Vigilenţii, cu voce tare în faţa unui profesor. De atâta vreme era nevoit să nege existenţa organizaţiei lor secrete, încât acum simplul fapt că îi putea rosti numele i se părea grozav, chiar şi numai pentru plăcerea de a vedea surpriza întipărită pe chipul asudat şi palid al lui Leon.

După aceasta, împinse în spate scaunul pe care şedea şi ieşi pur şi simplu din birou, fără a aştepta ca profesorul să-i dea liber.

CINCI

– Te cheamă Goubert?

– Da.

– Ți se spune „Goober“[1]?

– Da.

– Da şi mai ce?

Archie se dispreţui chiar în momentul când rosti întrebarea aceasta, „Da şi mai ce?“ Suna exact ca într-o scenă dintr-un film vechi despre al doilea război mondial. Puştiul, Goubert, bâlbâi ceva, apoi răspunse, ca un proaspăt recrut:

– Da, *domnule*!

– Ştii de ce te afli aici, Goober?

Goober ezită. În ciuda faptului că era un băiat înalt – avea cel puţin un metru optzeci şi cinci –, lui Archie figura lui Goober îi amintea de un copil care nu avea ce căuta pe acolo. Avea o mutră de parcă ar fi fost prins furişându-se în sală la un film pentru adulţi. Era, bineînţeles, prea slab şi arăta ca un învins. Tocmai bun de momeală pentru Vigilenţi.

– Da, domnule, spuse în cele din urmă Goober.

---

[1] Numele personajului, *Goubert*, şi cuvântul *goober* („arahidă“) sunt foarte asemănătoare în pronunţie.

Archie nu înţelegea de unde îi venea plăcerea asta de a juca teatru şi de a se juca, de a-i conduce pe ăştia micii şi de a-i umili în cele din urmă. Îşi câştigase poziţia de distribuitor al misiunilor în cadrul clubului fiindcă îi mergea mintea bine. Gândea repede, era inteligent, avea o imaginaţie bogată şi mai avea talentul de a anticipa două mişcări înainte, de parcă viaţa ar fi fost o tablă de şah sau un joc. Dar mai era ceva, un lucru pe care nimeni nu-l putea descrie în cuvinte. Archie ştia ce era acel lucru, îl recunoştea, deşi n-ar fi putut să-l definească. Într-o seară, în timp ce se uita la un film vechi cu fraţii Marx[1] la The Late Show, fu vrăjit de o scenă în care cei trei fraţi căutau un tablou pierdut. Groucho spuse:

– Hai să-l căutăm în fiecare încăpere din casă!

Chico răspunse:

– Dar dacă nu-i în casă?

La care Groucho răspunse:

– Atunci o să-l căutăm în casa de alături.

– Și dacă alături nu există nicio casă?

Iar Groucho:

– Atunci o să construim noi una!

Și îndată se apucară să deseneze schiţele pentru o casă. Exact asta făcea şi Archie: construia casa de care nimeni, cu excepţia lui, nu-şi dădea încă seama că va fi nevoie, o casă care pentru toţi ceilalţi era invizibilă.

– Dacă ştii, atunci spune-mi de ce te afli aici, Goober, spuse Archie cu voce blândă.

Întotdeauna îi trata pe ceilalţi cu blândeţe, de parcă între ei ar fi existat o legătură nevăzută.

---

[1] Fraţii Marx – Groucho, Chico şi Harpo – faimoşi comici americani, a căror carieră la Hollywood a cunoscut apogeul în anii ’30 ai secolului trecut.

Cineva începu să chicotească. Archie se opri şi îi aruncă lui Carter o privire plictisită care părea că spune: „Zi-le să se astâmpere!“ Carter pocni din degete, un sunet care în liniştea debaralei răsună ca o lovitură de ciocan. Ca de obicei, până când băiatului din faţa lor îi era trasată sarcina, Vigilenţii stăteau în cerc în jurul lui Archie. Încăperea mică din spatele sălii de sport în care se aflau nu avea ferestre, ci numai o ușă care dădea direct în sala de sport. Era un loc perfect pentru întrunirile Vigilenţilor, mai dosit. Singura intrare era uşor de păzit, iar unicul bec care atârna din tavan, unul de 40 de waţi, arunca asupra scenei doar lumină incertă.

După acel pocnet din degete, se aşternu o linişte asurzitoare. Nimeni nu se punea cu Carter. Carter era preşedintele Vigilenţilor, fiindcă preşedintele trebuia să fie întotdeauna un jucător de fotbal. Archie avea nevoie să-i stea alături un tip cu muşchi. Dar cu toţii ştiau că adevăratul șef al organizației era cel care stabilea misiunile, adică Archie Costello, care era mereu cu un pas înaintea lor, a tuturor.

Goober arăta speriat. Era unul dintre puştii aceia care încearcă mereu să le facă pe plac tuturor. Tipul ăla care în filme nu pune niciodată mâna pe fata cea frumoasă, ci doar o adoră în secret. Iar la sfârșitul filmului rămâne cu buza umflată, pe când eroul se pierde în depărtare împreună cu fata, iar soarele coboară spre asfinţit.

– Spune-mi, zise Archie, de ce eşti aici?

Abia o undă de nerăbdare răzbătu în vocea lui Archie.

– Pentru... o misiune.

– Şi eşti conştient de faptul că o misiune nu e o chestie personală?

Goober aprobă dând din cap.

– Că asta e tradiţia noastră aici, la Trinity?

– Da.

– Şi că trebuie să promiţi că ai să-ţi ţii gura?

– Da, spuse Goober, înghiţind, şi mărul lui Adam îi alunecă de-a lungul gâtului subţire.

Linişte.

Archie lăsă să treacă puţin timp fără să spună nimic. Simţea curiozitatea celorlalţi din încăpere crescând. Aşa se întâmpla întotdeauna înainte de a-i da unui băiat o misiune. Ştia la ce se gândeau ceilalţi: oare ce va mai născoci Archie de data aceasta? Uneori Archie îi dispreţuia. Vigilenţii nu făceau nimic altceva decât să aplice nişte reguli. Carter era un pachet de muşchi, dar nimic mai mult, iar Obie era un biet băiat de mingi. În schimb cel care trebuia să suporte singur toată presiunea, să inventeze misiuni, să le elaboreze era întotdeauna el, Archie. De parcă ar fi fost o maşinărie; apeşi pe un buton şi gata misiunea. Aveau ei habar ce efort implica treaba asta? Câte nopţi se tot sucise şi se învârtise el în pat? De câte ori se simţise secătuit, gol? Şi totuşi, nu putea nega că în clipe ca acestea, când toţi băieţii întindeau gâtul aşteptând verdictul lui, cu tot misterul care îi înconjura, cu puştiul ăsta, Goober, palid la faţă şi speriat, cu locul acesta în care liniştea era atât de adâncă încât îţi auzeai şi inima bătând, cu toţi ochii îndreptaţi asupra lui, în clipe ca acestea Archie se simţea în al nouălea cer.

– Goober.

– Da. Da, domnule.

Goober înghiţi.

– Ştii ce este o şurubelniţă?

– Da.

– Poţi să faci rost de o şurubelniţă?

– Da. Da, domnule. De la taică-meu. Are un cufăr mare cu scule.

– Bun. Ştii pentru ce se foloseşte şurubelniţa, Goober?

– Da.

– S-auzim!

– Ca să înşurubezi. Adică să bagi şuruburi în tot felul de lucruri.

Cineva râse. Archie nu zise nimic. Era doar o eliberare a tensiunii care se acumulase.

– Şi, Goober, spuse Archie, cu o şurubelniţă poţi şi să scoţi şuruburi din tot felul de lucruri. Aşa e?

– Da, domnule.

– Asta înseamnă că poţi fie să strângi, fie să slăbeşti şuruburi cu o şurubelniţă, da?

– Da, spuse Goober, dând din cap nerăbdător, concentrându-se asupra ideii de şurubelniţă, de parcă era aproape hipnotizat, în timp ce Archie, purtat pe valurile fermecate ale puterii şi gloriei, dându-i informaţiile necesare doar puţin câte puţin, îl conducea pe Goober spre destinaţia finală, spre etapa cea mai interesantă a unei scene altminteri neplăcute. De fapt, nu era neplăcută deloc, ci de-a dreptul măreaţă. Era chiar frumoasă, de fapt. Merita tot efortul.

– Acum spune-mi, ştii unde se află sala de clasă a fratelui Eugene?

În acest moment puteai aproape vedea nerăbdarea celorlalţi plutind în aer, era arzătoare, electrică.

– Da. Sala nouăsprezece. Etajul al doilea.

– Aşa e! spuse Archie, ca şi când i-ar fi dat lui Goober un zece pentru recitare. Ei, joia viitoare, după-amiază,

trebuie să aranjezi în aşa fel încât să fii liber. După-amiază, seara, toată noaptea dacă va fi nevoie.

Goober rămăsese în picioare în acelaşi loc, vrăjit.

– Toată şcoala va fi goală. Profesorii, majoritatea, cei care contează adică, vor fi plecaţi la o conferinţă la sediul provincial, în Maine. Îngrijitorul îşi va lua o zi liberă. După ora trei nu va mai fi nimeni în toată clădirea. Nimeni în afară de tine, Goober. Tu şi şurubelniţa.

Şi acum urmează finalul apoteotic, punctul culminant.

– Şi iată ce ai tu de făcut, Goober...

Pauză.

– Vei deşuruba...

– Voi deşuruba...

Mărul lui Adam se tot mişca în sus şi în jos pe gâtul lui Goober.

– Vei deşuruba...

Archie mai aşteptă o clipă, ţinând în mână întreaga adunare, până ce liniştea deveni aproape de nesuportat, apoi continuă:

– Totul în sala de clasă a fratelui Eugene se ţine în şuruburi. Scaunele, băncile, tablele. Tu, cu mica ta şurubelniţă – poate că ar fi bine să aduci mai multe şurubelniţe de mai multe mărimi, pentru orice eventualitate – vei începe să le slăbeşti. Nu vei scoate şuruburile de tot. Doar le vei slăbi până vor fi aproape să cadă de la sine şi totul va mai atârna doar de un fir de păr...

Dinspre băieţi izbucni o exclamaţie de încântare. Probabil cel care strigase fusese Obie, care pricepuse primul despre ce era vorba, adică înţelegea planul pe care îl construia Archie, casa care nu exista până când o ridica el în minţile celorlalţi. Apoi începură să râdă şi ceilalţi

la unison, vizualizând rezultatul misiunii lui Goober. Pe Archie aceste hohote de admirație îl unseră la inimă. Își dădea seama că a înscris din nou. De fiecare dată ceilalți așteptau ca el să nu reușească, să pice grămadă la pământ, dar iată că reușise să marcheze încă un gol.

– Mamă! exclamă Goober. O să am de lucru o mulţime. Sunt o grămadă de bănci și de scaune acolo.

– Ai timp toată noaptea. Îți garantăm noi că nu te va deranja nimeni.

– Măiculiță!

Acum mărul lui Adam se mişca spasmodic, cuprins parcă de convulsii.

– Joi! spuse Archie, iar vocea lui sună ca un ordin care nu poate fi contrazis, definitiv şi irevocabil.

Goober dădu din cap, acceptând misiunea ca pe o sentinţă la moarte, la fel cum făceau toţi băieţii, ştiind că nu au dreptul de a da înapoi, de a amâna sau de a contesta decizia. Hotărârile Vigilenţilor erau definitive, toată lumea din liceu ştia asta.

Cineva şopti: „Marfă!"

Carter pocni din nou din degete şi tensiunea în încăpere începu din nou să crească. Dar era un altfel de tensiune. Pentru Archie urma un moment dificil, aşa că se pregăti sufleteşte.

Aplecându-se sub catedra abandonată, în spatele căreia şedea prezidând şedinţa, Carter trase afară o cutie mică, neagră. O scutură; înăuntru se auziră mai multe bile de sticlă lovindu-se unele de altele. Obie veni în faţă, ţinând în mână o cheie. Ce expresie avea pe faţă, era un zâmbet oare? Archie nu era sigur. Se întrebă: „Oare Obie mă urăşte într-adevăr? Mă urăsc oare cu toţii?" Nu că i-ar fi păsat

prea mult de asta, câtă vreme deţinea puterea. El avea să-i învingă pe toţi, avea să învingă până şi cutia neagră.

Carter înhăţă cheia din mâna lui Obie şi o ridică deasupra capului.

– Gata? îl întrebă el pe Archie.

– Gata, răspunse Archie, străduindu-se să nu lase să i se ghicească pe chip nimic, cum făcea de obicei, cu toate că simţea o picătură de transpiraţie trasându-i o linie rece de sub braţ până pe coaste. Cutia neagră era pentru el Nemesis[1]. În ea se aflau şase bile; cinci dintre ele erau albe, iar una neagră. Era o idee ingenioasă pe care o avusese cineva cu mult înainte de vremea lui Archie, cineva care fusese destul de înţelept (sau destul de al dracului) ca să-şi dea seama că, în lipsa unui control de un fel sau altul, cel care distribuia misiunile ar fi putut să o ia razna. Ei, rolul cutiei era tocmai de a asigura acest control. De fiecare dată după ce îi dădea unui băiat o misiune, Archie trebuia să dea piept cu cutia neagră. Dacă extrăgea o bilă albă, misiunea respectivă urma să fie îndeplinită exact aşa cum o formulase el. Dacă Archie extrăgea bila neagră, atunci trebuia să ducă el însuşi la îndeplinire misiunea, adică să pună în practică el însuşi misiunea pe care o gândise pentru altcineva.

Până acum, timp de trei ani, Archie reuşise să învingă cutia neagră. Oare îi va reuşi încă o dată? Sau îl va părăsi norocul? Se va răzbuna legea mediilor[2] de data aceasta?

---

[1] În mitologia greacă Nemesis, zeiţa răzbunării, era cea care stabilea răsplata sau pedeapsa cuvenită oamenilor pentru faptele lor bune sau rele.

[2] Principiu potrivit căruia, pe termen lung, cu cât probabilitatea de producere a unui anumit eveniment este mai mare, cu atât acesta se va produce la intervale mai mici de timp.

Întinzând mâna înspre cutia neagră, braţul lui Archie fu străbătut de un mic tremur. Spera că nu observase nimeni asta. Băgă mâna în cutie, apucă o bilă şi o strânse în căuşul palmei. Apoi scoase mâna din cutie, cu braţul tot întins, dar calm de acum, fără să tremure şi fără să ezite. Deschise mâna. Bila era albă.

Un colţ al gurii lui Archie tresări, în timp ce tot corpul i se destindea. Îi învinsese din nou. Câştigase încă o dată. „Eu sunt Archie, băieţi! Eu nu pot să pierd."

Carter pocni din degete şi grupul începu să se împrăştie. Deodată Archie se simţi ca şi cum cineva l-ar fi golit de conţinut, de parcă ar fi fost folosit şi apoi aruncat la gunoi. Se uită la băiatul acela, Goober, care rămăsese pe loc, uluit. Avea o mutră de parcă ar fi fost cât pe ce să izbucnească în plâns. Lui Archie aproape îi păru rău pentu el. Aproape, dar nu chiar.

ȘASE

Fratele Leon se pregătea de o nouă reprezentaţie. Jerry recunoscu imediat semnele premergătoare; de altfel, toţi băieţii le cunoșteau. Majoritatea erau elevi în primul an și îl aveau ca profesor pe Leon numai de o lună sau aşa ceva, dar deja băgaseră de seamă cum se manifesta de obicei. Mai întâi Leon le dădea ceva de citit. Apoi, fiindcă nu avea stare, începea să se plimbe în sus şi-n jos prin clasă, printre şirurile de bănci, tot oftând, cu un băţ indicator în mână. După felul în care îl mânuia, indicatorul lui se însufleţea când ca o baghetă în mâna unui dirijor, când ca o spadă în mâna unui muschetar. Uneori, cu vârful băţului împingea o carte pe un pupitru, aranja cravata unui băiat sau îl scărpina pe un altul pe spate, ori înţepa mizeriile de prin clasă, culegându-le cum fac gunoierii. Într-o zi indicatorul lui Leon se așezase pentru o clipă pe capul lui Jerry, apoi trecuse mai departe. În mod inexplicabil, pe Jerry îl trecuse un fior, de parcă ar fi scăpat din cine ştie ce primejdie.

Acum, urmărindu-l pe Leon cum dădea târcoale fără încetare, învârtindu-se de jur împrejurul clasei, Jerry rămase cu ochii aţintiţi pe foaia de hârtie, deşi nu avea niciun chef să citească. Mai erau încă două ore până la terminarea cursurilor. Abia aştepta antrenamentul de fotbal.

După mai multe zile numai de pregătire fizică, antrenorul le spusese că probabil în după-amiaza asta îi va lăsa să folosească şi mingea.

– Destul cu rahatul ăsta!

Cel care vorbise era fratele Leon. Tot timpul căuta să-i şocheze. Din când în când mai folosea cuvinte ca „rahat“ sau „porcărie“ ori mai scăpa câte-un „fir-ar a dracului“ și câte-un „la naiba“. Și chiar reușea să-i șocheze. Poate fiindcă aceste cuvinte sunau aşa de ciudat în gura acestui bărbat mititel şi palid, cu o înfăţişare aşa de inofensivă. După ce ajungeau să-l cunoască, elevii descopereau că nu era chiar atât de inofensiv. Acum toţi ridicară privirile în clipa în care în clasă răsună cuvântul „rahat“. Mai rămăseseră zece minute din oră, timp suficient pentru ca Leon să le tragă o reprezentaţie, să-şi facă şi el numărul. Elevii îl priveau cu un fel de fascinaţie amestecată cu groază.

Privirea profesorului înconjură încăperea încet, ca lumina unui far măturând mereu acelaşi mal, în căutarea unor defecte ascunse. Jerry simţi cum un sentiment de groază, amestecat cu un presentiment sumbru, puse deodată stăpânire pe el.

– Bailey! spuse Leon.

– Da, frate Leon.

Normal că Leon trebuia să-l aleagă tocmai pe Bailey, unul dintre băieţii aceia slabi de înger, care au tot timpul numai rezultate excelente la învăţătură. Era un băiat timid, introvertit, care citea tot timpul. Îndărătul ochelarilor, marginile pleoapelor îi erau veşnic înroşite.

– Poftim încoace! spuse Leon, făcându-i semn cu degetul.

Bailey păşi liniştit până în faţa clasei. Jerry observă o venă care pulsa pe tâmpla băiatului.

– După cum ştiţi, domnilor, începu fratele Leon, adresându-se direct clasei şi ignorându-l complet pe Bailey, deşi băiatul stătea chiar lângă el, după cum ştiţi, în şcoală trebuie să menţinem o anume disciplină. Între profesori şi elevi trebuie să existe o linie de demarcaţie. Fireşte că şi nouă, profesorilor, ne-ar plăcea să fim elevi. Dar linia de demarcaţie trebuie să rămână acolo unde se află. Este o linie invizibilă poate, dar ea există.

Ochii lui umezi licăriră.

– În definitiv, nici vântul nu se vede, dar asta nu înseamnă că el nu există. Vedem cu toții rezultatul acțiunii lui: copacii încovoindu-se, frunzele răvăşite...

În timp ce vorbea, gesticula fără încetare. Braţul lui închipuia vântul, iar băţul indicator din mâna lui urma direcţia vântului. Şi deodată, fără veste, îl plesni pe Bailey cu băţul peste obraz. Surprins, băiatul sări înapoi de durere.

– Bailey, îmi pare rău, spuse Leon, dar nu era nici urmă de regret în vocea lui.

Fusese un accident? Sau era doar încă o mică manifestare a cruzimii lui Leon?

Acum toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui Bailey. Fratele Leon îl studie, privindu-l cu atenţie, de parcă ar fi fost un specimen pus la microscop, purtător al unei boli mortale. N-aveai cum să nu-i recunoşti lui Leon desăvârşitul talentul actoricesc. Îi plăcea să citească povestiri cu voce tare, interpretând rolurile tuturor personajelor şi între timp creând şi efectele sonore. La orele cu Leon nimeni nu căsca şi nu adormea. Trebuia să fii pe fază în fiecare secundă, aşa cum erau cu toţii acum, când îl priveau pe Bailey şi se întrebau care va fi următoarea mişcare a lui Leon, care nu-l scăpa pe băiat din ochi nicio clipă. Acesta nu-şi mai freca obrazul, dar pe piele îi apăruse o dungă roz,

ca o pată care se tot întindea. Cumva situaţia se schimbase. Acum aveai impresia că Bailey a fost vinovat încă de la început, că poate a făcut o greşeală sau s-a aflat într-un loc nepotrivit într-un moment nepotrivit, atrăgând asupra sa o nenorocire. Jerry se foi pe scaun. Îi era frică de Leon şi de felul în care acesta putea schimba atmosfera dintr-o încăpere fără să rostească un cuvânt măcar.

– Bailey, rosti Leon.

Dar nu privea spre Bailey, ci spre clasă, ca şi când cu toţii ar fi ştiut o glumă de care Bailey nu avea habar. Ori ca şi când restul clasei şi Leon ar fi fost uniţi într-o conspiraţie secretă.

– Da, frate Leon? întrebă Bailey, cu ochii măriţi de lentilele ochelarilor.

Urmă o pauză.

– Bailey, spuse iar fratele Leon. De ce trebuie tu să copiezi?

Se spune că bomba cu hidrogen nu face zgomot. Apare doar ca o lumină albă, orbitoare, care loveşte oraşele, distrugându-le. Sunetul vine după această lumină, după momentul de linişte. La fel fu şi liniştea care izbi clasa acum.

Bailey rămase fără cuvinte, cu gura deschisă ca o rană.

– Faptul că taci înseamnă că recunoşti că eşti vinovat, Bailey? întrebă fratele Leon, întorcându-se în sfârşit către băiat.

Bailey scutură energic din cap. Jerry se pomeni scuturând şi el din cap deodată cu Bailey, negând şi el pe tăcute.

– Ah, Bailey, oftă Leon şi vocea îi tremură a întristare. Ce să ne facem noi cu tine?

Se întoarse spre clasă din nou, solidar cu băieţii. El şi clasa se coalizau împotriva copiatului.

– Eu nu copiez, frate Leon, spuse Bailey, şi vocea îi sună ca un chiţcăit.

– Dar iată dovada, Bailey. Uită-te la notele tale – numai zece pe toată linia. La fiecare test, la fiecare lucrare, la fiecare temă de casă. Numai un geniu ar fi în stare de o astfel de performanţă. Vrei să spui că tu eşti un geniu, Bailey?

Se juca cu el.

– Aş admite că arăţi ca un geniu, cu ochelarii aceia, cu bărbia ascuţită, cu părul ciufulit...

Leon se înclină înspre clasă, împingând bărbia înainte şi aşteptând ca băieţii să izbucnească în râs în semn de aprobare. Întreaga lui atitudine le sugera elevilor că aşa trebuie să reacţioneze. Şi exact asta se şi întâmplă: băieţii râseră. „Ei, ce se întâmplă aici?" se întrebă Jerry chiar în timp ce râdea şi el împreună cu ceilalţi. Fiindcă Bailey arăta oarecum ca un geniu sau măcar ca o caricatură a oamenilor de ştiinţă trăsniţi cum apăreau în filmele vechi.

– Bailey, spuse fratele Leon, acordându-i din nou întreaga lui atenţie, după ce hohotele se domoliră.

– Da, răspunse Bailey nefericit.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Leon se apropie tacticos de fereastră şi deodată păru total absorbit de ce se întâmpla afară, pe stradă, de frunzele de septembrie care păleau şi se uscau.

Bailey rămăsese în picioare, singur în faţa clasei, de parcă ar fi stat în faţa unui pluton de execuţie. Jerry îşi simţi obrajii încingându-se şi pulsând de dogoare.

– Ei, cum e, Bailey? vorbi Leon de lângă fereastră, cu ochii încă la lumea de afară.

– Eu nu copiez, frate Leon, spuse Bailey cu o nouă putere în glas, de parcă n-ar mai fi avut nimic de pierdut.

– Atunci cum se explică toate notele astea de zece?

– Nu ştiu.

Fratele Leon se întoarse pe călcâie.

– Vrei să spui că eşti perfect, Bailey? Dacă iei zece pe linie, asta înseamnă că eşti perfect. Asta să fie răspunsul, Bailey?

Pentru prima dată Bailey privi înspre clasă, adresându-le celorlalţi o rugăminte mută, de parcă ar fi fost rănit, pierdut, abandonat.

– Numai Dumnezeu este desăvârşit, Bailey.

Jerry simţi că începe să-l doară în gâtlej, iar plămânii parcă îi ardeau. Îşi dădu seama că de o bucată de vreme, fără să vrea, îşi ţinea respiraţia. Trase aer în piept cu grijă, ca nu cumva să-şi mişte vreun muşchi. Ar fi vrut să fie invizibil. Ar fi vrut să nu se afle în clasă în momentul acela. Ar fi vrut să fie afară, pe terenul de fotbal, dându-se înapoi, căutând un coechipier căruia să-i paseze mingea.

– Tu te compari cu Dumnezeu, Bailey?

„Las-o baltă, frate Leon, las-o baltă!“ strigă Jerry fără voce.

– Dacă Dumnezeu este desăvârşit şi tu însuţi eşti desăvârşit, Bailey, ce îţi sugerează asta?

Bailey nu răspunse; îl privi doar cu ochii mari, neîncrezător. Clasa se cufundă într-o linişte deplină. Jerry auzi bâzâitul ceasului electric. Până atunci nu realizase că ceasurile electrice bâzâie.

– Cealaltă alternativă, Bailey, ar fi că tu nu eşti desăvârşit. Şi bineînţeles că nu eşti.

Vocea lui Leon se înmuie.

– Ştiu că nu ţi-ar trece prin minte un astfel de sacrilegiu.

– Aşa este, frate Leon, spuse Bailey, uşurat.

– Ceea ce ne conduce către o singură concluzie, spuse Leon, cu glas puternic, triumfător, de parcă ar fi făcut o descoperire importantă. Că tu copiezi!

În momentul acela Jerry îl urî pe fratele Leon din toată inima. Simţea ura în stomac; era acidă, scârboasă şi îl frigea.

– Eşti un hoţ, Bailey, şi un mincinos.

Cuvintele lui Leon şfichiuiau ca un bici.

„Şobolanule!“ gândi Jerry. „Nemernicule!“

Atunci o voce izbucni din fundul clasei:

– O, daţi-i pace băiatului!

Leon se întoarse repede.

– Cine a spus asta?

Ochii lui lăcrimoşi licăriră.

Clopoţelul sună, marcând sfârşitul orei. Se auzi un târşâit de picioare; băieţii împingeau scaunele în spate, gata să o ia din loc, să iasă din locul acela îngrozitor.

– Staţi puţin, spuse fratele Leon.

Vorbise încet, dar toată lumea îl auzise.

– Nu pleacă nimeni!

Elevii se aşezară înapoi pe scaunele lor.

Fratele Leon îi privi cu milă, clătinând din cap, cu un zâmbet trist, mohorât pe buze.

– Bieţi fraieri ce sunteţi, spuse. Proştilor! Ştiţi cine este cel mai bun de aici? Cel mai curajos dintre toţi?

Puse mâna pe umărul lui Bailey.

– Gregory Bailey, el este! A negat că ar fi copiat. A ţinut piept acuzaţiilor pe care i le-am adus. S-a apărat! Dar voi, domnilor, voi n-aţi făcut decât să şedeţi la locurile voastre şi să vă amuzaţi. Iar aceia dintre voi care nu s-au amuzat, au asistat pasivi şi m-au lăsat să continui. Pentru câteva

minute aţi transformat sala aceasta de clasă în Germania nazistă. Da, da, abia la sfârşit a protestat cineva. *„O, daţi-i pace băiatului!“* (Şi fratele Leon imită perfect vocea aceea groasă.) Un protest atât de slab, prea neînsemnat şi venit prea târziu.

De pe coridor se auzea agitaţie, alţi elevi aşteptau să intre în sală pentru ora următoare. Leon ignoră zgomotul. Se întoarse spre Bailey, îi atinse creştetul capului cu băţul, de parcă l-ar fi făcut cavaler.

– Te-ai descurcat bine, Bailey, sunt mândru de tine. Ai trecut cel mai important test posibil, ai rămas tu însuţi.

Bărbia lui Bailey tremura grozav.

– Bineînţeles că nu copiezi, Bailey.

Vocea lui Leon era acum blândă, paternă. Făcu un gest înspre clasă (grozav îi plăcea să gesticuleze).

– Dar colegii tăi de clasă... Ei sunt cei care înşeală. Ei te-au trădat astăzi. Ei sunt cei care s-au îndoit de tine. Eu nu m-am îndoit niciodată.

Leon merse înspre catedră.

– Sunteţi liberi, spuse, cu vocea plină de dispreţ pentru toţi.

ȘAPTE

– Ce faci, Emile? întrebă Archie cu o voce amuzată.

Amuzamentul lui venea din faptul că ceea ce făcea Emile Janza era foarte evident: scotea benzină cu un furtun dintr-o mașină și o privea cum curge într-un vas de sticlă.

Emile chicoti. Se amuza și el că Archie îl descoperise făcând una ca asta.

– Îmi iau benzină pentru săptămâna asta, spuse Emile.

Mașina, aflată în cel mai îndepărtat capăt al parcării școlii, îi aparținea unui elev din ultimul an, pe nume Carlson.

– Emile, ce ai face dacă ar apărea Carlson și te-ar vedea furându-i benzina? întrebă Archie, deși știa răspunsul.

Emile nu catadicsi să răspundă. Rânji la Archie cu subînțeles. Chiar dacă l-ar fi văzut, Carlson n-ar fi făcut nimic. Era un băiat subțiratic și moale din fire, căruia nu-i plăcea să fie amestecat în scandaluri. De altfel nu erau prea mulți cei care îndrăzneau să-l provoace pe Emile Janza, fie ei grași sau slabi, molcomi sau nu. Emile era o brută, dar, în mod ciudat, nu arăta ca o brută. Nu era un tip masiv, nici peste măsură de puternic. De fapt, era chiar destul de mic pentru un taloner[1] de fotbal. Dar era un animal și, ori de

---

[1] Jucător al cărui rol este acela de a bloca jucătorii din echipa adversă.

câte ori putea, fenta regulile. Ochii lui mici, îngropaţi în faţa palidă, nu zâmbeau decât rareori. Asta în ciuda faptului că Emile chicotea tot timpul şi în ciuda rânjetului care îi apărea uneori pe figură, mai ales atunci când ştia că a reuşit să-i „atingă" pe ceilalţi. Aşa zicea Emile Janza, că îi atinge pe ceilalţi. Cum se întâmpla, de exemplu, atunci când în timpul orelor fluiera foarte încet ca să-i enerveze pe profesori, un fluierat abia perceptibil, dar care te putea face să te urci pe pereţi. În acest scop, Emile proceda exact pe dos faţă de cum procedau ceilalţi. De regulă, băieţii care se ţineau de pozne preferau să se aşeze în fundul clasei. Ei bine, Emile nu. El, dimpotrivă, alegea o bancă mai în faţă, adică o poziţie din care putea să-l hărţuiască pe bietul profesor mai bine. Fluiera, mormăia, râgâia, bătea din picior, se foia fără încetare, îşi trăgea nasul. Păi, dacă ar fi făcut toate chestiile astea în fundul sălii, proful nici măcar n-ar fi băgat de seamă.

Dar Emile nu-i hărţuia numai pe profesori. După părerea lui, lumea era plină de potenţiale victime, mai ales printre băieţii de vârsta sa. Descoperise foarte devreme, în clasa a patra de fapt, un mare adevăr, şi anume că nimeni nu voia să aibă probleme sau să le facă altora probleme şi toată lumea prefera să evite orice confruntare. Acest adevăr fusese pentru el o mare revelaţie, fiindcă îi crea tot felul de facilităţi. De exemplu, putea şterpeli de la vreun puşti mâncare sau îi putea lua chiar banii de mâncare şi de obicei nu păţea nimic, fiindcă majoritatea băieţilor voiau linişte şi pace cu orice preţ. Desigur, trebuia să-şi aleagă victimele cu mare grijă, fiindcă existau şi excepţii. Dar şi cei care protestau descopereau că era mai uşor să-l laşi pe Emile să facă ce voia el. Cine avea chef să încaseze vreo două?

Mai târziu, Emile descoperi un alt adevăr, dar acesta era greu de exprimat în cuvinte. Şi anume constată că oamenilor le era groază să nu fie puşi în situaţii jenante sau chiar umiliţi, să nu se uite lumea la ei. Întocmai ca într-un autobuz. Puteai să-i strigi unui puşti, mai ales unuia care roşea uşor: „Măi, tu ştii că-ţi pute gura? Chiar nu te speli pe dinţi niciodată?“ Asta chiar dacă în realitate puştiului respectiv îi mirosea gura a levănţică. Sau: „Măi, tu ai tras o băşină? Foarte urât din partea ta!“ Trebuia să spui asta încet, dar totuşi destul de tare ca să audă toată lumea. Chestii de genul acesta. La cantină, în timpul prânzului, în sala de studiu. Dar cel mai bine îţi reuşea dacă făceai asta în locuri publice, unde erau şi străini prin preajmă, mai ales fete. Atunci se jenau băieţii cel mai tare. Din cauza chestiilor ăstora toată lumea era deosebit de amabilă cu Emile Janza. Iar Emile jubila când era tratat astfel. Nu era prost, dar nici nu strălucea la învăţătură. Totuşi, reuşea să se strecoare cumva; nu primea note sub cinci şi avea numai câţiva de cinci, ceea ce din punctul de vedere al tatălui său (pe care Emile îl considera un prost) era mulţumitor. Visul cel mai mare al tatălui lui Emile era ca fiul său să termine o şcoală particulară de fiţe cum era Trinity. Sigur, tatăl lui nu ştia cât de proastă e şcoala asta.

– Emile, eşti un tip minunat, spuse Archie în timp ce Emile, mulţumit că vasul de sticlă era plin ochi, înşuruba la loc capacul rezervorului de benzină al maşinii.

Neîncrezător, mereu în gardă, Emile ridică privirile. Nu era niciodată sigur dacă Archie Costello vorbeşte serios sau nu. Emile nu se punea niciodată cu Archie. De fapt, Archie era unul dintre puţinii oameni din lumea asta

pe care Emile nu doar îi respecta, dar chiar se temea de ei. Archie şi Vigilenţii.

– Minunat ai spus?

Archie râse.

– Vreau să spun, Emile, că eşti un tip foarte special. Cine altcineva ar fi în stare să fure benzină dintr-un rezervor în miezul zilei? Aşa, în văzul lumii. Minunat!

Emile îi zâmbi gânditor. Ar fi vrut să-i împărtăşească lui Archie şi alte chestii, dar nu putea. Erau nişte lucruri foarte personale, într-un fel, dar de multe ori şi-ar fi dorit să poată împărtăşi şi altora cât de mult îi plăceau lucrurile astea. De exemplu, când mergea la toaletă la şcoală, nu trăgea apa după ce termina şi se distra de minune imaginându-şi mutra pe care o făcea cel care intra în cabină după el şi găsea mizeria aia în bazin. Chestii din astea aiurea. Dacă ar fi încercat să povestească toate astea cuiva, n-ar fi reuşit să le explice. De pildă, că uneori se excita de-a binelea când îl lua pe vreun puşti la trântă sau când se năpustea cu toată puterea asupra unuia la fotbal şi după ce îl punea la pământ îi mai ardea una. Dar cum să povesteşti cuiva despre aşa ceva? Şi totuşi, simţea că Archie ar putea înţelege. Ei doi se asemănau, despre asta era vorba. Şi asta în ciuda incidentului cu poza aceea, care îi făcea viaţa amară.

Archie porni din loc.

– Hei, Archie, unde te duci?

– Nu vreau să-ţi fiu complice, Emile.

Emile râse.

– Carlson n-o să depună plângere.

Archie scutură din cap cu admiraţie.

– Minunat! spuse din nou.

– Ascultă, Archie! Dar cu poza aia cum rămâne?

– Chiar așa, Emile, cum rămâne cu poza?

– Înțelegi tu ce vreau să spun.

– Minunat, spuse Archie îndepărtându-se mai repede acum.

Voia să-i dea emoții lui Emile Janza în legătură cu poza despre care era vorba. În realitate, Archie nu putea suferi persoanele ca Janza, chiar dacă le admira îndrăzneala. Cei ca Janza erau niște animale. Dar uneori îi erau de folos. Janza și poza lui erau ca banii pe care îi depui la bancă.

Emile Janza privi silueta lui Archie Costello îndepărtându-se. Într-o zi va fi și el un tip grozav ca Archie și va face parte din clubul Vigilenții. Lovi cu piciorul cauciucul din spate al mașinii lui Carlson. Într-un fel era dezamăgit că acesta nu-l surprinsese furându-i benzina.

OPT

Când alerga, Goober era frumos. Mişcările braţelor şi picioarelor lui lungi erau fluide, fără cusur, corpul îi plutea, de parcă picioarele nu i-ar fi atins pământul. Când alerga, Goober uita de coşuri, de stângacia lui, uita până şi de timiditatea care îl paraliza atunci când vreo fată arunca o privire înspre el. Până şi gândurile i se limpezeau şi toate lucrurile deveneau simple, lipsite de complicaţii. Putea chiar rezolva probleme de matematică sau memora scheme de joc pentru fotbal în timp ce alerga. De multe ori se trezea foarte devreme dimineaţa, mai devreme decât toţi ceilalţi, şi ieşea să alerge. Aluneca uşor, parcă se scurgea asemeni unui lichid de-a lungul străzilor în lumina răsăritului, şi atunci totul era frumos, toate lucrurile erau la locul lor, nimic nu părea imposibil şi întreaga lume era a lui.

Când alerga, îi plăcea până şi durerea provocată de efort, senzaţia că plămânii îi iau foc şi crampele care îi strângeau gambele uneori. Totul îi plăcea fiindcă ştia că poate suporta durerea şi poate trece dincolo de ea. Niciodată nu se sforţase până dincolo de puterile lui; simţea că încă mai are rezerve. Şi de fapt nu era vorba numai despre putere, ci de voinţă. Aceasta era cea care îl făcea să jubileze în timp ce picioarele lui alergau, iar inima îi

pompa voioasă sânge în tot corpul. Se înscrisese în echipa de fotbal; ce grozav s-a simţit atunci când a prins una dintre pasele lui Jerry Renault şi a înscris fiindcă fugea mai repede decât oricine de pe teren. Dar cel mai mult şi mai mult îi plăcea să alerge pur şi simplu. Vecinii îl vedeau alunecând ca un torent pe High Street, purtat mai departe de inerţia alergării, şi îi strigau: „Te antrenezi pentru Olimpiadă, Goob?“ sau: „Ai de gând să dobori recordul mondial, Goob?“ Şi el trecea mai departe alergând, plutind, alunecând.

Dar acum nu alerga. Se afla în sala de clasă a fratelui Eugene şi era îngrozitor de speriat. Avea cincisprezece ani şi aproape un metru optzeci şi şapte în înălţime, aşa că era prea mare ca să mai plângă. Şi totuşi lacrimile îi împăienjeneau privirile, înceţoşând imaginea sălii, de parcă ar fi fost sub apă. Îi era ruşine şi era supărat pe el însuşi fiindcă plângea, dar nu se putea abţine. Îi dăduseră lacrimile de frustrare şi în aceeaşi măsură şi de groază. Iar groaza aceasta era diferită de orice alt sentiment pe care îl cunoscuse. Era spaima că eşti captiv într-un coşmar. Ca atunci când te trezeşti dintr-un vis rău, în care un monstru se tot apropie de tine, iar mai apoi realizezi că de fapt te afli în patul tău, eşti în siguranţă, şi atunci răsufli uşurat. Pentru ca, îndată după aceea, privind înspre cadrul uşii luminat de razele lunii, să vezi din nou monstrul înaintând înspre patul tău. Şi atunci îţi dai seama că n-ai făcut decât să treci dintr-un coşmar într-altul şi habar nu ai cum vei mai găsi calea înapoi către lumea adevărată.

Ştia, fireşte, că în acest moment se afla în lumea adevărată. Totul era cât se poate de real. Şurubelniţele şi cleştii erau reali; la fel băncile, scaunele şi tablele. La fel

de reală era şi lumea de afară, o lume de care fusese izolat începând de la ora trei după-amiază, când se furişase în şcoală. Acum lumea se schimbase. Pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit, toate se înneguraseră. La apusul soarelui lumea se făcuse purpurie, după care se întunecase cu totul. Era ora nouă acum. Goober şedea pe podea, cu capul rezemat de o bancă, supărat pe lacrimile care-i udau obrajii. Îl dureau ochii din cauză că se sforţa să vadă în întuneric. Vigilenţii îi spuseseră că putea aprinde mica lumină de veghe cu care era prevăzută fiecare sală de clasă. Nu avea voie în schimb să folosească lanterna, fiindcă lumina ei le-ar fi putut stârni străinilor bănuieli. Lui Goober misiunea pe care o primise i se părea aproape imposibil de dus până la capăt. Se afla în sala asta de şase ceasuri şi abia terminase două rânduri de bănci şi scaune. Şuruburile astea erau foarte îndărătnice. Majoritatea erau strânse din fabrică şi rezistau atacului şurubelniţei.

„N-am să termin niciodată," se gândi. „Am să-mi petrec toată noaptea aici şi ai mei or s-o ia razna. Şi tot n-am să termin."

Se gândi cu groază ce s-ar întâmpla dacă ar fi descoperit aici mâine dimineaţă, prăbuşit pe podea din pricina epuizării. S-ar face de ruşine şi pe el însuşi, dar şi pe Vigilenţi, ba chiar şcoala întreagă. Îi era foame şi îl durea capul. Simţea că totul ar fi în regulă dacă ar putea ieşi de aici şi ar putea-o lua la fugă, dacă s-ar putea lansa pe străzi, eliberat de această misiune îngrozitoare.

Dinspre coridor se auzi un zgomot. Asta era un alt lucru sinistru, faptul că se auzeau mereu tot felul de zgomote. Pereţii vorbeau pe limba lor, prin scrâşnete, podelele scârţâiau, undeva nişte motoare mârâiau, iar mârâitul

acela era aproape omenesc. Sunetele acestea ar fi băgat în sperieţi pe oricine. Goober nu mai fusese aşa de speriat din copilărie, când se trezea în toiul nopţii strigând-o pe mama lui.

Buf! În partea aceea. Era un zgomot nou. Privi înspre uşă cu groază. Întocmai ca în vechiul lui coşmar, pe de o parte n-ar fi vrut să se uite, iar pe de alta nu putea rezista tentaţiei de a privi într-acolo.

– Hei, Goober, se auzi un glas în şoaptă.

– Cine e? întrebă el, tot în şoaptă, brusc uşurat, înţelegând că nu era singur. Mai era cineva aici, cu el.

– Cum te descurci?

O siluetă înainta înspre el în patru labe, ca un animal. Da, chiar avea înfăţişarea unui animal, semăna cu monstrul din coşmarul lui. Goober se trase înapoi; toată pielea îl ardea şi-l înţepa ca atunci când făcea urticarie. Observă şi alte siluete furişându-se de-a buşilea prin încăpere, ştergând cu genunchii podeaua. Prima siluetă ajunsese acum chiar în faţa lui.

– Ai nevoie de ajutor?

Goober se uită cruciş. Băiatul care vorbise purta o mască.

– Merge foarte încet, spuse Goober.

Silueta cu mască îl apucă pe Goober de cămaşă şi îl trase mai aproape, răsucind în pumn pânza cămăşii. Respiraţia băiatului mirosea a pizza. Masca era neagră, genul de mască pe care o purta Zorro în filme.

– Ascultă aici, Goubert! Misiunea asta e mai importantă decât orice altceva, înţelegi tu? Mai importantă decât tine, decât mine sau decât şcoala. De aceea o să te ajutăm. Ca treaba să iasă cum trebuie.

Goober îi simţi pumnul noduros îngropându-i-se adânc în piept.

– Dacă ciripeşti cuiva despre afacerea asta, eşti terminat aici, la Trinity. Ai priceput?

Goober înghiţi greu şi dădu din cap că a priceput. I se uscase gâtlejul. Era peste măsură de fericit că îi sosiseră ajutoare. Ceea ce îi păruse cu neputinţă de făcut devenea posibil.

Figura cu mască înălţă capul.

– Haideţi, băieţi, daţi-i drumul!

Unul dintre ceilalţi îşi ridică faţa, de asemenea acoperită cu o mască, şi spuse:

– Asta-i super!

– Ține-ţi gura şi apucă-te de treabă, i-o tăie tipul care era evident liderul.

Apoi îi dădu drumul de cămaşă lui Goober şi scoase şi el la iveală o şurubelniţă.

Trei ceasuri le luă ca să termine.

NOUĂ

Mama lui Jerry murise în primăvară. De la externarea ei din spital, tatăl lui, câţiva dintre unchii şi mătuşile lui şi chiar şi Jerry o vegheaseră în timpul nopţii. În ultima săptămână veneau şi plecau unul după celălalt, în schimburi, cu toţii epuizaţi şi amuţiţi de tristeţe. La spital nu mai aveau ce face pentru ea, aşa că o aduseseră să moară acasă. Îi fusese aşa de dragă casa ei; tot timpul avea un proiect în derulare – ba tapeta pereţii, ba zugrăvea, ba recondiţiona mobila.

– Cu douăzeci de muncitori ca ea îmi deschid o mică fabrică şi fac un milion, spunea tatăl lui în glumă.

Şi apoi mama se îmbolnăvi. Şi apoi muri. Jerry nu rezista s-o vadă topindu-se încet sub ochii lui, să-i vadă frumuseţea pălind, să asiste la schimbările îngrozitoare prin care treceau chipul şi trupul ei. Uneori o zbughea afară din camera ei, ruşinat de propria lui slăbiciune, evitând să dea ochii cu tatăl său. Ar fi vrut să fie şi el la fel de puternic ca tatăl lui, mereu stăpân pe sine, capabil să-şi mascheze durerea şi mâhnirea. Când mama muri în sfârşit, dintr-o dată, într-o după-amiază la ora trei şi treizeci de minute, stingându-se în linişte, fără un murmur măcar, Jerry fu copleşit de furie, o furie turbată, care îl făcu să rămână lângă sicriul ei fierbând de mânie pe tăcute. Era

furios pentru că boala o distrusese aşa de tare. Era furios pentru că nu putuse face nimic ca să o salveze. Şi mânia aceasta, atât de adâncă şi de ascuţită, îi alungă durerea. Ar fi vrut să urle la întreaga lume, să strige împotriva morţii ei, să dărâme clădiri, să despice pământul, să rupă copacii. Dar nu făcu nimic altceva decât să stea culcat, treaz, pe întuneric, gândindu-se cum trupul ei zăcea în capela mortuară, dar trupul acela nu mai era ea, ci devenise deodată un obiect rece şi palid. În acele zile teribile, tatăl lui îi păru pierdut cu totul, ca un noctambul care făcea lucrurile automat, ca o marionetă manevrată de cineva prin nişte fire invizibile. Deznădăjduit, simţindu-se abandonat, Jerry încremeni, singur în durerea lui. Chiar şi la cimitir, cei doi rămaseră separat unul de celălalt, păstrând o distanţă enormă între ei, deşi stăteau unul alături de celălalt. Dar nu se atingeau. Apoi, la sfârşitul ceremoniei, când se îndreptau spre ieşirea din cimitir, Jerry se pomeni în braţele tatălui, cu faţa înfundată în trupul lui care mirosea a tutun de ţigară şi puţin a apă de gură mentolată, mirosul acela familiar care însemna tatăl lui. Acolo, în cimitir, agăţându-se unul de celălalt în durerea lor comună, lacrimile le curgeau şiroaie şi unuia, şi celuilalt. Jerry nu mai ştia unde începeau lacrimile lui şi de unde porneau ale tatălui său. Plânseră împreună, fără să le fie jenă unul de altul, dintr-o pornire fără nume, iar apoi păşiră împreună, braţ la braţ, înspre maşina care îi aştepta. Ghemul de mânie care îi ardea în piept se desfăcuse, se descâlcise, dar, în maşină, întorcându-se acasă de la cimitir, Jerry îşi dădu seama că în locul lui apăruse ceva mult mai rău, o senzaţie de gol, o cavitate ce i se căsca în piept ca un hău.

Acela fu ultimul moment de intimitate dintre el și tatăl lui. După aceea îi acapară rutina obișnuită – școala pentru el și munca pentru tatăl lui – și amândoi se lăsară bucuroși în voia ei. Tatăl lui vându casa și se mutară într-un apartament cu acces la o grădină, unde amintirile nu-i pândeau din fiecare colț. Jerry își petrecu mare parte din vară în Canada, la ferma unui văr mai îndepărtat. Participa cu entuziasm la toate activitățile care se desfășurau zilnic la fermă, sperând ca până la toamnă, când urma să înceapă cursurile la Trinity, să facă ceva mușchi, ca să poată intra în echipa de fotbal a liceului. Mama lui se născuse în acel orășel canadian. Fu o adevărată mângâiere pentru Jerry să bântuie pe străzile înguste pe unde se plimbase și ea în copilărie. Când se întoarse în Noua Anglie, la sfârșitul lui august, el și tatăl său intrară într-un program foarte simplu: muncă și școală. Și fotbal. Pe teren, învinețit și lovit sau murdar din cap până-n picioare, Jerry simțea că face și el parte din ceva. Iar câteodată se întreba din ce anume făcea parte tatăl lui.

La asta se gândea și acum uitându-se la el. Se întorsese de la școală și-l găsise pe tatăl lui moțăind pe canapea, în mica lor sufragerie, cu brațele încrucișate pe piept. Jerry se mișcă prin apartament fără să facă zgomot, încercând să nu-l trezească pe bărbatul adormit. Tatăl lui era farmacist și lucra pentru un lanț de farmacii din zonă. Programul lui de lucru era flexibil, dar adeseori avea de făcut ture de noapte, ceea ce îi afecta somnul. Ca urmare, își făcuse obiceiul ca oricând avea timp să se relaxeze puțin, să tragă câte un pui de somn. Jerry simțea că-l ia cu durere de stomac de foame, dar se așeză în liniște de cealaltă parte a măsuței, așteptând ca tatăl lui să se trezească. Era

sleit de oboseală după antrenament. Îl epuizau loviturile pe care trupul lui le încasa tot timpul, frustrarea care nu-l mai părăsea nicio clipă, faptul că nu reuşea nicio pasă completă, sarcasmul antrenorului, căldura de septembrie care nu mai trecea odată.

Privindu-l pe tatăl lui cum doarme, cu chipul perfect relaxat, cu ridurile, care de obicei erau atât de adânci, acum estompate, îşi aminti că auzise spunându-se că cei care sunt căsătoriţi de multă vreme încep să semene între ei. Îl privi pe tatăl lui îndeaproape, ca şi când ar fi studiat un tablou frumos, căutând să regăsească pe chipul său ceva din trăsăturile mamei lui. Şi în momentul acela, fără veste, durerea pierderii ei reveni, ca o lovitură în stomac, şi se temu să nu leşine. Printr-un miracol de-a dreptul coşmaresc, reuşi să suprapună imaginea chipului mamei lui peste al tatălui, şi pentru o clipită, întâi simţi din nou un ecou al blândeţii ei, apoi, cu groază, îi revăzu chipul, aşa cum arăta pe când zăcea în coşciug.

În momentul acela tatăl lui se deşteptă brusc, de parcă o mână nevăzută l-ar fi plesnit peste faţă. Viziunea lui Jerry de adineauri se risipi şi băiatul sări în picioare.

– Bună, Jerry, spuse tatăl lui, frecându-se la ochi şi ridicându-se în capul oaselor.

Părul nu îi era răvăşit deloc. De altfel, cum era să-i fie răvăşit, dacă îşi purta părul aspru tuns periuţă?

– Ai avut o zi bună, Jerry?

Vocea tatălui îl readuse la normalitate.

– Cred c-a fost bunicică. Am avut antrenament din nou. În curând am să reuşesc o pasă.

– Bun!

– Dar ţie cum ţi-a mers astăzi, tată?

– Bine.

– Atunci e în regulă.

– Doamna Hunter ne-a pregătit ceva de mâncare într-o cratiţă. Nişte ton. Spunea că ţi-a plăcut data trecută.

Doamna Hunter era menajera lor. Îşi petrecea fiecare după-amiază făcând curat în apartament şi pregătindu-le ceva de mâncare pentru cină. Era o femeie cu păr cărunt care îl făcea tot timpul pe Jerry să se simtă aiurea, fiindcă îi tot ciufulea părul şi murmura: „Copile, copile...“, ca şi când ar fi fost în clasa a treia sau aşa ceva.

– Ți-e foame, Jerry? Pot să termin mâncarea în cinci sau zece minute. Doar să se încălzească cuptorul şi e gata.

– Bun!

Spusese „Bun“ imitându-l pe tatăl lui, dar acesta nu observă. Ăsta era cuvântul preferat al bătrânului, „Bun!“

– Auzi, tată...

– Da, Jerry?

– Chiar au mers toate bine astăzi la farmacie?

Tatăl lui se opri lângă uşa bucătăriei, neînţelegând despre ce vorbea.

– Ce vrei să spui, Jerry?

– Adică, în fiecare zi te întreb cum îţi merge şi de fiecare dată spui că bine. Nu ţi se întâmplă din când în când să ai o zi grozavă? Sau dimpotrivă, una groaznică?

– Păi, într-o farmacie lucrurile merg cam la fel tot timpul, Jerry. Primeşti reţetele, eliberezi medicamentele respective, şi cam asta e totul. Pregăteşti medicamentele cu mare atenţie, luându-ţi toate măsurile de siguranţă, verifici de mai multe ori. Ştii, ceea ce se spune despre scrisul doctorilor e adevărat. Dar asta ţi-am mai spus-o.

Se încruntă, ca şi când ar fi căutat în memorie ceva care să-i fie pe plac lui Jerry.

– A, acum trei ani a fost o tentativă de jaf armat. Un drogat s-a năpustit în farmacie ca un nebun.

Jerry făcu un efort să-şi ascundă atât surpriza, cât şi dezamăgirea. Ăsta era cel mai interesant lucru care i se întâmplase vreodată tatălui său? Încercarea aceea de atac când un puşti speriat îi fluturase pe sub nas un pistol de jucărie? La fel de de neinteresantă şi plictisitoare şi monotonă să fi fost viaţa tuturor? Înnebunea gândindu-se că şi viaţa pe care o avea el în faţă se va desfăşura tot aşa, un lung şir de zile şi nopţi destul de bune – destul, dar nu bune de-a binelea, nu rele, nu grozave, nu teribile, nu interesante, nicicum.

Îl urmă pe tatăl lui în bucătărie. Cratiţa cu mâncare fu strecurată în cuptor ca o scrisoare într-o cutie poştală. Deodată lui Jerry nu-i mai era foame, toată pofta de mâncare îi dispăruse.

– Ce-ai zice de o salată? întrebă tatăl. Cred că mai avem salată verde şi alte legume.

Jerry dădu din cap automat. Din asta consta toată viaţa? Termini şcoala, îţi găseşti un loc de muncă, te căsătoreşti, devii tată şi priveşti cum ţi se scurge viaţa printre degete, traversând în continuare zile şi nopţi fără răsărituri de soare, fără zori şi fără înserări, fără nimic altceva decât o monotonie cenuşie. Oare îl judeca el corect pe tatăl lui? Dar pe el însuşi? Oare nu se întâmpla cu fiecare om altfel? Nu avea fiecare posibilitatea de a face propriile lui alegeri? Şi cât de multe ştia de fapt despre tatăl lui?

– Ascultă, tată!

– Ce e, Jerry?

– Nimic.

Ce anume l-ar fi putut întreba fără să sune ca o prostie? Oricum se îndoia că el şi tatăl lui vor ajunge la un numitor comun. Jerry îşi amintea un mic incident care avusese loc cu ani în urmă, când tatăl lui lucra la o farmacie de cartier, unul dintre locurile acelea în care clienţii vin să se consulte cu farmacistul ca şi când acesta ar fi medic. Jerry se tot învârtea prin farmacie într-o după-amiază, când intră un bătrân gârbovit de vreme, strâmb. Se plângea de o durere în partea dreaptă. „Ce să fac, domnule farmacist? Ce credeţi că este? Ia apăsaţi aici, domnule farmacist, simţiţi o umflătură? Există vreun medicament care mă poate vindeca?“ Tatăl lui se arătă foarte răbdător cu bătrânul, îl ascultă plin de înţelegere, dând din cap aprobator şi mângâindu-l pe obraz, ca şi când s-ar fi pregătit să-i pună un diagnostic. În cele din urmă îl lămuri pe bătrân să meargă să-l vadă un doctor. Dar pentru o clipă Jerry îl văzuse pe tatăl lui jucând rolul unui medic, inteligent, profesionist şi înţelegător, aşa cum se purta orice doctor la căpătâiul unui bolnav, doar că ei se aflau într-o farmacie. După plecarea bătrânului, Jerry îl întrebă:

– Tată, te-ai gândit vreodată să te faci doctor?

Tatăl îi aruncă o privire scurtă şi, luat pe nepregătite, ezită.

– Nu, bineînţeles că nu, răspunse.

Dar Jerry surprinsese deja ceva special în felul lui de a se mişca şi în tonul vocii care îi contrazicea vorbele. Băiatul încercă să continue conversaţia pe acelaşi subiect, dar tatăl lui se arătă brusc foarte ocupat cu reţetele şi celelalte lucruri. Şi de atunci nu mai discutară subiectul acela niciodată.

Acum, privindu-l pe tatăl său cum se agita prin bucătărie să pregătească cina, fir-ar să fie de treabă, cu o atitudine atât de diferită de cea a unui doctor, cu soţia lui moartă de curând şi cu fiul lui cel măcinat de îndoieli pe lângă el, cu viaţa lui aşa de palidă şi cenuşie, pe Jerry îl cuprinse tristeţea. Cuptorul ţiui; era gata mâncarea.

Mai târziu, pregătindu-se să intre în pat, înainte de a adormi, Jerry se privi în oglindă şi se văzu aşa cum trebuie să-l fi văzut în ajun bărbatul acela de pe Common Street: un plicticos. Şi, aşa cum suprapusese mai înainte imaginea mamei peste chipul tatălui, acum putea vedea chipul tatălui reflectat în propriile lui trăsături. Se întoarse cu spatele spre oglindă. Nu voia să devină asemeni tatălui său. Până şi gândul că s-ar fi putut întâmpla una ca asta îl făcea să se încovoaie.„Eu vreau să fac ceva, să fiu cineva. Dar ce? Ce?“

Fotbalul! Va ajunge în echipa de fotbal. Asta era ceva. Adică, de fapt, chiar era ceva?

Şi atunci, din senin, îi veni în minte Gregory Bailey.

ZECE

Mai târziu Archie trebui să admită că fratele Leon prea dramatizase problema vânzării, făcându-i astfel atât pe el, cât şi pe Vigilenţi, şi de altfel întreaga şcoală, să se simtă foarte jenaţi.

Pentru început, fratele Leon convocase o adunare specială în capelă. După rugăciune şi după nenumărate bla-bla-uri religioase, începu să vorbească despre chestia cu spiritul şcolii. De sus, din amvon, le făcu semn câtorva aghiotanţi de-ai lui să aducă zece coli mari din carton, pe care erau scrise numele tuturor elevilor din şcoală în ordine alfabetică. În dreptul fiecărui nume era desenate nişte dreptunghiuri goale care, explică Leon, urmau să fie completate pe măsură ce fiecare elev îşi vindea cota de bomboane de ciocolată.

Elevii priviră cu veselie cum ajutoarele lui Leon încercau să lipească foile de carton cu bandă pe zidul din spatele podiumului. Cartoanele tot cădeau, alunecând pe podea; nu voiau nicicum să stea lipite. Pereţii erau făcuţi din blocuri de beton, în care nu se puteau bate cuie. Capela răsuna de hohote batjocoritoare. Fratele Leon arăta foarte nervos, iar asta îi făcea pe băieţi să huiduie şi să fluiere şi mai dihai. Să vezi un prof care se enervează e cel mai plăcut lucru din lume. În sfârşit, colile de carton fură fixate pe perete şi fratele Leon prelua din nou controlul.

Archie trebui să admită că fratele Leon dădea încă o reprezentaţie de toată frumuseţea. Un spectacol pentru care ar fi meritat un Oscar. Discursul lui despre spiritul şcolii, despre tradiţionala acţiune de vânzare cu care şcoala lor nu dăduse greş niciodată, despre director, care zăcea în spital, despre fraternitatea care îi uneşte pe toţi în cadrul liceului Trinity, despre nevoia de bani pentru a menţine această minunată instituţie de educaţie în stare de perfectă funcţionare, se revărsă asupra lor precum cascada Niagara. Le aminti de succesele obţinute în trecut, de trofeele expuse în vitrina de pe coridorul principal, de hotărârea de neclintit care de-a lungul anilor făcuse ca activitatea de la Trinity să fie încununată de succes.

– E drept, spuse fratele Leon, intonând cuvintele cu grijă, e drept că în acest an norma este dublă, fiindcă avem de realizat mai multe lucruri decât oricând.

Vocea lui sună ca o orgă, umplând capela.

– Fiecare băiat va trebui să vândă cincizeci de cutii, dar ştiu că toţi sunteţi dornici să vă faceţi norma, ba încă să vindeţi şi peste normă.

Întinse braţul înspre cartoanele de pe pereţi.

– Vă promit eu, domnilor, că înainte de sfârşitul acestei acţiuni fiecare dintre dumneavoastră va avea înscris în caseta din capăt numărul cincizeci, ceea ce va însemna că fiecare vă veţi fi făcut datoria faţă de Trinity...

Leon le mai înşiră încă multe, dar Archie nu-l mai asculta. Vorbe, vorbe, vorbe, de asta aveau parte mereu la şcoală, cu toţii. Archie se foi pe scaun; nu se simţea în largul lui. Se gândea la şedinţa în cadrul căreia îi anunţase pe Vigilenţi că fratele Leon le ceruse ajutorul pentru această acţiune şi că el promisese că Vigilenţii îl vor sprijini.

Murmurul de îndoială şi scepticism cu care întâmpinară membrii clubului anunţul acesta îl luă pe Archie prin surprindere.

– Pentru Dumnezeu, Archie, spusese Carter, dar noi nu ne amestecăm niciodată în chestii din astea!

Dar Archie reuşise să-i convingă, ca de obicei, să accepte ideea, scoţând în evidenţă faptul că, dacă Leon le cerea sprijinul, asta era o recunoaştere a puterii pe care şi-o câştigase clubul lor în şcoală. Şi până la urmă era numai un rahat de vânzare de bomboane de ciocolată. Însă acum, ascultându-l pe Leon care prezenta acţiunea asta ca pe o cruciadă pe care urma să o pornească şcoala lor, fir-ar ea a dracului, Archie începea să aibă îndoieli.

Archie privi înspre cartoanele de pe pereţi şi văzu acolo şi numele lui. În momentul acela începu să-şi facă planuri cum să-şi plaseze cele cincizeci de cutii de ciocolată. Nici prin gând nu-i trecea să le vândă el însuşi. Nu făcuse asta din anul întâi. De obicei găsea vreun băiat mai mic care se oferea şi chiar era foarte fericit să vândă şi cutiile lui, considerând că prin asta marele distribuitor de misiuni al clubului Vigilenţii îi făcea chiar o favoare specială. În acest an însă, probabil că va fi nevoit să-şi împartă cutiile la mai multe persoane. De exemplu, ar putea alege cinci băieţi şi fiecare să-i vândă doar câte zece cutii. Era o idee mai bună decât să i le dea pe toate unui singur băiat, nu?

Aşezându-se mai comod, Archie oftă mulţumit, încântat de sine însuşi, de cât era el de corect şi de grijuliu faţă de ceilalţi.

UNSPREZECE

Era ca şi când cineva ar fi aruncat o bombă atomică.

Totul începu în momentul în care Brian Kelly atinse un scaun, iar acesta se prăbuşise. Apoi totul se întâmplă deodată.

Trecând printre rândurile de bănci, Albert LeBlanc se frecă din greşeală de o bancă, iar aceasta se bălăbăni întâi ca nebuna câteva clipe, după care se desfăcu în bucăţi. Zgomotul pe care îl făcu în cădere reverberă atât de tare în sală, încât încă o bancă şi două scaune căzură la pământ.

John Lowe tocmai se pregătea să se aşeze pe un scaun, când auzi zgomotul de mobilă căzând pe podea. Întorcându-se în spate să vadă ce se întâmplă, din greşeală atinse şi el o bancă, şi într-o clipă aceasta se dezintegră sub privirile lui îngrozite. Sărind înapoi, se lovi de un scaun. Acesta nu păţi nimic, dar banca lui Henry Couture din spatele lui începu să se clatine violent, apoi căzu şi ea în bucăţi la pământ.

Zgomotul era asurzitor.

Intrând în clasă şi văzând balamucul acesta, fratele Eugene exclamă: „Doamne Dumnezeule!“ Băncile şi scaunele se desfăceau în bucăţi, ca demolate de nişte misterioase, inaudibile explozii de dinamită.

Fratele Eugene o luă iute spre catedră, refugiul îndărătul căruia orice profesor se simte în siguranţă, protejat. Dar de îndată ce o atinse, catedra lui începu să se clatine ca beată, după care brusc se lăsă într-o rână şi, minunea minunilor, rămase în picioare, în poziţia aceea ciudată, înclinată. Scaunul profesorului însă se prăbuşi la pământ.

Cuprinşi de exaltare, băieţii se agitau ca nebunii prin toată clasa. De îndată ce îşi dădură seama ce se întâmplă, începură să alerge de colo-colo prin sala nouăsprezece, încercând fiecare bancă şi fiecare scaun, privindu-le încântaţi cum se dezmembrează şi aruncându-se pe piesele de mobilier care se încăpăţânau să nu se dărâme de unele singure, fără ajutor.

– Super! urlă cineva.

– Ăştia-s Vigilenţii! exclamă altcineva; nu se putea ca Vigilenţilor să nu le fie recunoscute meritele.

Procesul de distrugere a sălii nouăsprezece dură exact treizeci şi şapte de secunde. Archie cronometră totul din uşă. O senzaţie foarte plăcută îi străbătu pieptul pe măsură ce sala de clasă se transforma într-o ruină sub ochii lui. Acest foarte plăcut moment de triumf era ca o binemeritată recompensă pentru toate lucrurile neplăcute din viaţa lui: notele lui slabe, cutia neagră. În timp ce asista la toată hărmălaia, îşi dădu seama că aceasta era una dintre cele mai importante victorii pe care le repurtase în viaţa lui, una dintre acele acţiuni care urmau să aibă un ecou îndelungat, care urmau cu siguranţă să rămână de pomină în timp, o minunată răsplată pentru eforturile lui. Şi-i închipuia pe viitorii elevi ai liceului Trinity povestind cu admiraţie despre ziua în care sala nouăsprezece a sărit în aer. Privind prăpădul din clasă, cu greu îşi putu

înăbuşi un strigăt de încântare („Eu am făcut ca asta să se întâmple!“). Observă că fratelui Eugene îi tremura bărbia, iar pe chip i se întipărise o expresie de groază.

Deodată, în spatele profesorului, tabla enormă se desprinse din legăturile ei şi căzu maiestuos pe podea, întocmai ca şi când peste tot haosul din sală ar fi căzut cortina finală.

– Tu!

Archie auzi în spatele lui o voce încărcată de furie şi în acelaşi moment simţi două mâini răsucindu-l. Întorcându-se în spate, îl văzu pe fratele Leon. Acum Leon nu mai era palid; pe obraji îi luceau pete stacojii, de parcă s-ar fi machiat pentru un spectacol de teatru grotesc. Poate un spectacol horror, fiindcă altminteri nimic nu era amuzant în figura lui.

– Tu! repetă Leon şoptind, cu răutate în glas.

Câteva picături de salivă care păstrau mirosul micului dejun pe care îl luase Leon, slănină râncedă cu ouă, îl stropiră pe Archie pe faţă.

– Tu ai făcut asta! spuse Leon, înfigându-şi unghiile de la o mână în umărul lui Archie, în timp ce cu cealaltă arăta spre haosul din sala nouăsprezece.

Curioşi, elevii din celelalte clase se adunaseră deja în jurul celor două uşi ale clasei, atraşi de puternicele trosnete şi zăngănituri. Unii dintre ei priveau sideraţi la mobilierul sfărâmat, alţii aruncau priviri curioase înspre fratele Leon şi Archie. Dar, indiferent la ce anume se uitau, era grozav, era o întrerupere în rutina şcolii, o diversiune în ordinea ucigătoare a fiecarei zile.

– Nu ţi-am spus că vreau ca totul să se desfăşoare în linişte? Fără incidente, fără şotii.

Cel mai rău când se enerva fratele Leon era felul în care şoptea cuvintele, acel şuierat teribil, gâtuit care îi ieşea din gură, dând cuvintelor pe care le rostea un ton mult mai înfricoşător decât dacă ar fi răcnit sau ar fi urlat. În timpul acesta îl şi strângea pe Archie de umăr atât de tare, încât băiatul se chirci de durere.

– Eu n-am făcut nimic. N-am promis nimic, spuse Archie automat.

Întotdeauna să negi totul, să nu-ţi ceri scuze şi să nu recunoşti nimic niciodată.

Leon îl împinse pe Archie cu spatele la perete. Între timp, băieţii care umpleau coridorul începură să dea năvală în sala nouăsprezece ca să vadă catastrofa. Alţii dădeau târcoale în faţa sălii, vorbind şi gesticulând, clătinând din cap a mirare. Legenda lui Archie începea deja să se scrie.

– Acum eu răspund de toate, nu pricepi? Întreaga şcoală stă acum pe umerii mei. Suntem pe punctul de a începe acţiunea de vânzare a bomboanelor de ciocolată, iar tu te trezeşti să faci una ca asta!

Deodată, fără veste, Leon îi dădu drumul, iar Archie rămase încremenit, ca şi când ar fi fost suspendat în aer. Se întoarse şi văzu câţiva băieţi zgâindu-se la el şi la Leon. Zgâindu-se la el! El, Archie Costello, umilit de un astmatic, de un nemernic de profesor! Clipa lui de triumf era întinată de zărghitul ăsta cu tâmpita lui de vânzare!

Îl urmări pe Leon ieşind din sală, apoi croindu-şi drum prin mulţimea zgomotoasă de pe hol şi dispărând, înghiţit de puhoiul de elevi. Archie îşi frecă umărul, pipăind cu grijă locul în care unghiile lui Leon i se înfipseseră în carne. Apoi se repezi înspre mulţime, împingându-i în lături pe băieţii adunaţi în jurul uşii. Rămase în cadrul uşii,

admirând minunatele rămășițe ale sălii nouăsprezece, capodopera lui. Îl văzu pe fratele Eugene încă în picioare în mijlocul dezastrului, cu lacrimi curgându-i pe obraji.

Minunat, minunat!

Să-l ia naiba pe fratele Leon!

DOISPREZECE

– Mai încearcă o dată! răcni antrenorul, cu vocea răgușită.

Punctul periculos – întotdeauna când antrenorul lor își pierdea cumpătul, când era pe punctul de a exploda, vocea începea să-i hârâie.

Jerry se adună de pe jos. I se uscase gura. Încercă să-și adune salivă în gură. Îl dureau coastele, toată partea stângă îi ardea. Se întoarse cu pași mari pe poziția lui în spatele lui Adamo, care juca atacant central[1]. Ceilalți băieți se aliniaseră deja, tensionați, așteptând, conștienți că antrenorul nu era mulțumit de ei. Nu era mulțumit? La naiba, era chiar furios și scârbit. Pusese la cale antrenamentul acesta special ca să le dea celor din anul întâi șansa de a-și exersa tacticile împotriva câtorva membri ai echipei mari a liceului și de a arăta tot ce-i învățase, dar puștii erau proști, oribili, îngrozitori.

Nu se mai făcu nicio grămadă[2]. Antrenorul lătră numărul schemei următoare, cea prin care se presupunea că-l vor

[1] Jucător care la începutul jocului ocupă poziția din centrul formației ofensive.

[2] Inaintea fiecărei faze de atac, echipa se adună într-o grămadă în jurul coordonatorului de joc, care le comunică jucătorilor schema de joc pe care urmează să o aplice.

anihila pe Carter, apărătorul masiv ca un bivol al echipei mari, care-i privea pe bieţii puşti din anul întâi de parcă ar fi fost gata să-i mestece şi să-i scuipe afară după aceea. Dar antrenorul le spusese:

– Îi vom pregăti nişte surprize lui Carter.

Era o tradiţie la liceul Trinity ca începătorii să fie aruncaţi în luptă împotriva vedetelor echipei mari şi să se alcătuiască scheme de joc prin care cei mari să fie opriţi. Aceasta era singura recompensă pe care o primea echipa celor din anul întâi, fiindcă altminteri majoritatea dintre ei erau fie prea tineri, fie prea mărunţei de statură ca să joace în echipa mare.

Jerry se lăsă uşor pe vine în spatele lui Adamo. Era hotărât să facă schema asta să funcţioneze. Ştia că cea anterioară nu mersese bine fiindcă nu pornise la timp şi fiindcă nu-l văzuse pe Carter apărând ca din senin şi dărâmând totul în cale. Se aşteptase ca acesta să atace direct, prin surprindere, dar masivul apărător o luase înapoi, ocolind linia de atac, şi-l atacase pe Jerry din spate. Ce-l înfuriase pe Jerry era faptul că celălalt îl aruncase la pământ cu blândeţe, îl împinsese în jos aproape tandru, ca pentru a-şi dovedi superioritatea. „Nu e nevoie chiar să te omor, puştiule, pentru mine e destul de uşor," părea că spunea Carter. Dar era a şaptea fază consecutivă, iar atacurile pe care le suferise, fază după fază, îşi spuneau cuvântul asupra lui Jerry.

– Ei, băieţi, asta este! Acum fie reuşiţi, fie sunteţi distruşi.

– Sunteţi terminaţi, prieteni, spuse şi Carter zeflemitor.

Jerry strigă semnalele[1]. Spera că vocea lui exprima încredere în sine, deşi nu se simţea încrezător deloc. Şi totuşi

[1] Coordonatorul de joc îşi dirijează coechipierii printr-o serie de semnale vocale convenite dinainte, astfel încât acţiunile tuturor să fie coordonate.

nu-şi pierduse nădejdea cu totul. Fiecare fază de atac era un nou început, şi deşi de fiecare dată ceva nu mergea bine, simţea că cei din echipa lui erau pe punctul de a întoarce jocul în favoarea lor. Avea încredere în câţiva dintre băieţi, cum erau Goober, Adamo şi Croteau. Mai devreme sau mai târziu trebuiau să se deştepte, toată munca lor de până atunci trebuia să dea roade până la urmă. Asta dacă antrenorul nu-i scotea din echipă pe toţi până atunci.

Jerry aştepta să primească mingea, cu podurile palmelor unite în „cioc de raţă“ La semnalul lui, Adamo îi aruncă mingea printre picioare, drept între palme. Instantaneu Jerry se întoarse spre dreapta pregătindu-se să arunce mingea. Braţul deja i-o pornise în sus, gata să se înalţe, pregătit pentru pasă. Îl văzu pe Carter forţând din nou linia de atac, ca o reptilă monstruoasă, cu casca pe cap. Şi deodată, Croteau placă foarte jos şi din Carter nu mai rămaseră decât nişte braţe şi nişte picioare care se agitau şi se răsuceau în aer. Carter se prăbuşi peste Croteau şi amândoi căzură de-a valma la pământ. Brusc, Jerry se simţi liber. Continuă să se dea înapoi, uşor-uşor, apoi rămase pe loc până ce îl zări pe Goober, înalt, cu membrele lui lungi, deja în terenul celeilalte echipe, unde trebuia să aştepte pasa dacă reuşea să scape de apărătorul de siguranţă[1] advers. Deodată Jerry zări mâna lui Goober fluturând în aer. Jerry se eliberă de nişte degete care i se încleştaseră de mânecă şi în sfârşit aruncă mingea. Cineva îl lovi în şold, dar nu mai luă în seamă lovitura. Pasa fu superbă. Îşi dădu seama că era foarte bună, direct spre ţintă, chiar dacă nu apucă să o urmărească până la

[1] Ultimul apărător al echipei aflate în defensivă.

capăt, fiindcă se pomeni aruncat la pământ cu violență de Carter, care își revenise cumva după ce mai înainte fusese demolat. Chiar în clipa în care se lovi de pământ, Jerry auzi strigăte și urale. Însemna că Goober prinsese pasa și reușise să înscrie.

– Bine, bine, bine, bine!

În vocea aspră a antrenorului se ghicea bucuria reușitei.

Jerry se strădui să se ridice în picioare. Carter îl plesni peste fund, în semn de aprobare.

Antrenorul se apropie de ei, dar tot încruntat, fiindcă el nu zâmbea niciodată.

– Renault, spuse antrenorul, cu glasul limpede de data aceasta. Poate că totuși vom reuși să scoatem din tine un coordonator de joc până la urmă, nemernic afurisit ce ești tu!

Trăgându-și răsuflarea cu greu, gâfâind, cu toți băieții în jurul lui, plus Goober, care tocmai sosea cu mingea în mână, Jerry trăi un moment de exaltare, de fericire absolută.

Una dintre legendele care circulau prin școală era că atunci când antrenorul îți spunea *nemernic*, însemna că te-a acceptat.

Băieții își reluară pozițiile în formație. Așteptând ca mingea să ajungă iar în mâinile lui, Jerry era tot muzică și dulce poezie[1].

Când reveni în școală după antrenament, pe ușa dulăpiorului lui găsi o scrisoare lipită cu scotch. Era o convocare din partea Vigilenților. Subiectul: „Misiune“.

---

[1] Aluzie la primul vers al unui sonet scris de poetul englez Richard Barnfield, *If Music and Sweet Poetrie Agree*, publicat în 1589, uneori atribuit lui William Shakespeare.

TREISPREZECE

– Adamo?
– Da.
– Beauvais?
– Da.
– Crane?
– Îhî!

Crane era un bufon; nu dădea niciodată un răspuns normal.

– Caroni?
– Da.

Toată lumea observă că fratele Leon se distra foarte bine. Asta era lucrul care îi plăcea cel mai mult: el să comande şi totul să se desfăşoare lin, elevii să răspundă frumos „Da!“ când îşi aud numele, adică să accepte să vândă bomboanele de ciocolată, dovedind că sunt pătrunşi de spiritul şcolii. Goober se întrista numai gândindu-se la spiritul şcolii. Rămăsese puţin şocat din ziua în care fusese distrusă sala nouăsprezece. Se trezea în fiecare dimineaţă amărât, ştiind chiar dinainte de a deschide ochii că ceva nu era în regulă, ceva se zdruncinase în viaţa lui. După care îşi amintea: sala nouăsprezece. Prima zi sau primele două zile fuseseră însufleţitoare. Se auzise prin şcoală că lui îi trasaseră Vigilenţii misiunea de a distruge

sala nouăsprezece. Deşi nimeni nu vorbea despre asta de faţă cu el, se pomeni că devenise un fel de erou conspirativ. Chiar şi elevii din anul terminal se uitau la el cu uimire şi respect. Când trecea pe lângă ei, băieţii îl plesneau peste fund; între elevii de la Trinity acesta era un vechi semn de distincţie. Dar, pe măsură ce trecea timpul, şcoala fu cuprinsă de nelinişte. Circulau tot felul de zvonuri. Sigur, prin şcoală circulau mereu tot feluri de zvonuri, dar de data aceasta toate se concentraseră asupra incidentului din sala nouăsprezece. Vânzarea bomboanelor de ciocolată fusese amânată cu o săptămână, iar explicaţia pe care o dăduse fratele Leon pentru această întârziere, vorbindu-le elevilor în capelă, fu destul de vagă. Cică directorul se afla în spital, erau multe documente de întocmit, etc., etc. Mai umbla vorba şi că Leon desfăşura în secret o anchetă în legătură cu sala nouăsprezece. Pe bietul frate Eugene nu-l mai văzuse nimeni din dimineaţa aceea îngrozitoare. Făcuse o cădere nervoasă, spunea cineva. Alţii ziceau că avusese un deces în familie şi fusese chemat acasă. În orice caz, toate lucrurile acestea se adunaseră în mintea lui Goober, care începuse să nu mai poată dormi nopţile. În ciuda faptului că băieţii îl adulau, simţea că între el şi colegii lui se căscase o prăpastie. E adevărat că ei îl admirau, dar nimeni nu voia să se apropie prea mult de el, gândindu-se la eventualele repercusiuni. Într-o după-amiază Goober îl întâlni pe coridor pe Archie Costello, care îl trase deoparte.

– Dacă te cheamă să-ţi pună întrebări, te prefaci că nu ştii nimic, îi spuse Archie.

Goober nu avea de unde şti că ăsta era lucrul care îi plăcea cel mai mult lui Archie, să-i intimideze pe ceilalţi,

să-i facă să se îngrijoreze. De atunci, Goober umbla de colo-colo într-o teamă continuă, aşteptându-se să-şi vadă numele, la avizierul şcolii, pe vreun afiş, sub titlul „Urmărit“, fir-ar a naibii de treabă. Acum nu-și mai dorea adulaţia colegilor, dorea numai să fie Goober, să joace fotbal şi să alerge dimineaţa. Îi era teamă că s-ar putea să-l convoace fratele Leon pentru un interogatoriu şi se întreba cum ar putea suporta una ca asta asta şi dacă ar fi în stare să privească în ochii apoşi ai fratelui Leon şi să-i toarne minciuni.

– Goubert?

Îşi dădu seama că fratele Leon îl strigase de două sau de trei ori.

– Da, răspunse Goober.

Fratele Leon se opri câteva clipe, uitându-se la el întrebător. Goober se crispă.

– Se pare că astăzi nu prea eşti aici, cu noi, Goubert, spuse Leon. Cel puţin spiritul nu ţi-este aici.

– Iertaţi-mă, frate Leon.

– Apropo de spirit, Goubert, îţi dai seama, nu-i aşa, că vânzarea aceasta nu este o acţiune oarecare sau vreun proiect de rutină. Nu-i aşa?

– Da, frate Leon.

Oare Leon voia să se ia de el?

– Cel mai frumos lucru în legătură cu vânzarea asta, Goubert, este faptul că e un proiect realizat în întregime de elevi. Elevii sunt cei care vând bomboanele de ciocolată. Şcoala doar administrează acest proiect. Este acţiunea *voastră*, proiectul *vostru*.

– Pe dracu', şopti cineva, fără ca Leon să-l audă.

– Da, frate Leon, spuse Goober uşurat, dându-şi seama că profesorul era prea preocupat de bomboanele lui de

ciocolată ca să mai aibă timp să ghicească dacă el este vinovat sau nu.

– Atunci accepţi cele cincizeci de cutii?

– Da, spuse Goober cu elan.

Erau foarte multe cincizeci de cutii, dar în momentul acesta se bucura că poate spune da şi poate ieşi repede din lumina reflectoarelor.

Mâna lui Leon se mişcă ceremonios notând şi numele lui Goober.

– Hartnett?

– Da.

– Johnson?

– De ce nu?

Leon acceptă această mică notă de batjocură din partea lui Johnson fiindcă era binedispus. Goober se întreba dacă el se va mai putea simţi vreodată binedispus. Nu înţelegea de ce se simţea chiar aşa de groaznic când se gândea la sala nouăsprezece. Din cauză că sala fusese distrusă? În definitiv, băncile si scaunele fuseseră asamblate la loc într-o singură zi. Leon se gândise că pentru băieţii aleşi să le repare va fi ca o pedeapsă, dar această măsură disciplinară dădu rezultate neaşteptate. Cum fiecare şurub şi fiecare piesă de mobilier le amintea de măreţul eveniment, mulţi băieţi chiar se oferiră voluntari să le pună la loc. Atunci de ce atâta vinovăţie? Din cauza fratelui Eugene? Poate. Mai nou, când trecea pe lângă sala nouăsprezece, Goober nu rezista să nu arunce o privire înăuntru.

Încăperea nu mai putea fi la fel niciodată, bineînţeles. Mobilierul scârţâia îngrozitor, de parcă era gata-gata să se dezmembreze fără veste în orice moment. Profesorii care îşi ţineau orele în această sală nu se simţeau în largul lor;

îţi puteai da uşor seama că nu se simţeau relaxaţi. Din când în când câte un băiat se făcea că scapă o carte pe podea, doar ca să-l facă pe profesor să tresară ori să sară în picioare de spaimă.

Adâncit în gândurile lui, Goober nu băgase de seamă că în clasă se aşternuse o linişte teribilă. Dar îşi dădu seama că se întâmplă ceva neobişnuit când ridică privirile şi-l văzu pe fratele Leon mai palid la faţă ca oricând, şi-i văzu ochii licărind ca nişte bălţi în care se reflectă lumina soarelui.

– Renault?

Liniştea continuă.

Goober aruncă o privire înspre Jerry, care şedea la trei bănci distanţă de el. Jerry stătea nemişcat, cu coatele pe pupitru, uitându-se fix înainte, de parcă era în transă.

– Eşti aici, nu-i aşa, Renault? întrebă Leon, încercând să transforme totul într-o glumă. Dar strădania lui avu tocmai efectul opus. Nimeni nu râse.

– Ultimul apel, Renault!

– Nu! rosti Jerry.

Goober crezu întâi că nu auzise bine. Jerry vorbise atât de încet, abia mişcându-şi buzele, că răspunsul abia se auzise chiar dacă liniştea era deplină.

– Cum? întrebă Leon.

– Nu.

Urmă un moment de confuzie. Cineva râse. O glumă făcută în timpul unei ore era apreciată întotdeauna, căci reprezenta o mică întrerupere a unei rutine plictisitoare.

– Ai spus nu, Renault? întrebă fratele Leon, şi în glas i se citi iritarea.

– Da.

– Da ce?

Schimbul acesta de replici îi distră pe băieţi. Dintr-o parte a sălii se auzi un chicotit, apoi un hohot fornăit. După aceasta însă, o stare de spirit ciudată puse stăpânire pe întreaga clasă, ca atunci când se întâmplă un lucru neobişnuit. Elevii simt lucrurile acestea imediat, de parcă s-ar schimba clima, şi deodată întreaga atmosferă se modifică; e ca o schimbare de anotimp.

– Hai să ne lămurim, Renault, spuse fratele Leon.

Vocea lui puse din nou stăpânire pe clasă.

– Ţi-am strigat numele. Tu trebuia să răspunzi fie *da*, fie *nu*. *Da* înseamnă că şi tu, asemeni tuturor elevilor din şcoală, eşti de acord să vinzi o anumită cantitate de bomboane de ciocolată, în acest caz cincizeci de cutii. *Nu* – şi dă-mi voie să subliniez că acţiunea aceasta este strict voluntară, liceul Trinity neforţând pe nimeni să participe la ea împotriva voinţei sale, aceasta este marea calitate a şcolii noastre – *nu* înseamnă că nu doreşti să vinzi ciocolata, că refuzi să participi. Deci, care este răspunsul tău, da sau nu?

– Nu.

Goober se uită lung la Jerry, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nu era Jerry Renault puştiul care întotdeauna era puţin temător, un pic nesigur de sine însuşi, chiar şi după ce finaliza o pasă grozavă, ăla care întotdeauna arăta nedumerit? El era cel care acum îl sfida pe fratele Leon? Şi nu doar pe fratele Leon, dar sfida o tradiţie a liceului Trinity. Apoi, privind spre Leon, Goober îl văzu pe profesor ca într-un film tehnicolor, cu sângele urcându-i în obraji şi ochii umezi ca ai specimenelor păstrate în eprubetele de laborator. În sfârşit, fratele Leon înclină

capul şi creionul i se mişcă în mână într-un fel de parcă ar fi făcut un semn oribil în dreptul numelui lui Jerry.

Goober nu mai auzise niciodată o astfel de linişte în sala de clasă. Era o tăcere năucitoare, sinistră, sufocantă.

– Santucci? rosti Leon, cu vocea strangulată, dar străduindu-se să pară că vorbeşte normal.

– Da.

Leon ridică privirile şi clipi, zâmbindu-i lui Santucci, iar roşeaţa din obraji i se mai atenuă. Îi zâmbi cam cum ar zâmbi un antreprenor de pompe funebre uitându-se la chipul unui cadavru.

– Tessier?

– Da.

– Williams?

– Da.

Williams era ultimul. În clasa lor nu exista niciun elev al cărui nume să înceapă cu X, Y sau Z. *Da*-ul lui Williams rămăsese suspendat în aer. Nimeni din clasă nu se uita la ceilalţi.

– Domnilor, puteţi să vă luaţi cutiile de ciocolată din sala de sport, spuse fratele Leon, cu ochii strălucitori, umezi şi strălucitori. Adică aceia dintre dumneavoastră care sunt într-adevăr elevii liceului Trinity. Îmi pare foarte rău pentru cei care nu vor să fie.

Zâmbetul lui teribil îi rămase întipărit pe chip.

– Puteţi pleca, spuse Leon cu voce tare, deşi clopoţelul încă nu sunase.

PAISPREZECE

„Să vedem!“

Ştia că se putea bizui pe mătuşa Agnes şi pe Mike Terasigni, căruia vara îi tundea gazonul în fiecare săptămână. De asemenea, pe părintele O'Toole de la rectorat (deşi mama lui l-ar fi făcut arşice dacă ar fi ştiut că îl pusese pe listă şi pe părintele O'Toole), pe domnul şi doamna Thornton, care nu erau catolici, dar întotdeauna se arătau dornici să pună umărul pentru o cauză bună, şi, desigur, pe doamna Mitchell, văduva pentru care făcea comisioane în fiecare sâmbătă dimineaţa, şi pe Henry Babineau, bărbatul acela neînsurat căruia îi mirosea urât gura şi care aproape te dobora de pe picioare când deschideai uşa, dar despre care toate mamele din cartier spuneau că este cel mai cumsecade şi mai bun bărbat...

Lui John Sulkey îi plăcea să facă liste de fiecare dată când şcoala organiza vreo acţiune de vânzare. Cu un an înainte, când era elev în primul an, câştigase premiul întâi pentru că vânduse cele mai multe bilete la o tombolă organizată de şcoală – o sută şi douăzeci şi cinci de carneţele a câte douăzeci de bilete fiecare – şi în cadrul festivităţii de decernare a premiilor de la sfârşitul anului şcolar primise o insignă specială. Era singurul premiu pe care îl câştigase vreodată. Insigna era vopsită în culorile purpuriu şi auriu

(culorile şcolii) şi avea formă triunghiulară, simbolizând trinitatea. Părinţii lui radiau, atât erau de mândri de el. John era foarte slab la educaţie fizică şi încă şi mai slab la celelalte materii – abia reuşea să ia note de trecere – dar, după cum îi spusese mama lui, făcea tot ce îi stătea lui în putere, iar Dumnezeu avea grijă de restul. Dar desigur, pentru asta era nevoie de planificare. De aceea, John îşi alcătuia listele din timp. Uneori chiar îşi vizita clienţii obişnuiţi înainte de începerea vânzării, pentru a le da de ştire că acţiunea urma să înceapă. Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să meargă pe stradă, să sune la uşile oamenilor şi să vadă că banii se adună, bani pe care urma să-i predea la şcoală în ziua următoare, când se striga lista elevilor, şi mai ales să vadă că profesorul respectiv îi zâmbea. Îşi amintea cu plăcere momentul în care, anul trecut, urcase pe scenă ca să-şi primească premiul şi cum directorul vorbise despre serviciile pe care el le adusese şcolii şi despre faptul că „John Sulkey exemplifica aceste calităţi speciale" (cuvintele răsunau încă şi acum ca un ecou în mintea lui John, mai ales atunci când vedea şirurile acelea nesfârşite de 6 şi 5 din carnetul lui de note, în fiecare semestru). În orice caz, acum urma să înceapă o nouă vânzare. Bomboane de ciocolată. La preţ dublu faţă de anul trecut, dar John era optimist. Fratele Leon promisese să afişeze o listă de onoare pe panoul de pe coridorul principal de la etajul întâi, şi pe această listă urma să treacă numele tuturor celor care îşi făceau sau îşi depăşeau norma. O normă de cincizeci de cutii. Mai mare decât oricând, dar asta îi convenea lui John. Va fi cu atât mai greu pentru ceilalţi băieţi să o îndeplinească – deja mârâiau şi mormăiau cu toţii – dar John era foarte încrezător. De fapt, atunci când fratele Leon le

spusese despre lista de onoare, John Sulkey ar fi putut jura că profesorul se uitase drept la el, ca și când ar fi contat pe faptul că el, John, va fi un bun exemplu pentru ceilalți.

Așa că, să vedem! Noul complex de locuințe din Maple Terrace. În acest an ar putea desfășura o campanie specială în cartierul acela. Se ridicaseră nouă sau zece blocuri noi de locuințe acolo. Dar înainte de toate, clienții lui vechi și fideli, cei obișnuiți: doamna Swanson, care uneori mirosea a alcool, dar întotdeauna cumpăra orice îi oferea, doar că vorbea prea mult, tot pălăvrăgea despre persoane pe care John Sulkey nici măcar nu le cunoștea; și moș Louie, o persoană cumsecade și foarte de încredere, care își tot dădea mașina cu ceară, un lucru pe care nu-l mai făcea nimeni de secole; apoi familia Capoletti care locuia în capătul străzii; întotdeauna îl invitau să mănânce ceva, niște pizza rece, după care John nu prea se dădea în vânt, iar mirosul de usturoi aproape îl punea la pământ, dar trebuia să facă și el un sacrificiu, mare sau mic, pentru a face un serviciu școlii.

– Adamo?

– Patru.

– Beauvais?

– Una.

Fratele Leon se opri și își ridică privirile.

– Beauvais, Beauvais!... Ai putea să te străduiești mai mult. Numai una? Păi anul trecut ai stabilit recordul pentru cele mai multe cutii vândute într-o săptămână.

– Am luat-o mai ușor la început, spuse Beauvais.

Era un băiat cu o fire foarte plăcută, nu tocmai strălucit la învățătură, dar plăcut. Nu avea niciun dușman.

– Întrebaţi-mă din nou săptămâna viitoare, adăugă el.

Băieţii izbucniră în râs, iar fratele Leon li se alătură. Goober râse şi el, bucuros că atmosfera tensionată se mai relaxa. Constatase că în ultimele zile băieţii din clasa lui râdeau la lucruri care nu erau tocmai amuzante, doar de dragul de a-şi distrage atenţia pentru câteva clipe şi de a prelungi strigarea listei alfabetice până se ajungea la litera R. Toată lumea ştia ce urma să se întâmple când se ajungea la numele lui Renault. Dar pentru moment era ca şi cum râsul îi ajuta să ignore situaţia.

– Fontaine?

– Zece!

Urmară aplauze, iar tonul îl dădu chiar fratele Leon.

– Grozav, Fontaine! Un spirit adevărat, o minunată demonstraţie de spirit!

Goober abia rezista să nu se uite la Jerry. Prietenul lui şedea ţeapăn şi încordat, cu pumnii aşa de strânşi, că i se albiseră încheieturile degetelor. Era a patra zi de când începuse vânzarea. În fiecare dimineaţă Jerry rostea acelaşi „Nu!“, cu privirile drept înainte, rigid, nestrămutat în hotărârea lui. Uitând pentru moment de propriile lui probleme, Goober încercase să-l abordeze în ajun, pe când ieşeau de pe teren după antrenament, dar Jerry i-o tăiase: „Lasă-mă în pace, Goob, spusese, ştiu ce vrei; nu-mi spune nimic!“

– Parmentier?

– Şase.

Tensiunea începea să crească. Urma Jerry. Goober auzi un sunet ciudat, ca şi când băieţii din clasă, inspirând toţi deodată, şi-ar fi oprit respiraţia.

– Renault?

– Nu.

Pauză. Te-ai fi aşteptat ca fratele Leon să fie deja împăcat cu situaţia asta şi să treacă mai repede peste numele lui Renault. Dar în fiecare zi în vocea profesorului se întrezărea o speranţă şi în fiecare zi urma răspunsul negativ.

– Santucci?

– Trei.

Goober răsuflă uşurat, la fel ca întreaga clasă. Din întâmplare Goober privi înspre fratele Leon tocmai atunci când acesta scria cifra trei în dreptul lui Santucci şi îi văzu mâna tremurând. Avu deodată sentimentul că asupra lor, a tuturor era pe punctul de a se abate o nenorocire.

Picioarele lui scurte şi groase îl purtară pe Tubs Casper prin tot cartierul într-un timp record pentru el. Ar fi scos un timp chiar mai bun dacă n-ar fi făcut pană la una dintre roţile bicicletei. Şi nu doar că făcuse pană, dar cauciucul categoric nu se mai putea repara, iar Tubs nu avea bani să cumpere unul nou. De fapt, ceea ce îl făcuse să alerge prin oraş ca nebunul, de la o casă la alta, cu cutiile de ciocolată după el, bătând la uşi şi sunând la sonerii, fusese tocmai nevoia disperată de bani. În plus, trebuia să facă totul pe fugă, ca să nu cumva să-l vadă părinţii lui. De fapt pe tatăl lui erau slabe şanse să-l întâlnească, fiindcă era la lucru, la magazinul de articole din plastic. Dar cu mama lui lucrurile stăteau cu totul altfel. Era nebună după maşină, cum spunea tata. Nu putea suferi să stea acasă, aşa că tot timpul se vântura cu maşina prin oraş.

Pe Tubs începuse să-l doară braţul stâng de la greutatea cutiilor de ciocolată, aşa că le trecu pe celălalt braţ,

luându-şi un scurt răgaz ca să-şi mângâie portofelul cu banii. Vânduse deja trei cutii (şase dolari), dar asta desigur nu era de ajuns. Era încă disperat după bani. Avea nevoie de o sumă mult mai mare până diseară, iar la ultimele şase case pe care le vizitase nimeni, dar absolut nimeni nu cumpărase nicio cutie. Economisise şi ultima centimă din banii lui de buzunar, ba cu o seară înainte, când tatăl lui venise acasă cherchelit, clătinându-se pe picioare, îi şterpelise din buzunar o bancnotă de un dolar îndoită şi unsuroasă. Nu-i plăcea deloc să facă asta, să fure bani de la propriul lui tată. Îşi jurase că i-i va da înapoi cât mai curând posibil. Dar când va fi asta? Tubs nu avea habar. Bani, bani, bani! Asta era o nevoie constantă în viaţa lui. Banii şi iubirea lui pentru Rita. Banii de buzunar abia îi ajungeau ca să o scoată la un film şi să-i cumpere o coca-cola după film. Câte doi dolari şi jumătate de căciulă pentru film şi încă cincizeci de cenţi pentru două sticle de coca-cola. Şi părinţii lui, cine ştie de ce, n-o puteau suferi. Era nevoit să o sune de la Ossie Baker de acasă. Mama îi spunea că fata e prea mare pentru el, dar de fapt Tubs era cu şase luni mai mare decât Rita. „Bine, bine, dar arată mai în vârstă," a spus mama. Mama ar fi trebuit să spună că Rita arată minunat. Era aşa de frumoasă, încât Tubs tremura de emoţie de parcă i se clătina pământul sub picioare. Seara, în pat, putea termina chiar şi fără să se atingă, doar gândindu-se la ea. Iar acum urma ziua ei de naştere, chiar mâine, şi trebuia să-i cumpere cadoul pe care şi-l dorea ea, îngrozitoarea aceea de brăţară, frumoasă într-adevăr, scânteietoare şi sclipitoare, dar totuşi îngrozitoare din cauza etichetei cu preţul: 18,95 dolari, plus TVA. „Dragule (ea nu-i spunea niciodată Tubs), asta este ce îmi doresc eu cel mai

mult din întreaga lume!“ Dumnezeule, 18,95 dolari plus 3% TVA, Tubs gândea că va ajunge la o sumă totală de 19,52 dolari, TVA-ul ridicându-se la cincizeci şi şapte de cenţi. Ştia că nu era neapărat nevoie să cumpere brăţara aceea.

Rita era o fată dulce care îl iubea numai pentru ceea ce era el. Se plimbau pe stradă împreună, iar când pieptul ei îi atingea din greşeală braţul, Tubs simţea că ia foc. Prima dată când ea se frecase de el, crezuse că fusese un accident şi s-a tras puţin deoparte, cerându-şi scuze şi lăsând un mic spaţiu între ei. Apoi ea îl atinse din nou într-o doară (asta se întâmpla în seara când îi cumpărase cerceii) şi atunci el îşi dădu seama că nici prima oară nu fusese din întâmplare. Îndată simţi că i se întăreşte şi îi fu ruşine, se simţi stânjenit, dar în acelaşi timp era nebun de fericire. El, Tubs Casper, care avea cu vreo optsprezece kilograme mai mult decât trebuia, un lucru pe care tatăl lui i-l aducea aminte mereu. De el îşi atingea pieptul fata aceasta frumoasă – nu frumoasă în felul în care credea mama lui că trebuie să fie frumoasă o fată, ci o frumuseţe mai matură, sălbatică, cu jeanşii decoloraţi strângându-i şoldurile, cu sânii aceia minunaţi care săltau prin bluza tricotată. Ea avea numai paisprezece ani, iar el abia împlinise cincisprezece, dar erau îndrăgostiţi. Era chiar dragoste adevărată, fir-ar să fie, numai banii îi ţineau departe unul de celălalt. Îi trebuiau bani ca să meargă cu autobuzul până la ea, fiindcă Rita locuia în cealaltă parte a oraşului. Plănuiseră să se întâlnească mâine, de ziua ei, în Parcul Monumentului, pentru un fel de picnic. Ea urma să aducă sandviciuri, iar el urma să-i aducă brăţara. Ştia ce delicii îl aşteaptă, dar mai ştia în adâncul sufletului că brăţara era mai importantă decât orice altceva...

De aceea se grăbea acum așa, cu răsuflarea tăiată fiindcă nu era deloc în formă, încercând să adune banii despre care intuia că îi vor aduce numai belele până la urmă. De unde va scoate după aceea banii? Fiindcă vor trebui puși la loc, va trebui să-i predea la școală. La naiba, se va gândi la asta mai târziu! Acum trebuia să adune banii. Iar Rita îl iubea; mâine probabil îl va lăsa să-și strecoare mâna sub puloverul ei.

Sună la ușa unei case de pe Stern Avenue care părea luxoasă și, până să se deschidă ușa, își pregăti cel mai inocent și amabil zâmbet.

Părul femeii era umed și nepieptănat. Un copil mic, poate de doi sau trei ani, i se tot agăța de fustă.

– Bomboane de ciocolată? întrebă ea, râzând cu amărăciune, ca și cînd Paul Consalvo i-ar fi sugerat să facă cel mai absurd lucru din lume. Vrei să cumpăr bomboane de ciocolată?

Cu scutecul ud atârnându-i pe vine, copilașul tot spunea întruna:

– Mami... mami...

Pe undeva prin apartament urla încă un copil.

– E pentru o cauză bună, spuse Paul. Școala Trinity!

Paul strâmbă din nas simțind mirosul de urină.

– Doamne! exclamă femeia. Bomboane de ciocolată!

– Mamiii... mamiii... răcni copilul dinăuntru.

Lui Paul îi păru rău pentru oamenii mari, care tot timpul stăteau în casele și apartamentele lor, îngrijindu-și copiii și ocupându-se de gospodărie. Se gândi la părinții lui, la cum le trecea viața fără noimă. În fiecare seară, după cină, tatăl lui se prăbușea pe pat și adormea, iar mama

arăta mereu obosită şi nefericită. Pentru ce dracu' mai trăiau? El unul abia aştepta să plece de acasă. „Unde te tot duci tot timpul?“ îl întreba mama lui de câte ori ieşea din casă. Cum să-i spună că ura casa aceea, că amândoi, şi ea şi tatăl lui, erau morţi şi nici nu-şi dădeau seama, că dacă n-ar fi fost televizorul, locuinţa lor ar fi fost chiar ca un mormânt? Nu putea să-i spună una ca asta, fiindcă într-adevăr îi iubea. Dacă ar fi fost un incendiu în casa lor, la miezul nopţii, i-ar fi salvat pe ei, ar fi fost în stare să-şi sacrifice propria viaţă pentru ei. Dar, pentru Dumnezeu, acasă totul era atât de plictisitor, de simţeai că mori. Pentru ce trăiau ei? Şi pentru sex erau prea bătrâni. Paul îşi alungă gândul acesta din minte. Nu putea să creadă că mama şi tatăl lui vreodată într-adevăr...

– Îmi pare rău, spuse femeia, închizându-i uşa în nas, clătinând încă din cap a mirare că el voia să-i vândă ceva.

Paul rămase în pragul uşii, gândindu-se ce să facă mai departe. Nu avusese deloc noroc în după-amiaza asta; nu vânduse nicio singură cutie. Oricum detesta ideea de a vinde bomboane de ciocolată, deşi povestea asta îi oferise un motiv de a ieşi din casă. Dar nu făcea asta din toată inima. Acţiona doar mecanic, în virtutea inerţiei.

În faţa blocului, Paul îşi analiză opţiunile: să încerce mai departe să vândă cât de cât ceva, în ciuda ghinionului pe care îl avusese astăzi, sau să se întoarcă acasă? Traversă strada şi sună la uşa unui alt mic bloc. Într-un bloc din acesta locuiau cinci sau şase familii, chiar dacă toate locurile acestea păreau că miros a urină.

Fratele Leon îl „oferise voluntar“ pe Brian Cochran pentru postul de casier pentru vânzarea de ciocolată. Se

uitase roată prin toată clasa, își fixase ochii apoși pe Brian, își îndreptase degetul spre el și, *voilà*, cum spunea fratele Aimė la orele de franceză, deodată Brian devenise casier. Nu putea suferi chestia asta, fiindcă trăia cu o frică grozavă de fratele Leon. Cu Leon nu știai niciodată ce se va întâmpla. Brian era în ultimul an. De patru ani Leon îi era când diriginte, când supraveghetor de sală, dar și acum se simțea tot stingherit în prezența lui. Era un profesor imprevizibil și în același timp previzibil, ceea ce îl nedumerea pe Brian, care nu era chiar un as în materie de psihologie. Treburile stăteau în felul următor: știai că Leon va face întotdeauna ceva neașteptat. Nu însemna asta că era atât previzibil, cât și imprevizibil? Îi plăcea să le dea elevilor extemporale, după care brusc se făcea tip de treabă și nu le mai dădea nicio lucrare de control săptămâni în șir, iar apoi nu mai trecea notele în catalog. Sau putea să născocească un test de tipul „treci sau pici“ – era faimos pentru asta –, în care punea întrebări cu care te putea buimăci de tot, întrebări la care puteai da un milion de răspunsuri. Apoi, nu se dădea în lături să folosească bățul indicator ca un bărbat, dar ăsta era un tratament pe care îl rezerva de obicei celor din anul întâi. Dacă ar fi încercat vreodată șmecheria cu bățul să zicem cu cineva cum era Carter, ar fi plătit pentru asta. Dar nu toți elevii erau John Carter, președintele Vigilenților, apărător „profesionist“ în echipa de fotbal și președintele clubului de box. Cât i-ar fi plăcut lui Brian Cochran să semene cu John Carter, să aibă mușchi în loc de ochelari și să fie mai bun la mânuit mănușile de box decât la cifre!

Apropo de cifre, Brian Cochran începu să verifice încă o dată cifrele totale ale vânzărilor. Ca de obicei, exista

o diferenţă între numărul de cutii de ciocolată raportate ca vândute şi sumele de bani încasate. Era un lucru cunoscut că băieţii îşi reţineau o parte din bani până în ultima secundă. De obicei nimeni nu făcea caz de asta; așa fac toți oamenii. Multi băieți vindeau bomboanele, cheltuiau banii pe câte o întâlnire măreaţă sau pe vreo seară de pomină în oraş, iar apoi, când îşi primeau banii de buzunar sau când își încasau salariul, cei care lucrau pe undeva cu jumătate de normă, îi puneau la loc. Dar în acest an fratele Leon se purta de parcă fiecare bănuţ ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Iar asta îl aducea pe Brian Cochran la disperare.

În calitate de casier, la sfârşitul fiecare zile Brian trebuia să verifice vânzările din fiecare sală de clasă şi să noteze sumele pe care le raportau băieţii. Câte cutii s-au vândut, câţi bani s-au încasat. Apoi Brian mergea în biroul fratelui Leon şi calcula totalurile. După aceea venea fratele Leon şi verifica cifrele prezentate de Brian. Simplu, nu? Greşit! Având în vedere felul în care se purta fratele Leon în anul acesta, raportul zilnic se transformase într-un eveniment de importanţă capitală. Brian nu-l văzuse niciodată pe Leon aşa de colţuros şi de agitat. La început îl amuzase faptul că profesorul se agită aşa şi că transpiraţia curgea pe el de parcă avea în corp o pompă care scotea la suprafaţă toată sudoarea aceea. Când intra în birou, profesorul îşi scotea vestonul negru pe care trebuia să-l poarte în clasă indiferent de anotimp, lăsând să se vadă petele de transpiraţie de la subsuori şi mirosind de parcă tocmai ar fi boxat zece runde. Se tot agita şi se foia de colo-colo, verifica rezultatele lui Brian ronţăind capătul unui creion, apoi începea iar să umble de colo-colo.

Astăzi Brian era mai nedumerit decât oricând. Leon distribuise în toate clasele un raport în care se preciza că până în prezent s-au vândut în total 4.582 de cutii, ceea ce era greşit. În realitate băieţii vânduseră exact 3.961 de cutii de ciocolată, şi achitaseră sumele aferente pentru 2.871 de cutii. Vânzările erau cu siguranţă mult mai mici decât cele de anul trecut, şi la fel şi sumele încasate. Brian nu pricepea de ce prezentase Leon aceste cifre false. Credea că în felul acesta putea să facă să crească vânzările?

Brian ridică din umeri, punând încă o dată într-un tabelul centralizator rezultatele pe care le obţinuse, mai mult pentru a se asigura că fratele Leon nu va da vina pe el în cazul în care apăreau discrepanţe. Nu i-ar fi plăcut să-l stârnească pe fratele Leon împotriva lui. Acesta era de altfel unul dintre motivele pentru care Brian acceptase funcţia de casier fără să crâcnească. Leon era profesorul lui de algebră. Nu voia să rişte să primească teme suplimentare sau să nu ia note de trecere la examene.

Uitându-se încă o dată la sumele totale, Brian observă că în dreptul numelui lui Jerome Renault era trecută cifra zero şi începu să râdă pe înfundate. Ăsta era băiatul ăla din anul întâi care refuza să vândă bomboanele de ciocolată. Brian clătină din cap. De ce s-o fi opunând puştiul ăsta sistemului? Şi, să fim serioşi, cine s-ar pune cu fratele Leon? Trebuia să fie sărit de pe fix puştiul.

– LeBlanc?

– Şase.

– Malloran?

– Trei.

Pauză. Inspiraţie. Totul începuse să semene cu un joc – strigarea numelor după catalog, un episod fascinant care

se desfăşura în sala de clasă a fratelui Leon. Goober se pomeni că tensiunea momentului îl prinde şi pe el. Dar mai presus de toate, toată povestea asta îi făcea greaţă la stomac. Goober era un pacifist. Nu putea suporta nicio tensiune, niciun conflict. Pace, să fie pace! Dar în sala de clasă a fratelui Leon, dimineaţa, când striga catalogul şi făcea evidenta vânzărilor de bomboane de ciocolată, numai pace nu era. Fratele Leon şedea la catedră încordat, cu ochii lui apoşi clipind în lumina dimineţii, în vreme ce Jerry Renault şedea în banca lui ca de obicei, fără nicio tresărire de emoţie, insensibil, cu coatele rezemate pe pupitru.

– Parmentier?

– Două.

Acum!...

– Renault?

Inspiraţie.

– Nu.

Expiraţie.

Culoarea se întindea pe faţa lui Leon de parcă venele i s-ar fi transformat în tuburi de neon de culoare stacojie.

– Santucci?

– Două.

Goober abia aştepta să sune de ieşire.

CINCISPREZECE

– Hei, Archie, strigă Emile Janza.

– Da, Emile.

– Mai ai poza aceea?

– Ce poză?

Archie se abţinu să nu zâmbească.

– Ştii tu ce poză.

– O, acea poză! Da, Emile, o mai am.

– Şi presupun că nu e de vânzare, nu, Archie?

– Nu, nu e de vânzare, Emile. Şi oricum ce ai putea tu să faci cu ea? Drept să-ţi spun, Emile, nu e cea mai grozavă fotografie a ta. Vreau să spun că nici nu zâmbeşti în ea, nici nimic. Ai doar o expresie caraghioasă pe chip. Dar de zâmbit nu zâmbeşti, Emile.

Şi în momentul acesta Emile avea o expresie caraghioasă întipărită pe chip şi nici acum nu zâmbea. Orice alt băiat în afară de Archie ar fi fost intimidat de expresia lui.

– Şi unde ţii poza aceea, Archie?

– E în siguranţă, Emile. Într-un loc foarte sigur.

– Asta e bine.

Archie se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să-i spună adevărul despre fotografia aceea. Ştia că Emile Janza putea fi un duşman foarte periculos. Pe de altă parte, poza putea fi folosită ca armă.

– Să-ţi spun ceva, Emile, zise Archie. Într-o zi s-ar putea să primeşti fotografia.

Janza dădu un bobârnac chiştocului de ţigară, care zbură înspre un copac, de unde, sub privirile lui, ricoşă, apoi ateriză în rigolă. Scoase un pachet de ţigări din buzunar, descoperi că era gol şi îl azvârli departe, apoi privi cum vântul uşor îl suflă de-a lungul trotuarului. Pe Emile Janza nu-l interesa să păstreze America frumoasă[1].

– Şi ce pot face ca să primesc fotografia, Archie?

– Nu va fi nevoie să o cumperi, Emile.

– Adică ai să mi-o dai pur şi simplu? Trebuie totuşi să fie ceva, Archie.

– Este, Emile. Dar nu e vreun lucru pe care să nu-l poţi îndeplini când va veni vremea.

– Dă-mi de ştire când va veni vremea, bine, Archie? spuse Emile chicotind prosteşte, cum făcea de obicei.

– Tu ai să afli primul, răspunse Archie.

Tonul conversaţiei fusese uşor, zeflemitor, dar Archie ştia că dincolo de aparenţa de glumă, Emile era cât se poate de serios. Mai ştia şi că Janza ar fi în stare şi să-l omoare în somn doar ca să pună mâna pe fotografia aceea. Iar ironia cea mare era faptul că de fapt nu exista nicio fotografie. Archie doar profitase de o situaţie ridicolă. Se întâmplase aşa: fugind de la o lecţie, Archie se strecurase pe coridorul şcolii, ferindu-se să nu-l vadă vreun profesor. Trecând pe lângă un dulăpior care rămăsese deschis, observase un aparat de fotografiat atârnat de unul dintre cârligele pentru haine. Fără să se gândească prea mult,

[1] Aluzie la numele unei organizaţii ecologiste non-profit din S.U.A. înfiinţată în anul 1953, intitulată „Keep America Beautiful“ (Păstrează America frumoasă).

Archie luase aparatul. El nu era hoţ, desigur; se gândise să abandoneze aparatul pe undeva, aşa încât proprietarul lui, cine o fi fost, să fie nevoit să scotocească prin toată şcoala după el. Intrând la toaletă ca să tragă iute o ţigară, Archie deschisese uşa uneia dintre cabine şi îl zărise pe Janza aşezat pe veceu, cu pantalonii lăsaţi pe vine şi cu o mână între picioare care se agita frenetic. Archie ridicase aparatul de fotografiat:

– Stai aşa! răcnise şi se prefăcuse că-i face o poză. Minunat!

Luat complet prin surprindere, Janza nu reacţionase imediat. Până să-şi revină el din surpriză, Archie ajunsese deja în uşă, pregătit să o ia la fugă dacă Janza făcea vreo mişcare.

– Ai face bine să-mi dai aparatul ăla, spusese Janza.

– Dacă tot te masturbezi în toaletă, cel puţin închide uşa înainte, îl luase Archie peste picior.

– E stricată închizătoarea, răspunsese Emile. Toate închizătorile sunt stricate.

– Ei, nu-ţi face griji, Emile. N-am să spun nimănui.

Acum, întorcând capul într-o parte, Janza zări un elev din anul întâi care traversa strada în goană, evident îngrijorat fiindcă se temea să nu întârzie la ore. Dura cam un an sau doi până învăţai să-ţi coordonezi acţiunile astfel încât să poţi rămâne pe-afară până în ultimul moment posibil.

– Hei, bobocu'! strigă Janza.

Puştiul ridică privirile panicat şi îl văzu pe Janza.

– Ți-e frică să nu întârzii?

Băiatul înghiţi în sec şi dădu din cap că da.

– Nu-ţi fie frică, puştiule.

În acest moment sună pentru ultima oară. Mai aveau exact patruzeci şi cinci de secunde ca să ajungă în sălile de clasă.

– Ia te uită, am rămas fără ţigări, spuse Emile, lovindu-şi buzunarele cu palma.

Archie zâmbi, ghicind ce punea Janza la cale. Janza se considera un candidat tocmai potrivit pentru a fi admis în clubul Vigilenţilor şi de aceea încerca mereu să-l impresioneze pe Archie.

– Puştiule, aş vrea să mergi tu până la Baker's şi să-mi cumperi un pachet de ţigări.

– Dar n-am niciun ban, protestă băiatul. Şi am să întârzii la ore.

– Asta e viaţa, puştiule. Aşa merg lucrurile. Cap – câştig eu; pajură – pierzi tu. Dacă n-ai bani, va trebui să furi fumegarele sau să iei bani împrumut. Dar la prânz apari cu ţigările. Orice marcă; Emile Janza nu face nazuri.

Aruncase numele la sfârşit doar aşa, ca să ştie puştiul cu cine avea de-a face, în caz că nu fusese prevenit în legătură cu Emile Janza.

Archie întârzia la oră, ştiind că risca să o păţească dacă întârzia. Dar era fascinat de Janza, aşa cum era el, imatur şi grosolan. Lumea era alcătuită din două feluri de oameni: cei care erau victime şi cei care îi victimizau pe ceilalţi. Archie nu avea nicio îndoială din ce categorie făcea parte Janza. Nici în legătură cu el însuşi nu avea îndoieli, după cum nici în legătură cu puştiul acesta, care o pornise în goană pe deal în jos, cu lacrimile curgându-i pe obraji în timp ce întorcea capul în cealaltă parte, nu avea îndoieli.

– Are bani, Archie, spuse Emile. Nu ţi-ai dat seama că are bani, dar ne minte cu neruşinare?

– Pun pariu că tu eşti din aceia care îmbrâncesc bătrânele pe scări în jos şi pun piedică persoanelor cu handicap pe stradă, spuse Archie.

Janza chicoti.

Râsul acesta îl făcu pe Archie să încremenească, deşi şi despre el se credea că ar putea face rău unor bătrâne sau că ar putea pune piedică invalizilor.

ŞAISPREZECE

– Vai, ce notă groaznică, Caroni!

– Ştiu, ştiu.

– Dar tu de obicei ești atât de bun la învățătură.

– Vă mulţumesc, frate Leon.

– Celelalte note cum îți sunt?

– Bune, frate Leon, bune. De fapt, mă gândeam... Vreau să spun, îmi pusesem în minte să obţin numai note foarte bune în semestrul acesta, dar acum, cu patrul acesta...

– Ştiu, spuse profesorul, clătinând din cap a părere de rău, a compătimire.

Caroni era tulburat. Nu primise un patru în viaţa lui. De fapt, rareori i se întâmpla să ia altă notă decât zece. În clasa a şaptea şi a opta, la şcoala St. Jude, luase zece pe linie doi ani la rând, cu excepţia unui singur nouă într-unul dintre semestre. La examenul de admitere la Trinity luase o notă atât de mare, încât i se acordase una dintre foarte rarele burse din liceu – o sută de dolari contribuţie la taxa de şcolarizare pe care o avea de achitat, plus că i se publicase poza în ziar. Dar acum, cu acest teribil patru la o lucrare de control oarecare, totul se transformase într-un coşmar.

– Nota asta m-a luat și pe mine prin suprindere, spuse fratele Leon, fiindcă tu eşti un elev excepţional, David.

Caroni ridică privirile mirat, dar plin de speranţă. Nu se întâmpla prea des ca fratele Leon să le spună elevilor pe numele mic. Întotdeauna păstra o distanţă între el şi elevi. „Între profesor şi elev există o linie nevăzută, care nu trebuie să fie trecută," spunea el mereu. Acum însă, auzindu-l că îi pronunţă numele, David, atât de prietenos, cu atâta blândeţe şi înţelegere, Caroni îşi îngădui să nutrească nişte speranţe – dar ce fel de speranţe? Să fi fost acel patru o greşeală, până la urmă?

– A fost o lucrare de control grea din mai multe motive, continuă profesorul. Unul dintre acele teste în care diferenţa dintre o notă de trecere şi una foarte proastă este dată de interpretarea eronată, dar subtilă a datelor. De fapt, chiar asta a fost, un test de tipul „treci sau pici". Când am citit răspunsul pe care l-ai dat tu, David, o clipă m-am gândit că s-ar putea să treci acest testul. Afirmaţiile tale au fost corecte în multe privinţe. Dar, pe de altă parte...

Glasul i se pierdu. Părea dus pe gânduri, tulburat.

Caroni aşteptă. De afară se auzi un claxon şi autobuzul şcolii o luă din loc, hodorogind. Se gândi la părinţii lui şi la ce vor face când vor afla că a luat un patru. Asta îi va trage media în jos. Era aproape cu neputinţă să mai scoată medie mare, oricâţi de zece ar fi reuşit să obţină.

– Unul dintre lucrurile de care elevii nu-şi dau întotdeauna seama, David, continuă fratele Leon, vorbind încet, creând atâta intimitate între ei, ca şi când n-ar fi vorbit cu nimeni în felul în care vorbea acum cu David, unul dintre lucrurile pe care nu le pricep elevii este că profesorii sunt şi ei oameni. Oameni ca toţi oamenii.

Fratele Leon zâmbea de parcă ar fi făcut o glumă. Caroni îşi îngădui să zâmbească şi el uşor, nesigur pe sine.

Nu voia să facă vreun gest greşit. I se păru că în încăpere s-a făcut cald deodată şi avu impresia că în jurul lor sunt o mulţime de oameni, deşi erau numai ei doi acolo.

– Da, da, suntem oameni cu toţii. Avem zile bune şi zile rele. Uneori obosim şi judecata ne este afectată de oboseală. Uneori, cum spun băieţii, o facem şi noi de oaie. Chiar şi noi putem face greşeli când corectăm lucrări de control, mai ales atunci când răspunsurile sunt interpretabile şi nu pot fi categorisite foarte exact, nu sunt numai albe sau numai negre...

Caroni era numai ochi şi urechi; toate simţurile îi erau treze. Unde voia să ajungă fratele Leon? Îl privi cu multă atenţie. Profesorul arăta exact aşa cum arăta întotdeauna: ochii lăcrimoşi, care lui Caroni îi aminteau de ceapa fiartă, pielea palidă şi umedă, şi un fel de a vorbi calm, întotdeauna stăpân pe situaţie. În mână ţinea o bucată de cretă albă ca pe o ţigară. Sau poate ca pe un băţ indicator în miniatură.

– Ai mai auzit vreodată un profesor care să recunoască că se poate să fi făcut o greşeală, David? Ai mai auzit aşa ceva până acum? întrebă fratele Leon, râzând.

– Ca şi cum un arbitru ar spune că a luat o hotărâre greşită, spuse Caroni, intrând în jocul profesorului.

Dar de ce glumea aşa? De ce vorbea atâta despre greşeli?

– Da, da, răspunse Leon. Nimeni nu este fără greşeală, iar lucrul acesta este de înţeles. Cu toţii avem datorii, pe care trebuie să ni le plătim. Directorul liceului nostru este încă în spital, iar eu consider că este un adevărat privilegiu să acţionez în numele lui. În plus, mai sunt şi activităţile extraşcolare. Cum ar fi, de pildă, vânzarea aceasta de bomboane de ciocolată...

Fratele Leon strângea bucata de cretă între degete cu putere. Caroni observă că de crispare încheieturile degetelor i se făcuseră aproape la fel de albe ca și creta. Aștepta ca profesorul să continue, dar urmă o lungă tăcere. Caroni privea bucata de cretă din mâna fratelui Leon. Îl urmărea strângând-o și răsucind-o cu degetele lui asemeni picioarelor unor niște păianjeni deschiși la culoare care-și înșfacă prada.

– Dar există și recompense, continuă Leon în sfârșit.

Oare cum se făcea că vocea îi era atât de calmă, când mâna în care ținea creta era atât de crispată, cu venele proeminente amenințând aproape să iasă prin piele?

– Recompense?

Caroni cam pierduse șirul raționamentelor fratelui Leon.

– În legătură cu vânzarea de ciocolată, spuse Leon.

Bucata de cretă se rupse în două în mâna lui.

– De exemplu, spuse Leon, lăsând bucățile de cretă să-i cadă din mână și deschizând registrul, atât de familiar tuturor celor de la Trinity, registrul în care erau notate vânzările din fiecare zi. Să vedem... Te-ai descurcat bine cu vânzarea, David. Optsprezece cutii vândute. Bine, bine. Nu doar că ești un elev foarte bun, dar dovedești și atașament față de spiritul școlii.

Caroni se îmbujoră de plăcere. Nu putea să reziste unui compliment nici măcar când era confuz, așa cum era acum cu siguranță. Toată conversația despre examene și despre profesorii care mai oboseau și ei și mai făceau greșeli, apoi despre vânzarea de bomboane... și cele două bucăți de cretă lăsate pe catedră, ca două oase de mort.

– Dacă toată lumea și-ar face datoria cum ți-o faci tu, David, acțiunea ar avea un succes instantaneu. Dar, desigur, nu toată lumea posedă spiritul tău, David...

Caroni nu era sigur la ce anume trebuia să fie mai atent. Poate la felul în care fratele Leon se oprise din vorbit în punctul acesta. Poate la întreaga conversaţie, care toată fusese cumva ciudată. Sau poate la creta din mâinile fratelui Leon, la felul în care o rupsese în două în timp ce vocea îi rămăsese calmă şi uşoară. Ce anume fusese fals până la urmă: mâna care ţinuse bucata de cretă, atât de încordată şi de nervoasă, sau vocea aceea calmă, uşoară?

– Uite, să-l luăm pe Renault, de exemplu, continuă fratele Leon. E ceva ciudat în legătură cu el, nu-i aşa?

În momentul acela Caroni înţelese. Se pomeni uitându-se fix în ochii umezi, vigilenţi ai profesorului şi într-o secundă înţelese despre ce era vorba, ce se întâmpla, ce anume făcea fratele Leon aici, motivul pentru care îl oprise după ore pentru această mică discuţie. Simţi deasupra ochiului drept un început de durere de cap; era durerea care îi pătrundea adânc în carne, migrena. Stomacul i se chirci dureros. Asta însemna că profesorii erau la fel ca toţi oamenii? Că erau la fel de corupţi ca orice nemernic despre care citeai în cărţi sau pe care îl vedeai în filme şi la televizor? El îşi adorase întotdeauna profesorii, se gândise chiar să se facă profesor într-o zi dacă reuşea să-şi înfrângă timiditatea. Şi acum se întâmpla una ca asta! Durerea începea să crească în intensitate, pulsându-i în frunte.

– De fapt, îmi pare rău pentru Renault, spuse fratele Leon. Trebuie să fie un băiat foarte tulburat ca să se poarte în felul acesta.

– Aşa cred şi eu, spuse Caroni, apoi tăcu, nesigur pe el însuşi, dar intuind exact ce dorea fratele Leon de la el.

Îl văzuse pe Leon în clasă strigând numele elevilor în fiecare zi, îl urmărise dându-se înapoi ca şi când cineva

l-ar fi izbit atunci când Jerry Renault continua să refuze să vândă cutiile cu bomboane. Asta devenise un fel de glumă printre băieţi. De fapt, şi lui Caroni îi părea rău pentru Jerry Renault. Ştia că niciun elev nu se putea pune cu fratele Leon. Dar acum își dădea seama că fratele Leon fusese victima. Trebuie să fi turbat de furie, se gândi David.

– Ei, David?

Ecoul numelui său aici, în clasa aceasta, îl făcu să tresară. Se întreba dacă mai avea vreo aspirină în dulăpior. Nu, nu trebuia să se mai gândească la aspirină şi la durerea de cap acum! Ştia acum ce melodie voia să audă fratele Leon de la el. Şi totuşi, cum putea să ştie cu siguranţă?

– Apropo de Jerry Renault, spuse Caroni.

Era un început neutru, o afirmaţie pe care o putea retrage eventual, în funcţie de reacţia lui Leon.

– Da?...

Mâna apucase din nou una dintre bucăţile de cretă. Leon pusese întrebarea aceasta prea repede şi prea brusc ca să mai încapă vreo îndoială. Caroni se pomeni suspendat între două opţiuni, iar durerea de cap îi îngreuna situaţia. Oare ar fi putut şterge acea notă de patru pur şi simplu spunându-i fratelui Leon ceea ce dorea să audă? Ar fi fost chiar aşa de groaznic dacă ar fi făcut asta? Pe de altă parte, un patru îl putea nenoroci. Dar cum rămânea cu celelalte note proaste pe care i le-ar fi putut da Leon în viitor?

– E ciudat ce se întâmplă cu Jerry Renault, se pomeni spunând Caroni.

Instinctul îl împinse să adauge:

– Dar sunt sigur că ştiţi despre ce este vorba în cazul lui, frate Leon. Vigilenţii! E vorba de o misiune...

– Fireşte, fireşte, spuse Leon, rezemându-se de spătarul scaunului şi lăsând bucata de cretă să-i cadă uşor din mână.

– E doar o şotie de-a Vigilenţilor. Jerry trebuie să refuze să vândă bomboane de ciocolată timp de zece zile, zece zile lucrătoare, iar apoi urmează să accepte. Zău, Vigilenţii ăştia chiar sunt nişte figuri, nu?

Durerea de cap îl ucidea, iar stomacul i se întorsese pe dos de greaţă.

– Ei, aşa sunt băieţii, spuse în şoaptă Leon dând din cap, poate surprins, poate uşurat. Cunoscând spiritul şcolii noastre era evident desigur. Bietul Renault! Îţi aminteşti, Caroni, am spus eu că trebuie să fie foarte tulburat. Îngrozitor, să împingi un băiat într-o asemenea situaţie, împotriva voinţei lui... Dar de acum s-a terminat, nu? Cele zece zile se termină – ia să vedem... – mâine chiar.

Acum zâmbea vesel din nou, şi vorbea ca şi când nu cuvintele pe care le rostea contau, ci important era doar să vorbească, de parcă toate cuvintele lui ar fi fost nişte supape de siguranţă. Şi în momentul acela Caroni realiză că fratele Leon îi spusese din nou pe nume, numai că de data aceasta nu-l mai numise David...

– Ei, atunci cred că asta este tot, spuse fratele Leon ridicându-se în picioare. Te-am reţinut prea mult, Caroni.

– Frate Leon, spuse Caroni.

Nu se putea ca discuţia lor să termine aşa.

– Aţi spus că vreţi să discutăm despre nota mea...

– Oh, da, da; aşa e, băiete. Patrul acela...

Caroni simţi mâna destinului deasupra capului. Şi cu toate acestea continuă:

– Spuneaţi că mai fac şi profesorii greşeli, că obosesc uneori...

Fratele Leon se ridicase în picioare deja.

– Să-ţi spun ceva, Caroni. La sfârşitul semestrului, când se încheie mediile, am să mă uit din nou peste lucrarea ta. Poate că voi avea mintea mai limpede atunci. Poate atunci am să descopăr în ea lucruri pe care nu le-am văzut de la început...

Acum era rândul lui Caroni să se simtă uşurat, deşi capul încă îi bubuia, iar stomacul îi era întors pe dos. Totuşi, mai rău decât orice era faptul că îl lăsase pe fratele Leon să-l şantajeze. Dacă şi profesorii fac astfel de lucruri, ce fel de lume poate fi aceasta?

– Pe de altă parte, Caroni, se poate ca nota pe care ţi-am dat-o să rămână, spuse fratele Leon. Depinde...

– Înţeleg, frate Leon, spuse Caroni.

Şi chiar înţelegea. Înţelegea că viaţa era o porcărie, că nu existau eroi adevăraţi pe lumea asta şi că nu te puteai încrede în nimeni, nici măcar în tine însuţi.

Trebuia să iasă din clasă cât mai repede posibil, înainte de a vomita pe catedra fratelui Leon.

ŞAPTESPREZECE

– Adamo?

– Trei.

– Beauvais?

– Cinci.

Goober abia aştepta să se termine odată strigarea numelor elevilor. De fapt, mai degrabă, să se ajungă odată la Jerry Renault. La fel ca toată lumea, Goober înţelesese în sfârşit că Jerry nu făcea decât să ducă la îndeplinire o misiune trasată de Vigilenţi. De aceea refuzase să ia cutiile de ciocolată în fiecare zi şi de aceea refuzase să vorbească despre asta cu Goober. De-acum însă Jerry putea redeveni el însuşi, putea fi din nou o fiinţă omenească. Şi performanţele lui la fotbal avuseseră de suferit.

– Ce dracu' se întâmplă cu tine, Renault? îl întrebase antrenorul dezgustat, cu o zi înainte. Vrei să joci aşa cum ţi s-a spus sau nu?

Iar Jerry răspunsese:

– Dar aşa joc, cum mi s-a spus!

Toţi băieţii înţelegeau cele două sensuri din răspunsul lui, căci de-acum toată lumea ştia despre ce era vorba. El şi Goober avuseseră doar o conversaţie scurtă în legătură cu misiunea aceea. De fapt, nici nu fusese o conversaţie

adevărată. Ieri, terminând antrenamentul la fotbal, Goober îl întrebase în şoaptă:

– Când ţi se termină misiunea?

– Mâine iau cutiile cu bomboane.

Asta spusese Jerry.

– Hartnett?

– Una.

– Poţi mai mult de atât, Hartnett, spuse Leon, dar nu era nici mânie, nici dezamăgire în glasul lui.

Fratele Leon era foarte optimist astăzi şi toată lumea în clasă se molipsise de buna lui dispoziţie. Aşa erau lecţiile lui Leon: el imprima clasei o anume dispoziţie şi o anume temperatură. Când fratele Leon era fericit, toată lumea era fericită; când era supărat, toţi erau supăraţi.

– Johnson?

– Cinci.

– Bun, bun...

Killelea... LeBlanc... Malloran... Lista elevilor continua. Fiecare declara cu voce tare cât vânduse, iar profesorul bifa fiecare nume pe foaia de hârtie. Numele, urmate de răspunsurile băieţilor, sunau muzical, era o melodie pentru o clasă de elevi, un cântec pentru mai multe voci. Mai departe, fratele Leon pronunţă numele Parmentier. Şi din nou se simţi tensiunea crescând în aer. Orice număr ar fi rostit Permentier, n-ar fi contat, n-ar fi avut niciun fel de impact. Şi asta fiindcă numele care urma era Renault.

– Trei, strigă Parmentier.

– Bine, răspunse fratele Leon, scriind numărul în dreptul numelui.

Apoi, ridicându-şi privirile, rosti:

– Renault!

Urmă o pauză. Aceeaşi afurisită de pauză.

– Nu!

Goober avu brusc impresia că ochii i se transformă în lentilele unei camere de televiziune şi filmează un documentar. Se întoarse spre Jerry şi văzu chipul prietenului său, alb, cu gura pe jumătate deschisă şi braţele bălăngănindu-i-se de-o parte şi de alta a corpului. Apoi îşi întoarse privirea spre fratele Leon şi văzu expresia de şoc care apăruse pe chipul profesorului. Gura lui forma un oval ce exprima uimire. Chipul lui Jerry şi al profesorului păreau două reflexii într-o oglindă.

În sfârşit, fratele Leon privi în jos.

– Renault, spuse din nou, şi vocea lui şfichiuia.

– Nu. N-am să vând bomboanele de ciocolată.

Oraşele se prăbuşiră. Pământul se căscă. Planetele se înclinară. Stelele căzură din cer. Şi se lăsă o tăcere teribilă.

OPTSPREZECE

„De ce ai făcut asta?“

„Nu ştiu.“

„Ţi-ai pierdut minţile?“

„Poate că da.“

„Ai făcut o mare prostie.“

„Ştiu, ştiu.“

„Şi felul în care ţi-a ieşit acel „Nu“ *din gură... De ce?“*

„Nu ştiu.“

Era ca şi când ar fi fost supus unui interogatoriu dur, numai că el era atât interogatorul, cât şi suspectul, atât poliţistul cel dur, cât şi prizonierul bănuit de crimă, ţintuit în cercul de lumină orbitoare, crudă al unei lămpi. Toate acestea se petreceau numai în mintea lui, fireşte, pe când se tot răsucea în pat, cu cearşaful înfăşurat în jurul lui, sufocant, asemeni unui giulgiu.

Şi atunci, cuprins brusc de un acces de claustrofobie, începu să se lupte cu cearşaful, cu îngrozitoarea senzaţie că este îngropat de viu. Conştient deodată că este muritor, se răsuci din nou pe cealaltă parte, încurcându-se în aşternuturi. Perna căzu de pe pat, izbindu-se de podea cu un zgomot înfundat, ca un mic cadavru. Îi veni în minte imaginea mamei lui zăcând în sicriu, moartă. Când anume survenea moartea? Citise într-o revistă un articol

despre transplantul de inimă. Nici măcar doctorii nu se puteau pune de acord în legătură cu momentul precis în care o persoană moare. „Ascultă," își spuse, „în zilele noastre nu mai poţi fi îngropat de viu din greşeală, cum se mai întâmpla în vremurile de demult, când nu existau substanţe pentru îmbălsămarea cadavrelor şi aşa mai departe. Acum îţi scot tot sângele din corp, iar în locul lui îţi pompează chimicale şi aşa mai departe. Asta ca să se asigure că ai murit într-adevăr. Dar să presupunem, hai doar să presupunem că o mică bucăţică din creier ţi-ar fi rămas vie şi ţi-ai da seama de ce ţi se întâmplă."

Mama lui... El însuşi, cândva...

Sări din pat înspăimântat, azvârlind cearşaful într-o parte. Tot trupul îi era ud; transpiraţia curgea şiroaie pe el. Se aşeză pe marginea patului tremurând. In clipa în care tălpile îi atinseră podeaua, resimţi răcoarea linoleumului ca un sărut şi izbuti să revină la realitate. Senzaţia de sufocare dispăru. Îşi croi drum prin întuneric până la fereastră şi trase draperia într-o parte. Afară vântul se agita, clătinând frunzele uscate de octombrie, care fâlfâiau căzând la pământ ca nişte păsări condamnate la moarte, infirme.

„*De ce ai făcut una ca asta?*"

„Nu știu."

Ca o placă stricată.

„*Din pricina a ceea ce le face fratele Leon băieților, cum a făcut cu Bailey, a felului în care îi torturează şi încearcă să-i facă de râs în fața altora?*"

Şi încă mai mult de atâta, mai mult!

„*Atunci care este motivul?*"

Lăsă draperia să cadă la loc peste fereastră şi privi prin cameră, mijindu-şi ochii în semiîntuneric. Bâjbâi

până la pat, tremurând din cauza răcorii aceleia care se lasă numai în miez de noapte. Ascultă zgomotele nopţii. În camera de alături, tatăl lui sforăia. Afară, pe stradă, trecea în goană o maşină. I-ar fi făcut plăcere să gonească şi el pe străzi acum, să meargă undeva, oriunde. *„N-am să vând bomboanele de ciocolată.“* Doamne!

Bineînţeles, nu plănuise să facă asta. Se bucurase chiar că apăsătoarea misiune care îi fusese încredinţată se încheia şi că putea reveni la viaţa lui normală. În fiecare dimineaţă îl cuprindea groaza gândindu-se la strigarea catalogului, la faptul că va trebui să-l înfrunte pe fratele Leon, spunând „Nu!“ şi că va trebui să asiste la reacţia lui, la felul în care profesorul încerca să-i ignore revolta ca şi când n-ar fi contat, întipărindu-şi pe chip o expresie jalnică, prefăcută, de indiferenţă, care însă era atât de transparentă, atât de falsă. Pentru Jerry fusese în acelaşi timp amuzant, dar şi îngrozitor să-l privească pe Leon în timp ce striga numele elevilor şi să aştepte ca profesorul să strige şi numele lui, şi apoi, pe când numele lui încă ardea în aer, să rostească acel „Nu!“ sfidător. Profesorul şi-ar fi jucat rolul cu succes dacă nu l-ar fi dat de gol ochii. Dar ochii îl dădeau de gol. Îşi controla întotdeauna foarte bine expresia feţei, dar ochii îi trădau vulnerabilitatea; îndărătul lor Jerry putea întrezări iadul care ardea în sufletul profesorului său. Acei ochi lăcrimoşi, cu globi albi şi pupile de un albastru apos, ochii care reflectau tot ce se întâmpla în clasă şi reacţionau la toate. După ce află că secretul fratelui Leon se ascundea îndărătul ochilor lui, Jerry deveni şi mai atent, observând cum ochii îl trădau pe profesor la fiecare mişcare. Mai apoi, Jerry se plictisi de toate. Se săturase să-l mai observe pe profesor, era scârbit de înfruntarea aceea de orgolii, care de fapt nu

era o înfruntare, fiindcă Jerry nu avea posibilitatea de a lua nicio hotărâre. Cruzimea îl scârbea întotdeauna, iar misiunea pe care o primise – își dăduse seama de asta după câteva zile – era crudă, dură chiar. Archie Costello insistase că era doar o fentă de care se vor distra cu toții mai târziu. Așa că în cele din urmă, tot ce putuse Jerry să facă, fusese să aștepte cu nerăbdare ca misiunea să se încheie, pentru ca războiul tăcut dintre el și fratele Leon să se sfârșească. Voia o viață normală din nou – fotbalul, chiar și temele pentru acasă, fără povara care îl apăsa zi de zi. Se simțea izolat de ceilalți băieți, era separat de ei printr-un secret pe care era obligat să-l păstreze. O dată sau de două ori fusese tentat să i-l mărturisească lui Goober. De fapt, fusese chiar pe punctul de a o face într-un rând, când Goob încercase să înceapă o conversație cu el pe tema asta. Dar se stăpânise și rezistase timp de două săptămâni, se descurcase cumva cu secretul și cu celelalte, dusese totul până la bun sfârșit și pentru totdeauna. Într-o după-amiază târziu, după antrenamentul de fotbal, dăduse nas în nas cu fratele Leon pe coridorul școlii și observase în ochii profesorului o sclipire de ură. De fapt, era mai mult decât ură, era ceva morbid. Jerry avu senzația că fusese maculat, că era murdar. Simțea că ar trebui să alerge într-un suflet la spovedanie ca să-și curățe sufletul. Dar se consolase singur: „Când am să accept să vând cutiile de ciocolată și fratele Leon își va da seama că n-am făcut altceva decât să îndeplinesc o misiune dată de Vigilenți, atunci toate se vor îndrepta din nou."

Atunci de ce spusese din nou „*Nu!*" în dimineața aceasta? Își dorise atât de mult ca tot chinul acesta să se termine, și deodată din gură îi ieșise acel teribil „*Nu!*".

Jerry se băgă înapoi în pat şi rămase întins, fără să se mişte, încercând să adoarmă din nou. Ascultă sforăitul tatălui său şi îi trecu prin minte că de fapt tatăl lui trecea prin viaţă dormind, parcă şi când era treaz dormea, nu era cu adevărat viu. „Dar eu?“ Ce îi spusese zilele trecute tânărul din Common Street, stând cu bărbia rezemată de acel Volkswagen, ca o variantă grotescă a lui Ioan Botezătorul? *„Ratezi o mulţime de lucruri pe lumea aceasta.“*

Se întoarse pe cealaltă parte, alungându-şi din minte toate îndoielile şi oprindu-se la figura unei fete pe care o văzuse zilele trecute în centru. Puloverul i se mula frumos pe corp şi îşi ţinea cărţile de şcoală lipite de sânii rotunzi. „De-ar fi mâinile mele în locul acelor cărţi!“ gândi, plin de dorinţă. Mâna i se strecură între picioare şi se concentră asupra imaginii fetei. Dar de data aceasta, pentru prima oară, fu inutil, inutil.

NOUĂSPREZECE

În dimineaţa următoare, Jerry află cum te simţi atunci când eşti mahmur. Ochii îi ardeau, parcă îi luaseră foc din cauza lipsei de somn. Ţeasta îi zvâcnea, străbătută de junghiuri scurte şi foarte puternice. Stomacul îi era foarte sensibil la orice mişcare, cât de mică, iar legănatul autobuzului declanşa în corpul lui reacţii cât se poate de ciudate. Cam ca atunci când era copil şi uneori, când făcea excursii cu maşina până la plajă împreună cu părinţii lui, i se făcea rău şi trebuiau să oprească maşina pe marginea drumului, iar Jerry vomita sau aştepta ca furtuna ce i se stârnise în stomac să se potolească. Tuturor problemelor li se adăuga în dimineaţa asta faptul că era posibil să dea un test la geografie şi, cu gândul la povestea cu vânzarea şi la ce se întâmplase în timpul lecţiei cu fratele Leon, în seara trecută nu învăţase nimic. Acum plătea atât pentru faptul că nu dormise suficient, cât şi pentru că nu învăţase. Încerca să citească afurisita aceea de lecţie la geografie într-un autobuz care îl azvârlea încoace şi-ncolo, în timp ce lumina dimineţii reflectată pe pagina albă, îl buimăcea şi mai tare.

Cineva se aşeză uşor pe scaunul de lângă el.

– Salut, Renault. Da' ştiu că ai ceva curaj!

Atunci când privirile lui Jerry se ridicară de pe pagina cărţii înspre chipul băiatului care i se adresase, pentru o

clipă lumina îl orbi. Îl cunoştea doar din vedere de prin şcoală, probabil că era unul dintre băieţii din anul întâi. Aprinzându-şi o ţigară, aşa cum făceau toţi fumătorii, în ciuda afişelor din autobuz pe care scria „Fumatul interzis“, puştiul scutură din cap.

– Zău, chiar i-ai arătat tu ticălosului de Leon. Minunat!

Suflă fumul în aer. Pe Jerry îl usturau ochii.

– O, spuse Jerry şi se simţi ca un prost.

Era mirat. Ciudat, în tot acest timp crezuse că lupta dintre el şi fratele Leon se desfăşura în particular, de parcă ar fi fost numai ei doi singuri pe întreaga planetă. Dar în acest moment îşi dădea seama că lucrurile căpătaseră alte dimensiuni.

– Şi eu m-am săturat de povestea asta cu vânzarea afurisitelor de bomboane, spuse băiatul.

Avea o acnee îngrozitoare, motiv pentru care faţa lui arăta ca o hartă în relief. Şi avea degetele pătate de tutun.

– Eu sunt la Trinity de doi ani, m-am transferat de la Monument High când eram în anul întâi, dar pe cuvânt, încep să mă satur să tot vând tot felul de chestii.

Încercă să facă un rotocol de fum, dar nu reusi. Mai rău, fumul îi veni lui Jerry drept în faţă, iritându-i şi mai tare ochii.

– Când nu trebuie să vindem bomboane de ciocolată, vindem felicitări de Crăciun. Când nu sunt felicitări de Crăciun, e săpun. Când nu e nici săpun, sunt calendare. Şi ştii ce?

– Ce? întrebă Jerry, abia aşteptând să se întoarcă la lecţia lui de geografie.

– Mie nu mi-a trecut niciodată prin minte să spun nu, cum ai făcut tu.

– Am de învăţat acum, spuse Jerry, neştiind ce altceva să spună.

– Măi, tu eşti chiar ca lumea, ştii? spuse celălalt plin de admiraţie.

Jerry roşi de plăcere fără să vrea. Cine nu vrea să fie admirat? Şi totuşi, se simţea vinovat, ştiind că acceptase să fie admirat de băiatul acesta pe nedrept, că de fapt nu era deloc ca lumea, dar chiar deloc. Capul îi bubuia, iar stomacul i se mişca ameninţător şi deodată realiză că în această dimineaţă trebuia din nou să dea piept cu fratele Leon şi cu strigarea catalogului. Şi la fel în toate dimineţile următoare.

Încordat, neliniştit, Goober îl aştepta pe Jerry la intrarea în şcoală, printre ceilalţi băieţi care aşteptau începerea cursurilor, asemeni unor prizonieri resemnaţi cu ideea că vor fi executaţi, trăgând ultimele fumuri din ţigări înainte de a suna clopoţelul. Goober îi făcu semn să vină deoparte. Jerry îl urmă cu o mutră vinovată. Observase că Goober nu mai era băiatul vesel şi dezinvolt pe care îl cunoştea de când începuse şcoala. Ce se întâmplase? Fusese atât de preocupat de propriile lui gânduri, încât nu băgase de seamă ce se întâmpla cu Goob.

– Pentru Dumnezeu, Jerry, de ce ai făcut asta? întrebă Goober, trăgându-l deoparte.

– Ce am făcut?

Dar ştia foarte bine la ce se referea Goober.

– Cu bomboanele de ciocolată...

– Nu ştiu, Goob, spuse Jerry.

Faţă de Goober nu avea rost să se prefacă aşa cum se prefăcuse în faţa băiatului din autobuz.

– Ăsta-i adevărul, nu ştiu.

– Ți-o cauţi cu lumânarea, Jerry. Fratele Leon o să-ţi facă probleme.

– Ascultă, Goob, spuse Jerry, încercând să-şi liniştească prietenul, să-i şteargă expresia de îngrijorare de pe chip. Nu e capătul lumii. Sunt patru sute de elevi în şcoala asta care vând bomboane de ciocolată. Ce importanţă are dacă eu nu particip?

– Nu e aşa de simplu, Jerry. Fratele Leon n-o să te lase să scapi aşa de uşor.

În clipa aceea clopoţelul sună prima oară, de avertizare. Țigările fură aruncate în rigolă sau stinse în recipientul umplut cu nisip de lângă uşă. Ultimele fumuri fură trase cu sete. Băieţii care şedeau în maşini ascultând rock la radio opriră aparatele şi ieşiră, trântind portierele în urma lor.

– Eşti marfă, puştiule, spuse cineva, trecând în grabă pe lângă ei şi plesnindu-l pe Jerry peste fund, semnul lor tradiţional de prietenie.

Jerry nu vru să afle cine era.

– Ține-o tot aşa, Jerry!

Replica aceasta fu rostită pe şoptite, în colţul gurii, de Adamo, care îl ura pe Leon şi voia să se răzbune.

– Vezi cum umblă vorba? şuieră Goober. Ce e mai important pentru tine, fotbalul şi notele sau afurisita de acţiune de vânzare?

Clopoţelul sună din nou. Însemna că mai rămăseseră două minute, cât să ajungi până la dulăpiorul tău şi apoi în sala de clasă.

Un băiat în ultimul an, pe nume Benson, se apropie de ei. Când erai boboc şi te aborda unul din anul terminal,

puteai să ai probleme. Era mai bine ca cei mari să te ignore decât să te remarce. Dar Benson venea direct înspre ei. Un tâmpit; era cunoscut pentru lipsa lui de inhibiţii şi pentru că nu respecta nicio regulă.

În timp ce se apropia de Jerry şi de Goober, începu să-l imite pe Jimmy Cagney[1], trăgându-şi în afară manşetele cămăşii şi lăsându-şi umerii în jos.

– Ascultă aici, băiete. N-aş vrea... N-aş vrea să fiu în pielea ta... N-aş vrea să fiu în pielea ta nici pentru o mi... ce mai, nici pentru un mili...

Îi trase în glumă lui Jerry un pumn în braţ.

– Oricum n-ai încăpea în pielea lui, Benson, răcni cineva.

Iar Benson se îndepărtă în paşi de dans, imitându-l acum pe Sammy Davis[2] , cu un rânjet larg pe chip, bătând step şi învârtindu-se.

Urcând scările, Goober spuse:

– Fă-mi un hatâr, Jerry. Acceptă astăzi cutiile de ciocolată.

– Nu pot, Goob.

– De ce?

– Pur şi simplu nu pot. Mi-am luat un angajament.

– Faţă de nenorociţii de Vigilenţi? spuse Goober.

Jerry nu-l auzise niciodată pe Goober vorbind urât. Întotdeauna fusese un băiat liniştit, care nu făcea caz din nimic, dezinvolt şi fără griji, care în timpul antrenamentelor alerga relaxat pe pistă, în timp ce alţi băieţi stăteau încordaţi.

---

[1] James Cagney (1899-1986), actor american de film din epoca de aur a Hollywood-ului, cunoscut atât pentru rolurile lui de „dur“, cât şi pentru rolurile comice.

[2] Sammy Davis Jr. (1925-1990), cântăreţ, dansator şi actor american.

– Nu e vorba despre Vigilenţi, Goob. Nu mai este vorba despre ei de-acum. E vorba de mine.

Se opriseră în faţa dulăpiorului lui Jerry.

– Bine, spuse Goober, resemnat, ştiind că era inutil să mai continue să discute acest subiect pentru moment.

Jerry se întristă brusc pentru că Goober arăta aşa de tulburat, ca un bătrânel împovărat de toate suferinţele lumii, tras la faţă, palid, cu privirile pierdute, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un coşmar pe care nu-l putea uita.

Jerry îşi deschise dulăpiorul. În prima zi de şcoală prinsese în piuneze pe peretele din spate un afiş care înfăţişa o plajă întinsă şi cerul cu o stea singuratică licărind în depărtare. Pe plajă se plimba un bărbat, o formă mică, solitară, pierdută în imensitatea aceea. Dedesubtul fotografiei erau scrise cuvintele: „Am să îndrăznesc/ Să tulbur un întreg univers?"[1] Era o poezie de Eliot, care scrisese şi *Tărâmul pustiit*, pe care o studiau la literatură engleză. Jerry nu era chiar sigur ce însemna acest afiş. Dar îl emoţiona într-un chip misterios. La Trinity era obiceiul ca fiecare elev să-şi împodobească interiorul dulăpiorului cu un afiş. Jerry îl alesese pe acesta.

Nu avea timp acum să se mai gândească la afiş. Clopoţelul sună pentru ultima oară. Mai avea treizeci de secunde ca să ajungă în clasă.

– Adamo?

– Două.

– Beauvais?

---

[1] Versuri din poemul *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock*, T.S. Eliot, *Opere poetice 1909-1962* (ediţie bilingvă), Editura Humanitas Fiction, Bucureşti 2011, p. 48, traducere de Mircea Ivănescu.

– Trei.

În dimineața aceasta numele sunau altfel, erau rostite pe o altă melodie, cu alt tempo, de parcă fratele Leon era dirijorul, iar elevii erau membrii unei orchestre vorbitoare. Dar acum ceva era în neregulă cu ritmul, ceva era în neregulă cu întregul proces, de parcă de data aceasta nu dirijorul, ci membrii orchestrei erau cei care controlau ritmul. Nici nu apuca bine fratele Leon să strige un nume, că se și auzea răspunsul, imediat, înainte ca Leon să aibă timp să noteze cifra în registru. Era genul de joc spontan care apărea în clasă fără vreo premeditare, toată lumea aderând brusc la un fel de conspirație ad-hoc. Din cauză că răspunsurile veneau atât de repede, fratele Leon rămase la catedră, cu capul plecat, mâzgălind furios cu creionul. Jerry era bucuros că nu va trebui să privească iar în ochii aceia apoși.

– LeBlanc?

– Una.

– Malloran?

– Două.

Numele și numerele zbârnâiau în aer, iar Jerry începu să observe un lucru curios. Toate numerele erau unu și doi, doar cu totul ocazional apărea câte un trei. Dar nu exista niciun cinci, niciun zece. Fratele Leon ținea capul mereu aplecat, concentrându-se asupra registrului. Și în sfârșit spuse:

– Renault.

Ar fi fost atât de ușor, într-adevăr, să strige: „Da“, să spună „Dați-mi cutiile de ciocolată pe care trebuie să le vând, frate Leon.“ Ar fi fost așa de ușor să fie asemeni celorlalți, să nu trebuiască să înfrunte în fiecare dimineață

ochii aceia teribili. În sfârşit, fratele Leon ridică privirile. Ritmul melodiei fusese întrerupt.

– Nu, spuse Jerry.

Îl cuprinse brusc tristeţea, o tristeţe adâncă şi pătrunzătoare, care-l făcu să se simtă singur şi părăsit, ca unicul supravieţuitor al unui naufragiu, adus de valuri până la mal, într-o lume plină de străini.

DOUĂZECI

– În această perioadă istorică, omul a început să învețe mai mult despre mediu...

Deodată începu domnia infernului. Toată clasa explodă într-o mișcare frenetică. Fratele Jacques se uită consternat la elevii lui. Băieții săriră de pe scaune și începură să țopăie nebunește, sărind în sus de mai multe ori în ritmul unei muzici neauzite, totul în liniștea aceea deplină – numai picioarele lor dansând făceau un zgomot, și încă destul de puternic –, apoi se așezară din nou pe scaune, cu chipurile încremenite, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Obie îl privea pe profesor nemulțumit. Fratele Jacques era evident buimac de uimire. Buimac? Pe dracu', aproape că-și pierduse mințile. Ritualul acesta se tot repeta deja de o săptămână și urma să continue așa până ce fratele Jacques se prindea și nu mai pronunța cuvântul cheie care făcea să se declanșeze nebunia. Până atunci, din când în când, degringolada cuprindea brusc clasa – numai brațe care se legănau în aer și picioare care țopăiau, lăsându-l pe fratele Jacques perplex. Desigur, era și foarte ușor să-l buimăcești pe fratele Jacques; era nou în școală, mai era și tânăr și sensibil – o pradă foarte ușoară pentru Archie. Și, bineînțeles, nu știa cum să procedeze în situația dată, așa că nu făcea nimic, închipuindu-și probabil că în timp

problema aceasta va dispărea şi deci că nu avea rost să rişte o explicaţie cu copiii, când era limpede că îi jucau o farsă. Ce altceva ar fi putut să fie?

Ciudat, gândi Obie, cum toată lumea – elevii, la fel ca profesorii – ştiau că aceste năzbâtii erau gândite şi puse în practică de Vigilenţi, şi totuşi, în jurul clubului continua să plutească un aer de mister prin faptul că refuzau să admită asta. Și se întreba de ce se întâmpla aşa. Obie fusese implicat în atâtea acţiuni ale Vigilenţilor că le pierduse şirul, dar şi acum se mai mira că după fiecare poznă scăpau nepedepsiţi. De fapt, se cam plictisise şi el de misiunile acestea şi mai ales se plictisise ba să facă pe dădaca pentru Archie, ba să ajute la îndeplinirea misiunilor. Era sătul să repare lucrurile care nu funcţionau bine, conform planului, când la o misiune, când la alta, şi asta numai pentru ca Archie să se bucure în continuare de reputaţia lui cea grozavă. Cum se întâmplase şi cu acţiunea din sala nouăsprezece, când Obie fusese nevoit să se strecoare până în sală şi să-l ajute pe puştiul acela, pe Goober, la demontat mobilierul. Făcuse atâtea eforturi doar pentru ca în final Archie şi Vigilenţii să facă o figură măreaţă. Era implicat chiar şi în această acţiune de acum. Obie trebuia să găsească o modalitate de a-l face pe fratele Jacques să pronunţe cuvântul cheie în caz că se întâmpla ca acesta să nu-l folosească.

Cuvântul cheie era „mediu". Aşa cum spusese Archie atunci când anunţase misiunea:

– În zilele noastre toată lumea este preocupată de ecologie, de problemele legate de mediul înconjurător şi de resursele naturale. Trebuie să ne implicăm şi noi, cei de la Trinity, în povestea asta cu mediul. Voi, băieţi, spusese

el, arătând înspre cei paisprezece elevi din clasa a douăsprezecea II, din care făcea parte şi Obie, veţi desfăşura o campanie de protecţie a mediului. Să spunem că lecţia de istorie a S.U.A. predată de fratele Jacques este despre problemele mediului, nu-i aşa? Ei bine, de câte ori fratele Jacques va rosti cuvântul „mediu“, iată ce se va întâmpla...

Și Archie le dădu instrucțiunile.

– Și dacă nu folosește cuvântul ăsta? întrebă cineva.

Archie se uită la Obie.

– O, cu siguranţă că fratele Jacques va folosi cuvântul acesta. Sunt sigur că cineva, poate Obie, îi va pune o întrebare prin care îl va provoca să-l folosească. Nu, Obie?

Obie dădu din cap a acceptare, ascunzându-şi nemulţumirea. De ce naiba îl mai amesteca Archie într-o misiune în acest stadiu al jocului? Doar era şi el în ultimul an, fir-ar să fie! Era secretarul afurisitului de club Vigilenții, fir-ar să fie! Doamne, cât îl putea urî pe nemernicul de Archie!

Un elev nou, transferat de curând de la Monument High, întrebă:

– Şi ce se va întâmpla când fratele Jacques va afla că ne batem joc de el? Când va afla că „mediu“ este cuvântul cheie?

– Atunci nu va mai folosi acel cuvânt, spuse Archie. Iar ăsta e chiar scopul acțiunii. M-am săturat până peste cap de rahaturile astea cu mediul înconjurător. Cel puţin un profesor din porcăria asta de şcoală şi-l va şterge din vocabular.

Lui Obie i se acrise cu totul de Archie. Îi ajunsese de când tot aduna mizeriile în urma lui și se săturase să-i tot facă servicii din acestea mărunte, cum fusese cea cu sala nouăsprezece şi cum era acum faptul că trebuia să-l provoace pe fratele Jacques, punându-i întrebări ale căror

răspunsuri să conţină cuvântul „mediu“. Oricum, era sătul de toată povestea. Stătea în expectativă, aştepta ca Archie să se întindă mai mult decât îi era plapuma, să facă o greşeală. Cutia neagră era mereu acolo. Cine putea şti când i se va termina şi lui Archie norocul?

– În orice discuţie despre mediu...

„Poftim, iar o luăm de la început!“ îşi spuse Obie, scârbit, şi totuşi se pomeni săltând ca un ţicnit, până la epuizare, iritat de toată povestea asta. Începea să i se cam termine şi energia.

În următoarele cincisprezece minute fratele Jacques rosti cuvântul „mediu“ încă de cinci ori. Obie şi ceilalţi băieţi erau practic epuizaţi de atâta ţopăială, plictisiţi, fără vlagă, şi începuseră să-i doară picioarele.

Când fratele Jacques rosti cuvântul a şasea oară, iar batalionul de elevi osteniţi se ridică în picioare cu greu ca să-şi îndeplinească sarcina, Obie zări pe buzele profesorului un mic zâmbet. Îşi dădu îndată seama ce se întâmplase. Afurisitul de Archie trebuie să-i fi dezvăluit fratelui Jacques, dar anonim fireşte, ce urma să se întâmple în timpul orei. Iar profesorul întorsese jocul în favoarea lui. Acum el îi controla pe elevi, făcându-i să ţopăie până ce aproape se prăbuşiră, epuizaţi.

La ieşirea din clasă, îi întâmpină Archie, rezemat de perete, cu un rânjet triumfător întipărit pe chip. Ceilalţi băieţi nu înţeleseră ce se întâmplase, dar Obie îşi dăduse seama. Îi aruncă lui Archie o privire care oricui altcuiva i-ar fi dat fiori, dar Archie continuă să rânjească prosteşte.

Obie se îndepărtă, ofensat, rănit. „Ticălosule!“ se gândi el. „Ei las’ că pe asta ţi-o plătesc eu!“

DOUĂZECI ȘI UNU

După şcoală, Kevin Chartier fusese pe la şapte case, fără să reuşească să vândă nicio singură cutie. Doamna Connors, care locuia alături de curăţătoria chimică, îi spusese să revină la sfârşitul lunii, când îi venea ajutorul social de la guvern. Kevin nu se îndură să-i spună că probabil atunci va fi prea târziu. Un câine îl alergă jumătate de drum până acasă. Era unul dintre câinii aceia fioroşi pe care îi foloseau naziştii când căutau prizonierii evadaţi din lagărele de concentrare în filmele vechi pe care le dădeau la televizor. Ajuns acasă, scârbit de toate, îi dădu un telefon celui mai bun prieten al lui, Danny Arcangelo.

– Tu cum te-ai descurcat, Danny? întrebă Kevin, încercând să n-o ia în seamă pe mama lui, care stătea lângă telefon şi-l tot bătea în cap.

Kevin învăţase cu mult timp în urmă să traducă tot ce spunea ea într-o boscorodeală. Ca acum; putea ea să tot vorbească până i se usca gura, că până la urechile lui toate cuvintele ajungeau golite de sens. Era un truc grozav.

– Mi-a mers ca dracu', se văită Danny, cu vocea aceea care suna mereu de parcă ar fi trebuit să-şi sufle nasul. Am vândut o singură cutie – mătuşă-mii.

– Cea care are diabet?

Danny izbucni în râs. Asta era grozav la el, că era un bun ascultător. Ceea ce nu se putea spune deloc despre

mama lui Kevin. Ea încă sporovăia, îndepărtându-se. Kevin știa că o enervează. Nu-i plăcea când el mânca în timp ce vorbea la telefon. Mama lui nu-și dădea seama însă că mâncatul nu este o acțiune care se face separat de celelalte acțiuni. Mâncatul se face în timp ce faci și alte lucruri. Poți mânca în timp ce faci orice altceva. Adică aproape orice.

– Nu este politicos să vorbești la telefon cu gura plină, îi spunea ea tot timpul.

Dar în momentul acesta și Danny, la celălalt capăt al firului, avea gura plină. Deci cine era nepoliticos cu cine? Sau care era nepoliticos cu care? La dracu'!

– Mă gândesc că poate că puștiul ăla, Renault, a avut o idee bună, până la urmă, spuse Kevin, cu gura plină de unt de arahide, ceea ce, ar fi vrut el să-i explice mamei, făcea să-i reverbereze cuvintele, ca și când ar fi fost un DJ.

– Ăla din anul întâi care-i face zile fripte fratelui Leon?

– Da. I-a spus în față că nu are de gând să vândă porcăriile astea.

– Credeam că Vigilenții i-au impus chestia asta, spuse Danny ezitant.

– Așa a fost la început, răspunse Kevin, uitându-se triumfător cu coada ochiului la mama lui care, lăsându-se păgubașă, intră în bucătărie. Dar acum este altceva.

Îi trecu prin minte că poate era pe punctul de a spune prea multe, și totuși adăugă:

– Trebuia să-și ia cutiile de ciocolată acu' vreo două zile, fiindcă atunci i s-a terminat misiunea. Dar a continuat să refuze să le ia.

Kevin îl auzea pe Danny molfăind din greu.

– Ce mănânci acolo? Sună delicios.

Danny hohoti din nou ca nebunul.

– Bomboane de ciocolată. Am cumpărat şi eu o cutie. Atâta pot să fac şi eu pentru draga noastră şcoală.

Între ei se lăsă deodată o tăcere grea. Kevin urma să devină membru al clubului Vigilenţii anul viitor, când intra în anul trei. Bineînţeles că nimeni nu putea fi sigur că aşa se va întâmpla, dar băieţii îi bătuseră câteva apropouri. Fiind cel mai bun prieten al lui, Danny ştia despre asta. Şi mai ştia şi că în jurul clubului Vigilenţilor plutea un fel de secretoşenie care trebuia păstrată cu orice chip. De obicei, ei doi evitau să vorbească despre Vigilenţi, deşi Kevin adeseori primea informaţii chiar din interiorul clubului despre misiunile lor şi celelalte, şi de multe ori i le spunea şi lui Danny pe bucăţele. Nu putea să nu se laude puţin cu asta. Totuşi, mereu îi era teamă ca nu cumva Danny să spună ceva despre Vigilenţi şi altor băieţi, absolut din greşeală, şi să-l pună într-o situaţie dificilă. Asta era punctul în care ajunseseră acum cu conversaţia lor.

– Şi ce-o să se întâmple în continuare? întrebă Danny, încă ezitând să-şi bage nasul în povestea asta, dar măcinat de curiozitate.

– Nu prea ştiu, răspunse Kevin sincer. Poate că Vigilenţii vor lua poziţie. Sau poate că nu le pasă. Dar este un lucru pe care îl ştiu sigur.

– Ce?

– Că m-am săturat să vând tot felul de chestii. Închipuie-ţi, taică-meu a început să-mi spună „băiatul meu, agent de vânzări".

Danny izbucni din nou în râs. Kevin avea talent de imitator.

– Da, înţeleg ce vrei să spui, zise Danny. Şi mie mi-a ajuns cu rahatul ăsta de vânzare. Cred că într-adevăr puştiul a avut o idee bună.

Kevin aprobă.

– Dă-mi doi bani şi nici eu nu mai mai vând nimic, spuse Danny.

– Ai rest de la o monedă de cinci? întrebă Kevin, în glumă, desigur, dar imagindu-şi ce minunat (miii-nuuu-naaat!) ar fi dacă n-ar mai trebui să vândă niciodată nimic.

Ridică privirile şi o văzu pe mama lui apropiindu-se din nou de el, dând din gură şi scoţând tot felul de sunete. Cu un oftat, îi închise iar sunetul, aşa cum ar fi oprit sonorul televizorului, ca să urmărească numai imaginea.

– Ştii ce? întrebă Howie Anderson.

– Ce? răspunse Richy Rondell leneş, visător.

Tocmai se uita la o fată care se apropia. Arăta fantastic de bine. O bluză din tricot mulată pe corp şi jeanşi cu talia joasă.

– Cred că băiatul ăla, Renault, are dreptate în legătură cu vânzarea, spuse Howie.

O văzuse şi el pe fată cum înainta de-a lungul trotuarului prin faţa drogheriei Crane. Dar asta nu-i întrerupsese şirul gândurilor. Astea erau lucruri pe care le făceai automat, să urmăreşti fetele cu privirea, să le devorezi din ochi, să le violezi din priviri. Continuă:

– Nici eu n-am să mai vând nimic.

Fata se opri să se uite la ziarele aranjate pe suportul metalic din faţa magazinului. Richy se uită la ea lung, plin de dorinţă, visător. Deodată realiză ce spusese Howie.

– Zău? întrebă.

Fără să-și ia ochii de la fată – acum era întoarsă cu spatele, așa că Richy se putea delecta cu priveliștea rotunjimilor ei care se profilau prin jeanși –, rumegă afirmația de adineauri a lui Howie, intuind importanța momentului. Howie Anderson nu era un elev oarecare la Trinity. Era președintele anului întâi, un tip special. Elev eminent și gardian[1] în echipa mare de fotbal a școlii. În plus, se descurca de minune și în ringul de box. În meciurile interne de anul trecut aproape îl făcuse knockout pe monstrul de Carter. La ore, Howie ridica mâna să răspundă chiar și la cele mai grele întrebări. Dar aceeași mână te putea doborî la pământ dacă te puneai cu el. Un intelectual dur, așa îl numise unul dintre profesori cu ceva timp în urmă. Că un nimeni din anul întâi ca Renault nu voia să vândă bomboane de ciocolată, asta nu însemna nimic. Dar să refuze Howie Anderson, asta era ceva într-adevăr.

– Mă deranjează principiul în sine, continuă Howie.

Richy își băgă mâna adânc în buzunar și se atinse fără rușine. Nu rezista să nu facă asta atunci când se înfierbânta, fie din cauza vreunei fete, fie din altă pricină.

– Ce principiu, Howie?

– Uite ce vreau eu să spun, zise Howie. Ca să putem frecventa cursurile la Trinity noi plătim taxe de școlarizare, nu? Corect! Păi, afurisit să fie, eu nici măcar nu sunt catolic, și la fel o mulțime dintre băieți, dar ei ne vând minciuna asta, cum că Trinity ar fi cel mai bun liceu din zonă care te poate pregăti pentru facultate. În sala de festivități este o vitrină plină cu tot felul de trofee – la dezbateri, la fotbal, la box. Și când colo, ce se întâmplă?

[1] Jucător aflat imediat lângă atacantul central, al cărui rol este de a bloca defensiva adversă.

Ei ne transformă în comis-voiajori. Trebuie să ascult tâmpeniile ălea cu religia şi chiar să merg la biserică, şi pe deasupra trebuie să mai şi vând bomboane de ciocolată!

Scuipă; frumosul jet de salivă nimeri o cutie poştală, apoi se scurse pe ea în jos ca o lacrimă.

– Şi acum apare bobocul ăsta. Un copil! Şi el spune nu. Zice: „Eu n-am de gând să vând bomboane de ciocolată“. Pur şi simplu. Super! Un lucru la care eu nu m-am gândit niciodată, pur şi simplu să nu mai vând nimic.

Richy privi lung cum fata se îndepărta.

– Mă bag şi eu, Howie. Începând din acest moment, nu mai vând nicio ciocolată!

Fata aproape că dispăruse deja, pierzându-se printre ceilalţi trecători. Richy continuă:

– Și vrei să declari asta oficial? Vreau să spun, ai de gând să convoci o ședință cu clasa?

Howie reflectă o clipă asupra întrebării:

– Nu, Richy. Acum e vremea să faci ceea ce vrei tu să faci și să-i lași pe ceilalţi să facă ce vor ei. Dacă un băiat vrea să participe la vânzare, aşa să facă. Iar dacă nu, la fel.

Vocea lui Howie răsuna autoritar, de parcă ar fi pronunţat o sentinţă adresată întregii lumi. Richy îl ascultă cu un fel de respect. Era bucuros că Howie îl accepta pe lângă el, sperând că se va molipsi de calităţile de conducător ale lui Howie. Ochii îi fugiră din nou înspre stradă, căutând o altă fată de care să se bucure.

Mirosul de transpiraţie umplea aerul. Acesta era parfumul acru al sălii de sport. Chiar dacă sala era goală, efectul ultimei ore de pregătire fizică rămăsese, duhoarea

de transpirație băiețească, de subsuori și picioare. Și putoarea de adidași vechi. Acesta era unul dintre motivele pentru care Archie nu se simțise niciodată atras de sport: nu putea suferi secrețiile corpului omenesc, urina sau transpirația. Iar sportul intensifica transpirația. Nu putea suferi nici măcar să-i vadă pe sportivi, unsuroși, cu sudoarea picurând de pe ei, cu corpurile înmuiate în propriile secreții. Măcar jucătorii de fotbal purtau uniforme, dar boxerii nu purtau decât șorturi. Uite, un tip cum e Carter, cu mușchii ăia umflați, cu valuri de transpirație curgându-i din fiecare por al pielii. Dacă-l mai îmbraci și în șort pentru un meci de box, imaginea este aproape obscenă. Așa că Archie evita sala de gimnastică. Deveniseră legendare în școală motivele pe care le inventa pentru a evita orele de *edfizică*. Dar acum se afla în sala de sport așteptându-l pe Obie. Obie îi lăsase un bilet în dulăpior, în care îi scrisese: „*Vino în sala de sport după ultima oră*". Lui Obie îi plăceau situații din acestea teatrale. De asemenea, deși știa că lui Archie îi displace profund locul acesta, totuși îi ceruse să vină aici. „Oh, Obie, cât de tare trebuie că mă urăști", gândi Archie, deloc tulburat de această constatare. Era plăcut să știi că unii te urăsc; asta te ținea în priză. Și pe lângă asta, atunci când îi mai pișcai, cum făcea el tot timpul cu Obie, simțeai că așa se cuvine, nu-ți mai făceai procese de conștiință.

Dar acum începea să se enerveze pe Obie. Pe unde dracu' era? Așezându-se pe unul dintre scaunele din tribune, acolo, în sala de sport pustie, Archie fu cuprins deodată de un neașteptat sentiment de pace. Astfel de momentele de liniște deveneau tot mai rare pentru el. Asta din pricina clubului, cu misiunile pe care trebuia să le inventeze, a

presiunii constante. Urmau în curând şi alte misiuni şi toată lumea aştepta să vadă cu ce idei va mai veni Archie. Uneori se simţea gol de tot, nu mai avea nicio idee. Şi în plus mai erau şi notele lui mici. La literatură engleză era sigur că va rămâne corigent în semestrul acesta, pur şi simplu fiindcă la literatură trebuia în special să citeşti, iar el nu mai avea cum să petreacă patru sau cinci ore în fiecare seară citind vreo prostie de carte. Oricum, cu Vigilenţii pe de o parte şi cu îngrijorările sale în legătură cu notele pe de alta, nu-i mai rămăsese deloc vreme şi pentru el însuşi. Nici măcar pentru fete nu mai găsea timp, nici cât să mai dea târcoale din când în când pe lângă liceul de fete din cealaltă parte a oraşului, numit liceul domnişoarei Jerome, cam pe la ora când se terminau cursurile, să mai admire şi el priveliştea îmbietoare şi să mai ia vreo fată în maşină, cum făcea de regulă, ca să o conducă acasă. Pe o rută ocolitoare, firește. În schimb, îşi petrecea fiecare zi ocupându-se de misiuni şi de temele pentru acasă, împărţindu-se între atâtea activităţi şi mai primind şi bileţele din acestea stupide de la Obie. „Vino în sala de sport..."

În sfârşit, îşi făcu apariţia şi Obie. Nu intră în sală pur şi simplu, ci puse în scenă un adevărat spectacol până să intre. Întâi trase cu ochiul înăuntru din uşă şi adulmecă aerul, comportându-se ca şi când ar fi fost un spion care urmează să iasă la vedere, pentru numele Domnului!

– Salut, Obie, aici sunt, spuse Archie sec, cu voce tare.

– Bună, Archie, răspunse Obie, şi tocurile din piele ale pantofilor îi păcăniră pe podeaua sălii.

Una dintre regulile şcolii era că toată lumea care intra în sala de sport trebuia să poarte pantofi de sport, dar

toţi ignorau regula asta, cu excepţia cazului în care prin preajmă se afla vreunul dintre profesori.

– Ce doreşti, Obie? întrebă Archie, atacând problema direct, fără alte discuţii preliminare.

Vocea îi era egală şi la fel de seacă precum deşertul Sahara. Faptul că venise la întâlnire însemna că fusese curios despre ce era vorba, dar Archie nu voia să exagereze arătându-se prea disperat după compania lui Obie sau prea dornic să afle chestiile pe care acesta voia să i le spună.

– Nu am prea mult timp, spuse Archie. Mă aşteaptă lucruri importante.

– Şi asta e important, spuse Obie.

Obie avea o figură îngustă, ascuţită şi părea în permanenţă îngrijorat. De asta nici nu putea să fie mai mult decât un valet, un băiat de mingi. Era genul de băiat căruia, după ce cădea la pământ, nu te puteai abţine să nu-i mai tragi un şut. Ştiai foarte bine că se va ridica şi va jura să se răzbune, dar nu va avea niciodată îndrăzneala să facă asta şi nici nu va şti cum.

– Îţi mai aminteşti de băiatul ăla, Renault? Cel cu misiunea cu ciocolata.

– Ce-i cu el?

– Nici acum n-a început să vândă.

– Şi?

– Şi! Nu ţii minte? Ordinul era să nu vândă nimic timp de zece zile lucrătoare. Dar cele zece zile au trecut şi el încă o ţine pe nu.

– Şi ce-i cu asta?

Asta-l înfuria cel mai tare pe Obie, faptul că Archie se străduia totdeauna să nu arate că e impresionat, să

rămână mereu calm. Puteai să-i spui și că urmează să se lanseze bomba nucleară și probabil la fel ar fi răspuns: „Și ce-i cu asta?“ Asta îl enerva pe Obie mai ales fiindcă bănuia că Archie joacă teatru și că în realitate nu era chiar așa de calm cum se prefăcea că este. Așa că Obie aștepta numai ocazia potrivită ca să afle dacă are dreptate.

– Păi, circulă tot felul de povești prin școală. Mai întâi, o mulțime de băieți cred că în spatele chestiei ăsteia se află Vigilenții și că Renault nu acceptă să vândă bomboanele fiindcă încă nu i-a expirat misiunea. Apoi sunt alții care știu că misiunea s-a încheiat și cred că Renault conduce un fel de revoltă împotriva vânzării. Cică fratele Leon o ia razna de furie în fiecare zi...

– Minunat! zise Archie în sfârșit, ca reacție la ceea ce îi spunea Obie.

– În fiecare dimineață Leon strigă elevii după catalog și în fiecare zi, puștiul ăsta, care e numai un boboc, stă liniștit și răspunde că el nu vrea să vândă afurisitele de bomboane.

– Minunat!

– Ai mai spus asta.

– Continuă, spuse Archie, ignorând nota de sarcasm din vocea lui Obie.

– Ei, am înțeles că vânzarea merge foarte prost. În primul rând că nimeni nu vrea să mai vândă bomboane de ciocolată, și în al doilea rând în multe clase actiunea asta s-a transformat într-un fel de farsă.

Obie se așeză pe scaunul de lângă Archie, făcând o pauză ca să-i dea timp să se gândească la ce îi spusese.

Archie adulmecă aerul și spuse:

– Sala asta de sport pute!

Se prefăcea indiferent la ce îi spusese Obie, dar mintea îi era turată la maximum, punând în cumpănă tot felul de variante.

Obie începu să turuie mai departe:

– Fraierii și lingăii încă bântuie pe străzi, străduindu-se din toate puterile să-și vândă cota de bomboane. La fel și lacheii lui Leon, favoriții lui. De asemenea, băieții care încă mai cred în prostia cu spiritul școlii (aici Obie oftă). În orice caz, se întâmplă foarte multe.

Archie părea preocupat; contempla celălalt capăt al sălii de sport, ca și când acolo s-ar fi petrecut ceva foarte interesant. Obie se uită și el într-acolo – nimic.

– Ei, Archie, tu ce crezi?

– Cum adică, eu ce cred?

– Despre situația asta. Cu Renault. Cu fratele Leon. Cu bomboanele. Cu băieții care încep să se împartă în tabere...

– Vom vedea, vom vedea, spuse Archie. Nu știu dacă ar fi bine ca Vigilenții să se amestece sau nu.

Și Archie căscă. Căscatul acesta prefăcut îl irită pe Obie.

– Ascultă-mă, Archie. Vigilenții sunt deja implicați, fie că recunoști asta, fie că nu.

– Despre ce vorbești?

– Ascultă, tu ești cel care a început, cerându-i puștiului să refuze să vândă bomboanele. De la asta a pornit totul. Doar că puștiul nu s-a mai oprit. Când i s-a terminat misiunea, trebuia să înceapă să participe la vânzare. Așa că acum ne sfidează clubul. Și mulți băieți știu asta. Suntem implicați în asta, Archie, fie că vrem, fie că nu.

Obie își dădu seama că marcase. Văzu o străfulgerare în ochii lui Archie, ca și când s-ar fi uitat la o fereastră goală și pentru o secundă ar fi zărit dincolo de ea o stafie.

– Nimeni nu-i poate sfida pe Vigilenți, Obie...

– Dar asta este ceea ce face Renault.

– ... fără să rămână nepedepsit.

Pe chipul lui Archie apăru din nou expresia aceea visătoare și își răsfrânse buza de jos.

– Uite ce-o să facem! Aranjează ca Renault să vină în fața Vigilenților. Verifică vânzările – obține sume, fapte și cifre.

– Am înțeles, spuse Obie, notându-și în caiet.

Pe cât de mult îl ura pe Archie, pe atât îi plăcea să-l vadă când trecea la acțiune. Obie hotărî să mai toarne puțin gaz peste foc.

– Și mai e un lucru, Archie. Nu i-au promis Vigilenții lui Leon cu mult timp în urmă că-l vor sprijini în acțiunea cu vânzarea bomboanelor?

Obie tocmai înscrisese încă un gol. Archie se întoarse spre el, cu o expresie de surpriză întipărită pe chip, dar își reveni repede.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru Leon. Tu ocupă-te numai de comisioane, Obie.

Dumnezeule, cât îl putea urî Obie pe nemernicul ăsta! Închise caietul cu zgomot și o luă din loc, lăsându-l pe Archie acolo, în atmosfera împuțită a sălii de sport.

DOUĂZECI ŞI DOI

Brian Cochran nu-şi putea crede ochilor. Revizui încă o dată totalurile şi le verifică a doua oară, ca nu cumva să se fi strecurat vreo greşeală. Încruntându-se şi muşcând capătul creionului, se gândi la rezultatele adunării. Vânzările scăzuseră alarmant. De o săptămână încoace, mergeau constant în jos. Iar ieri se înregistrase cea mai dramatică scădere.

Ce va spune fratele Leon? Asta era grija lui cea mai mare. Brian nu putea suferi să fie casier, şi asta nu atât fiindcă era o povară, ci mai ales fiindcă funcţia aceasta îl punea în contact personal cu fratele Leon. Iar Leon îl băga mereu în sperieţi, fiindcă era imprevizibil şi plin de toane. Nu era niciodată mulţumit. Se plângea mereu: „La tine şapte arată ca nouă, Cochran“, sau „Ai scris greşit numele lui Sulkey, Cochran; este *Sulkey*, cu *e*.“

În ultimul timp Brian avusese noroc; fratele Leon nu mai verifica totalurile în fiecare zi, aproape ca şi când ar fi anticipat că cifrele acelea nu-i aduceau veşti prea bune şi ar fi evitat să afle exact ce se întâmpla. Astăzi însă era ziua Z. Leon îi spusese lui Brian să-i prezinte totalurile. Acum băiatul aştepta ca profesorul să-şi facă apariţia. Sigur o să se urce pe pereţi când o să vadă cifrele. Brian începu să tremure, chiar tremura de-adevăratelea. Citise

că în vremurile de demult solii care aduceau veşti proaste erau ucişi. Avea sentimentul că fratele Leon era tipul de persoană care dorea cu tot dinadinsul să găsească un ţap ispăşitor, iar el îi era cel mai la îndemână. Brian oftă, sătul de toate. Era o zi frumoasă de octombrie; îşi dorea să fie pe afară, plimbându-se în vechiul Chevy[1] pe care i-l cumpărase tatăl său la începutul şcolii. Era îndrăgostit de maşina lui. „Eu şi Chevy-ul meu," fredona el pe melodia unui cântec pe care îl auzise la radio.

– Ei, Brian?...

Fratele Leon avea talentul de a se strecura în spatele tău până te pomeneai că e chiar lângă tine. Brian sări în picioare şi aproape că luă poziţia de drepţi. Asta era efectul îngrozitor pe care îl avea profesorul asupra lui.

– Da, frate Leon.

– Şezi, şezi, spuse Leon şi luă şi el loc în spatele biroului.

Leon transpira din greu, ca de obicei. Îşi scosese sacoul negru. Cămaşa îi era pătată de transpiraţie la subsuoară. Un uşor miros de transpiraţie ajunse până la nările lui Brian.

– Rezultatele totale sunt proaste, spuse Brian, intrând direct în subiect, nerăbdător să termine odată si să iasă din şcoală şi din biroul acesta, să scape de prezenţa sufocantă a lui Leon.

În acelaşi timp simţi un mic fior de triumf. Leon era aşa un şobolan, măcar să-l enerveze cu veştile rele.

– Proaste?

– Vânzările au scăzut. Sunt mai mici decât cele de anul trecut. Iar anul trecut norma era jumătate din cât trebuie să vindem în anul acesta.

---

[1] Chevrolet, marcă americană de automobile, produsă de General Motors.

– Ştiu, ştiu, spuse Leon tăios, răsucindu-se pe scaun într-o parte, de parcă Brian n-ar fi fost suficient de important pentru a i se adresa direct. Eşti sigur că cifrele tale sunt corecte? Nu eşti tocmai strălucit la adunări şi scăderi, Cochran.

Brian se făcu roşu de furie. Ar fi vrut să-i arunce foaia de hârtie cu centralizatorul drept în faţă, dar se abţinu. Nimeni nu-l putea sfida pe fratele Leon. Iar Brian Cochran, care nu-şi dorea decât să iasă cât mai curând de aici, în niciun caz.

– Am verificat totul de două ori, spuse Brian, cu voce egală.

Linişte.

Sub tălpile lui Brian podeaua vibra. Probabil că membrii clubului de box îşi făceau antrenamentul în sala de sport, pregătirea fizică sau alte chestii de-ale boxerilor.

– Cochran, ia citeşte numele băieţilor care şi-au făcut sau au depăşit norma.

Brian luă listele în mână. Era o sarcină simplă, fiindcă fratele Leon insista să alcătuiască tot felul de liste speciale, astfel încât dintr-o privire puteai spune cum stătea fiecare elev.

– Sulkey – şaizeci şi două; Maronia – cincizeci şi opt; LeBlanc – cincizeci şi două...

– Mai rar, mai rar, spuse fratele Leon, cu faţa întoarsă tot într-o parte. Ia-o din nou de la început şi mai rar.

Era aiurea, dar Brian începu din nou, pronunţând numele şi mai răspicat şi făcând pauze între nume şi cifre:

– Sulkey... şaizeci şi două... Maronia... cincizeci şi opt... LeBlanc... cincizeci şi două... Caroni... cincizeci...

Fratele Leon dădea din cap aprobator, ca şi când ar fi ascultat o simfonie frumoasă, ca şi când prin aer ar fi plutit nişte sunete încântătoare.

– Fontaine... cincizeci...

Aici Brian făcu o pauză.

– Aceştia sunt singurii care şi-au făcut norma sau au depăşit-o, frate Leon.

– Citeşte-i şi pe ceilalţi. Sunt mulţi elevi care au vândut peste patruzeci de cutii. Citeşte şi numele acelea...

Faţa îi era încă întoarsă într-o parte şi stătea tolănit pe scaun.

Brian ridică din umeri şi continuă, rostind numele ca şi când ar fi fost un cântec, cu pauze potrivite între ele, lăsând vocea să-i întârzie asupra numelor şi a numerelor, într-o litanie care în liniştea din biroul lui Leon suna straniu. Când termină cu cei care vânduseră peste patruzeci de cutii, continuă cu cei care vânduseră peste treizeci, fără ca fratele Leon să-l oprească.

– Sullivan... treizeci şi trei... Charlton... treizeci şi două... Kelly... treizeci şi două... Ambrose... treizeci şi una...

Din când în când, Brian îşi ridica privirile şi vedea cum fratele Leon dă aprobator din cap, părând a comunica ceva unei persoane nevăzute sau numai lui însuşi. Şi recitarea continuă de la treizeci până la douăzeci.

Trecând cu privirile mult înainte pe listă, Brian îşi dădu seama că are o problemă. După ce termina cu cei care vânduseră între douăzeci şi treizeci de cutii, apoi între zece şi douăzeci, urma o pauză mare. Se întrebă cum va reacţiona fratele şi la sumele mici încasate. Brian simţi că i se face cald, iar vocea începu să i se dogească. Ar fi avut nevoie de puţină apă, nu doar ca să-şi umezească gâtlejul uscat, dar şi ca să-şi relaxeze muşchii gâtului.

– ... Antonelli... cincisprezece... Lombard... treisprezece...

Îşi drese glasul, întrerupând ritmul de mai înainte, întrerupând curgerea raportului. Inspiră adânc, apoi continuă:

– Cartier... şase.

Aruncă o privire înspre fratele Leon, dar profesorul nu se mişcase. Mâinile împreunate i se odihneau în poală.

– Cartier... a vândut numai şase fiindcă n-a fost la şcoală. A avut apendicită. A fost internat în spital...

Fratele Leon flutură din mână, un gest care spunea: „Înţeleg, n-are importanţă.“ Cel puţin, asta îşi închipui Brian că înseamnă. Şi mai însemna gestul acesta şi: „Continuă!“ Mai era un singur nume pe listă.

– Renault... zero.

Pauză. Nu mai rămăsese niciun nume.

– Renault... zero, spuse fratele Leon în şoaptă, şuierând. Îţi dai seama, Cochran? Un băiat de la Trinity care să refuze să vândă bomboane de ciocolată? Ştii cumva ce s-a întâmplat, Cochran? De ce au scăzut aşa vânzările?

– Nu ştiu, frate Leon, spuse Brian cu voce slabă.

– Băieţii s-au molipsit, Cochran. S-au molipsit de o boală pe care am putea-o numi apatie. O boală îngrozitoare. Foarte greu de vindecat.

Despre ce vorbea Leon?

– Iar ca să putem găsi un leac, trebuie să-i descoperim întâi cauza. Dar în acest caz, Cochran, cauza este cunoscută. Ştim cine este purtătorul bolii.

Brian ştia acum la ce face aluzie. Leon îşi dăduse seama că Renault era cauza, purtătorul bolii. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Leon şopti:

– Renault... Renault...

Ca un om de ştiinţă scrântit, care plănuieşte cine ştie ce răzbunare într-un laborator sub pământ, fir-ar să fie!

DOUĂZECI ȘI TREI

– Eu mă retrag din echipă, Jerry.

– De ce, Goob? Credeam că-ţi place fotbalul. Şi echipa tocmai începe să meargă cum trebuie. Ieri ai prins senzaţional de bine.

Se îndreptau spre staţia de autobuz. Astăzi era miercuri, iar miercurea nu aveau antrenament. Jerry abia aştepta să ajungă în staţie. Văzuse de câteva ori în staţie o fată frumoasă, cu părul de culoarea siropului de arţar care îi zâmbise. Într-o zi ajunsese destul de aproape de ea ca să-i poată citi numele scris pe una dintre cărţile de şcoală pe care le ţinea în braţe: Ellen Barrett. La un moment dat, Jerry avea să-şi adune curajul şi să-i vorbească. „Salut, Ellen!“ Sau o să-i dea un telefon. Poate chiar astăzi.

– Hai să alergăm, spuse Goober.

O luară la fugă într-un sprint nebunesc şi cam dezlânat. Cărţile îi împiedicau să alerge graţios şi fără griji. Dar simplul fapt de a alerga îi ridică lui Goober moralul.

– Chiar vorbeşti serios că vrei să pleci din echipă? întrebă Jerry, cu o voce mai subţire decât de obicei, gâtuit de efortul alergării.

– Trebuie să plec, Jerry.

Goober se bucură că vocea lui suna normal, că nu era afectată de alergare.

O cotiră pe Gate Street.

– Dar de ce? întrebă Jerry, lansându-se şi el pe Gate Street şi alergând brusc mai tare.

Tălpile lor pocneau ritmic pe asfalt.

„Cum să-i explic?“ se întrebă Goob.

Jerry i-o luase înainte. Îi aruncă o privire peste umăr, cu faţa aprinsă de efort.

– De ce dracu'? întrebă din nou.

Goober îl ajunse din urmă, accelerând uşor. L-ar fi putut întrece cu mare uşurinţă.

– Ai auzit ce i s-a întâmplat fratelui Eugene? întrebă Goober.

– A fost transferat, răspunse Jerry, forţându-se să scoată cuvintele pe gură, aşa cum ar fi stors pasta de dinţi dintr-un tub.

Era în formă foarte bună fiindcă juca fotbal, dar nu era un bun alergător şi nu cunoştea trucuri de alergare.

– Eu am auzit că e în concediu medical, spuse Goober.

– Şi nu-i tot aia? răspunse Jerry, inspirând adânc. Hei, să ştii că picioarele mă ţin încă, dar braţele astea mă omoară.

Avea câte două cărţi în fiecare mână.

– Nu te opri.

– Tu nu eşti normal cu alergatul, spuse Jerry măgulitor.

Se apropiau de intersecţia străzilor Green şi Gate. Văzând că Jerry nu prea mai rezistă, Goober încetini ritmul.

– Se spune că fratele Eugene n-a mai intrat niciodată în sala nouăsprezece din ziua aia. Cică e distrus de atunci. Nu poate mânca, nu poate dormi. Din cauza şocului.

– Astea-s bârfe, gâfâi Jerry. Ascultă, Goob, mie parcă-mi iau foc plămânii. Mai am un pic şi cad grămadă.

– Cunosc senzaţia, Jerry. Ştiu cum o chestie din asta te poate face să te urci pe pereţi.

Strigase cuvintele acestea în vânt. Ei doi nu discutaseră niciodată despre distrugerea sălii nouăsprezece, cu toate că Jerry ştia că Goober fusese implicat.

– Unii oameni nu pot suferi răutatea, Jerry. Şi chestia aia a fost o răutate îndreptată împotriva lui Eugene...

– Dar ce are fratele Eugene de-a face cu faptul că vrei tu să te laşi de fotbal? întrebă Jerry, deja sufocându-se de oboseală, transpirând foarte tare, cu plămânii gata să-i explodeze şi cu o durere grozavă în braţe de la greutatea cărţilor.

Goober puse frână, încetinind, apoi în sfârşit se opri cu totul. Jerry expiră pe gură şi se prăbuşi pe marginea gazonului, în faţa unei case. Pieptul i se umfla şi i se dezumfla, de parcă avea nişte foale în el.

Goober se aşeză pe bordură cu picioarele îndoite şi cu tălpile în rigolă. Privi cu atenţie frunzele adunate grămadă dedesubtul tălpilor lui. Încerca să găsească o modalitate de a-i explica lui Jerry legătura dintre fratele Eugene şi sala nouăsprezece şi faptul că nu mai voia să joace fotbal. Ştia că există o legătură, dar era greu de exprimat în cuvinte.

– Uite ce e, Jerry! Ceva e putred în şcoala noastră. Mai mult decât putred.

Bâjbâi după cuvântul potrivit şi îl găsi, dar ezită să-l folosească. Cuvântul acela nu se potrivea cu locul în care se aflau, cu soarele şi cu după-amiaza aceasta luminoasă de octombrie. Era un cuvânt ce s-ar potrivit la miezul nopţii, un cuvânt ca vaierul vântului.

– Vigilenţii? întrebă Jerry. Se întinsese pe spate pe gazon, privind la cerul albastru şi la norii grăbiţi de toamnă.

– Da, şi ei, în parte, spuse Goober.

Ar fi vrut să nu se fi oprit din alergat.

– E răul, continuă el.

– Cum ai spus?

Era o prostie. Jerry o să creadă că a luat-o razna.

– Nimic, spuse Goober. În orice caz, nu vreau să mai joc fotbal. E o chestie personală, Jerry.

Inspiră adânc, apoi continuă:

– Şi nu voi participa nici la concursul de alergare primăvara viitoare.

Rămaseră tăcuţi amândoi.

– Ce se întâmplă, Goob? spuse Jerry în sfârşit, cu o voce tulburată, încărcată de nelinişte.

– E vorba de ce fac ăştia cu noi, Jerry.

Îi era mai uşor să spună asta câtă vreme nu se uitau unul la celălalt, amândoi privind fix, drept înainte.

– Ce au făcut din mine în noaptea aceea, în sala de clasă. Plângeam ca un copil, un lucru pe care nu credeam că-l voi mai face în viaţa mea. Şi ce i-au făcut fratelui Eugene, cum i-au distrus sala şi l-au distrus şi pe el...

– Hei, hei, ia-o mai uşor, Goob.

– Şi ce fac şi cu tine... povestea cu bomboanele de ciocolată.

– E un joc, Goob. Gândeşte-te că e o distracţie, cum sunt toate jocurile. Lasă-i să se distreze. Iar fratele Eugene probabil că era oricum pe marginea prăpastiei...

– E mai mult decât distracţie şi joc, Jerry. Ceea ce te face să plângi şi face ca un profesor să plece, azvârlindu-l dincolo de marginea prăpastiei, asta nu mai e doar distracţie şi joc.

Şezură acolo vreme îndelungată, Jerry pe gazon, iar Goober pe bordură. Jerry ştia că era prea târziu acum ca

să o mai vadă pe fata aceea, pe Ellen Barrett, dar simţea că în momentul acesta Goober are nevoie să-i fie alături. Câţiva băieţi de la şcoala lor trecură pe lângă ei şi le strigară ceva. Un autobuz se apropie şi se opri lângă ei. Şoferul se enervă când Goober scutură din cap şi spuse că ei doi nu urcă.

După o vreme, Goober spuse:

– Jerry, vinde-ţi şi tu cutiile cu bomboane, bine?

Jerry spuse:

– Atunci joacă şi tu fotbal în continuare.

Goober scutură din cap.

– Nu, nu vreau să mai fac nimic pentru Trinity. Nici fotbal, nici alergări, nimic.

Mai rămaseră acolo o vreme, cufundaţi în tristețe. În cele din urmă, îşi adunară cărţile, se ridicară în picioare şi o luară la pas în linişte către staţia de autobuz.

Fata nu mai era acolo.

DOUĂZECI ȘI PATRU

– Ai dat de necaz, spuse fratele Leon.

„Ba tu ai dat de necaz, nu eu," vru Archie să răspundă, dar nu zise nimic. Nu mai vorbise niciodată cu Leon la telefon până atunci şi vocea fără vlagă de la celălalt capăt al firului îl descumpăni.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă Archie precaut, deşi fireşte, ştia prea bine ce se întâmplase.

– Bomboanele de ciocolată! spuse Leon. Nu se vând. Întreaga acţiune este în pericol.

Răsuflarea lui Leon umplea pauzele dintre cuvinte, de parcă ar fi alergat o distanţă foarte mare. Oare începea Leon să se panicheze?

– Cât de rău merge? întrebă Archie, relaxându-se acum, şi se opri. Ştia el prea bine cât de rău mergea.

– Mai rău de atât nu se poate. A trecut deja prima jumătate din termen. Entuziasmul de la început s-a consumat. S-a pierdut avântul. Jumătate din cutiile de ciocolată încă n-au fost vândute, iar ritmul vânzării a ajuns practic la zero.

Leon îşi întrerupse relatarea.

– Nu eşti prea eficient, Archie.

Archie scutură din cap cu o admiraţie amestecată cu invidie. Ăsta era Leon! Deşi ajunsese cu spatele la zid, juca tot în ofensivă. „*Nu prea eşti eficient, Archie.*"

– Vreţi să spuneţi că stăm prost din punct de vedere financiar? întrebă Archie zeflemitor, lansându-şi propria ofensivă.

Poate că din întrebarea aceasta Leon trăsese concluzia că Archie nu ştia precis ce se întâmplă, dar nu era aşa. Dimpotrivă, întrebarea lui se baza pe informaţiile pe care le primise în acea după-amiază de la Brian Cochran.

Cochran îl oprise pe Archie pe coridorul de la etajul al doilea şi-i făcuse semn cu capul înspre o sală de clasă goală. La început Archie fusese reticent. Băiatul era contabilul lui Leon şi probabil lacheul lui. Dar judecând după informaţiile pe care i le furniză, Cochran nu era deloc lacheul lui Leon.

– Ascultă, eu cred că Leon are probleme serioase. Şi aici nu e vorba numai de bomboanele de ciocolată, Archie.

Lui Archie îi displăcea tonul prea familiar al lui Cochran şi faptul că îi spunea pe nume. Dar nu comentă nimic, curios să afle ce avea să-i spună băiatul.

– L-am auzit pe Leon vorbind cu fratele Jacques, care încerca să-l încolţească şi tot spunea ceva despre faptul că Leon abuza de împuternicirea pe care o primise. Că supra-angajase financiar şcoala. Åsta era exact cuvântul pe care îl folosise: supra-angajament. Şi vânzarea bomboanelor de ciocolată cică face parte tot din chestia asta. E vorba despre aproximativ douăzeci de mii de cutii, pe care Leon le-a achitat cu banii jos în avans. N-am auzit chiar tot ce-au vorbit... Am plecat de acolo înainte să-şi dea seama că sunt prin preajmă.

– Şi tu ce crezi, Cochran? întrebă Archie, deşi înţelesese că Leon avea nevoie de cel puţin douăzeci de mii de dolari ca să pună la loc banii şcolii.

– Cred că Leon a cumpărat cutiile de ciocolată folosind bani pe care n-avea voie să-i cheltuie. Acum, că vânzările merg prost, el este prins la mijloc. Iar fratele Jacques s-a prins...

– Jacques e isteţ, spuse Archie, amintindu-i cum se purtase Jacques după telefonul anonim prin care îi spusese-se despre cuvântul „mediu“. Îşi bătuse joc de toţi băieţii, printre care se afla şi Obie.

– Bravo, Cochran! spuse.

Cochran jubilă auzind că-l ridică în slăvi. Simţindu-se încurajat, scoase o foaie de hârtie dintr-o carte pe care o avea la el.

– Ia uită-te puţin la asta când ai timp, Archie. Sunt cifrele detaliate în legătură cu vânzarea de anul ăsta şi cea de anul trecut. Şi toate arată rău. Cred că Leon e pe ducă...

Dar Cochran nu-l cunoştea bine pe Leon. Archie îşi dădu seama de asta acum, când vocea profesorului începu să vibreze ameninţător. Leon nu luase în seamă ironia lui Archie în legătură cu situaţia financiară a şcolii şi îşi reluase ofensiva.

– Credeam că ai ceva influenţă, Archie. Tu şi... prietenii tăi.

– Nu este acţiunea mea, frate Leon.

– Ba da, este acţiunea ta mai mult decât îţi dai seama, Archie, spuse Leon oftând, un oftat fals, teatral ca de obicei. Ţi-ai făcut numărul la început, Archie, te-ai jucat cu băiatul acela din anul întâi, Renault, aşa că eşti amestecat şi tu aici. Fiindcă acum jocul s-a întors împotriva ta.

Renault... Archie se gândi ce frondă ridicolă era refuzul băiatului de a lua parte la acţiunea de vânzare. Îşi aminti

satisfacţia din vocea lui Obie când îi spusese despre comportarea lui Renault, ca şi când i-ar fi zis: „Tu urmezi la mutare, Archie dragule!“

De fapt, întotdeauna Archie urma la mutare. Şi făcu o mutare chiar acum.

– Doar o secundă, îi spuse el fratelui Leon.

Puse jos receptorul şi merse până la bârlogul lui, de unde luă hârtia pe care Cochran o scosese din cartea de istorie a S.U.A. Întorcându-se la telefon, spuse:

– Am şi eu nişte date despre vânzarea de anul trecut. Ştiţi că atunci abia am reuşit să vindem toate cutiile de ciocolată? Băieţii s-au săturat să tot vândă diverse lucruri. Anul trecut a trebuit să acordaţi o mulţime de premii şi bonusuri ca să-i convingeţi să vândă câte douăzeci şi cinci de cutii la un dolar cutia. Iar anul acesta s-au pomenit cu cincizeci de cutii de căciulă, la doi dolari bucata. Ăsta-i motivul pentru care nu merge vânzarea, nu din cauza nu ştiu căror jocuri.

Răsuflarea fratelui Leon răsuna în receptor de parcă ar fi fost ceva obscen.

– Archie, spuse el în şoaptă, iar şoaptele lui sunau ameninţător, de parcă informaţiile pe care voia să le transmită erau prea înfricoşătoare ca să fie rostite cu voce tare. Pe mine nu mă interesează distracţiile şi jocurile voastre. Nu-mi pasă dacă de vină este Renault sau clubul vostru cel grozav sau starea economiei. Tot ce ştiu este că ciocolata nu se vinde, iar eu vreau să se vândă!

– Aveţi vreo sugestie cum să facem asta? spuse Archie, încercând din nou să tragă de timp.

Ciudat, ştia că Leon se află într-o poziţie precară, şi totuşi întotdeauna exista pericolul de a-l subestima. Leon

încă avea în spatele lui autoritatea şcolii, pe când Archie avea numai isteţimea lui şi o mână de băieţi care fără el nu reprezentau decât un mare zero fiecare.

– Poate ar trebui să începeţi cu Renault, spuse Leon. Cred că ar trebui să-l convingeţi să spună „*da*“ în loc de „*nu*“. Sunt convins, Archie, că puştiul a devenit un fel de simbol pentru cei care ar vrea să vadă acţiunea aceasta eşuând. Bolnavii prefăcuţi, agitatorii, ăştia se adună întotdeauna în jurul câte unui rebel. Renault trebuie să ia parte la acţiune. Iar voi, Vigilenţii (da, uite, rostesc numele clubului cu voce tare!), Vigilenţii trebuie să puneţi umărul serios la acţiunea de vînzare...

– Asta sună ca un ordin, frate Leon.

– Ai rostit cuvântul cel mai potrivit, Archie: *ordin*. Este într-adevăr un ordin.

– Nu înţeleg prea bine ce vreţi să spuneţi, frate.

– Am să te lămuresc eu, Archie. Dacă vânzarea se duce de râpă, atunci şi tu şi Vigilenţii vă duceţi de râpă. Crede-mă!...

Archie ar fi vrut să-i dea o replică. Îl tenta să-i dea de înţeles lui Leon că aflase despre problemele lui financiare, dar nu avu ocazia, fiindcă ticălosul deja închisese telefonul, iar sunetul tonului îi explodă lui Archie în ureche.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Convocarea arăta ca un bileţel oarecare, cu litere decupate dintr-un ziar sau o revistă: *„vIgiLeNȚiI. ŞeDInţĂ dOUĂ TreiZecI“*. Biletul era atât de aiurea, cu literele acelea ciudate, încât părea de-a dreptul copilăros şi ridicol. Dar această notă de copilărie îi dădea şi aerul că nu era un lucru în întregime raţional, ci suna uşor ameninţător şi batjocoritor în acelaşi timp. Şi asta era de fapt calitatea aceea specială a clubului Vigilenţii şi, desigur, şi a lui Archie Costello.

Treizeci de minute mai târziu Jerry se afla în faţa Vigilenţilor în încăperea folosită drept depozit. Sala de sport, aflată alături, era ocupată de elevi care făceau fie antrenament pentru baschet, fie pregătire fizică pentru box, iar pereţii reverberau ecourile bufniturilor, săriturilor şi fluierăturilor, ca o coloană sonoră grotescă. Erau prezenţi nouă din cei zece membri ai clubului, inclusiv Carter, care începuse să se cam plictisească de prostia asta cu Vigilenţii, mai ales atunci când din cauza întâlnirilor acestora lipsea de la antrenamentul de box, şi Obie, care aştepta şedinţa aceasta cu plăcere, întrebându-se cum anume va proceda Archie. Archie şedea în spatele mesei de bridge. Masa era acoperită cu o eşarfă purpurie cu auriu, culorile şcolii. Exact în mijlocul mesei se afla o cutie de bomboane de ciocolată.

– Renault, spuse Archie cu voce moale.

Instinctiv, Jerry deveni atent, îndreptându-şi umerii şi sugându-şi burta. Îndată după aceasta se simţi dezgustat de sine însuşi.

– Vrei o bomboană de ciocolată, Renault?

Jerry scutură din cap, oftând. Se gândi cu regret la băieţii care erau afară, pe terenul de fotbal, în bătaia vântului proaspăt, aruncând mingea încoace şi încolo înainte de începerea antrenamentului.

– Sunt bune, spuse Archie, deschizând cutia şi scoţând o bomboană de ciocolată.

Îi inhală aroma şi o băgă în gură. Mestecă încet, cu grijă, plescăind exagerat din buze. După prima bomboană, urmă a doua. După a doua, urmă a treia. Gura îi era plină de ciocolată acum, iar când înghiţi gâtlejul îi făcu valuri.

– Delicioase, spuse. Şi costă numai doi dolari cutia, un adevărat chilipir.

Cineva izbucni în râs. Un hohot scurt, ca un lătrat, întrerupt îndată, de parcă acul unui pick-up ar fi fost ridicat brusc de pe un disc.

– Dar tu n-ai de unde să ştii cât costă, nu-i aşa, Renault?

Jerry ridică din umeri, dar inima începu să-i bată nebuneşte. Ştia dinainte că va urma o discuţie lămuritoare. Şi asta era exact ceea ce se întâmpla acum.

Archie întinse mâna după încă o bomboană, pe care şi-o băgă în gură.

– Câte cutii ai vândut până acum, Renault?

– Niciuna.

– Niciuna?

Archie ridică glasul, până atunci amabil, exprimând surpriză şi mirare. Înghiţi, scuturând din cap, prefăcându-se perplex. Fără să-şi ia o clipă ochii de la Jerry, strigă:

– Hei, Porter, tu câte cutii ai vândut?

– Treizeci şi una.

– Treizeci şi una?

Acum vocea lui Archie era plină de respect.

– Porter, înseamnă că tu trebuie să fii unul dintre băieţii din anul întâi, că aceia sunt harnici şi plini de zel, hm?

– Nu, sunt în ultimul an.

– În ultimul? făcu Archie, cu şi mai mult respect. Vrei să spui că eşti printre cei mai mari din şcoală şi încă mai ai suficientă dispoziţie ca să colinzi străzile şi să vinzi bomboane de ciocolată? Minunat, Porter!

Vocea lui era batjocoritoare acum. Sau poate numai părea.

– A mai vândut careva de aici bomboane?

Un cor de cifre umplu aerul din încăpere, de parcă Vigilenţii şi-ar fi strigat ofertele la o licitaţie stranie.

– Patruzeci şi două!

– Treizeci şi trei!

– Douăzeci!

– Nouăsprezece!

– Patruzeci şi cinci!

Archie ridică mâna şi se făcu linişte. În sala de sport cineva se lovi de perete şi trase o înjurătură. Obie se minună încă o dată de modul în care conducea Archie şedinţele şi de felul în care Vigilenţii răspundeau instantaneu la fiecare dintre ideile pe care le servea. Porter nu vânduse nici zece cutii, dacă într-adevăr vânduse vreuna. Obie însuşi vânduse numai şaisprezece, dar strigase patruzeci şi cinci.

– Iar tu, Renault, care eşti de-abia în anul întâi, care ar trebui să fii pătruns de spiritul şcolii, al liceului Trinity, n-ai vândut niciuna? Zero? Nimic?

Mâna lui Archie se întinse după încă o bomboană de ciocolată. Chiar îi plăceau. Nu erau la fel de bune ca ciocolata Hershey cu alune, dar erau un înlocuitor acceptabil.

– Exact, spuse Jerry cu voce scăzută, o voce mititică, aşa cum se înfăţişează o imagine atunci când priveşti prin celălalt capăt al unui telescop.

– Te deranjează dacă te întreb de ce?

Jerry chibzui bine. Ce ar fi fost mai bine să facă? Să-i ia prin învăluire sau să dea un răspuns direct? Dar nu era deloc sigur dacă un răspuns direct ar fi avut vreo noimă, mai ales într-o încăpere plină de străini.

– E o chestie personală, spuse în cele din urmă, simţindu-se ca un ratat, conştient că nu avea cum să-i facă să înţeleagă.

Totul îi mersese din plin până atunci. Fotbalul, şcoala, fata care îi zâmbise în staţia de autobuz. Ajunsese până aproape de ea şi îi văzuse numele scris pe manuale: Ellen Barrett. Fata îi zâmbise în două zile la rând, dar el era prea timid ca să-i vorbească. Căutase însă în cartea de telefon toate persoanele cu numele Barrett. Erau cinci de toate. Astăzi avea de gând să sune şi să o găsească. Avea impresia că la telefon va fi în stare să-i vorbească. Acum însă, dintr-un motiv oarecare, avea sentimentul că nu va putea niciodată nici să i se adreseze fetei, nici să mai joace fotbal. Era o senzaţie tâmpită, dar nu reuşea să scape de ea.

Archie îşi linse degetele, unul câte unul, lăsând răspunsul lui Jerry suspendat în aer. Era atâta linişte, că se auzi limpede cum unui băiat îi ghiorţăia stomacul.

– Renault, spuse Archie pe un ton prietenos, de conversaţie obişnuită. Am să-ţi spun ceva. Aici, în clubul nostru, nimic nu este personal. Aici nu există secrete, înţelegi tu?

Îşi supse şi degetul mare, ultimul, apoi spuse:

– Hei, Johnson!

– Aici! răspunse o voce din spatele lui Jerry.

– De câte ori te masturbezi pe zi?

– De două ori, răspunse Johnson iute.

– Ai văzut? întrebă Archie. Nu există secrete aici, Renault. Nimic nu e personal. Nu în clubul Vigilenţilor.

Jerry făcuse un duş dimineaţă înainte de a porni spre şcoală, dar acum simţi în nări mirosul propriei lui transpiraţii.

– Haide, spuse Archie, ca un bun prieten, încercând să-l tragă de limbă. Poţi să ne spui şi nouă.

Carter pufni, exasperat. Începea să-şi piardă răbdarea din cauza jocului acestuia de-a şoarecele şi pisica. De doi ani şedea aici şi-l urmărea pe Archie desfăşurându-şi jocurile tâmpite în faţa băieţilor şi dându-se rotund, de parcă el ar fi condus tot spectacolul. În realitate toată răspunderea pentru misiunile clubului cădea pe umerii lui Carter. În calitatea lui de preşedinte, el era cel care trebuia să păstreze disciplina printre ceilalţi băieţi şi să le întreţină entuziasmul, aşa încât aceştia să fie gata să pună în practică misiunile închipuite de Archie. Nici Carter nu se dădea în vânt după acţiunea cu ciocolata; era însă un lucru în legătură cu care Vigilenţii nu aveau ce face. Lucrul ăsta avea de-a face cu fratele Leon, iar în Leon nu avea încredere absolut deloc. Acum se uita la băiatul ăsta, la Renault, care arăta ca şi când ar fi fost gata-gata să leşine de spaimă, cu faţa aia palidă şi cu ochii holbaţi de groază, şi la Archie care se juca pur şi simplu cu el ca să se distreze. Dumnezeule! Carter nu putea suferi rahaturile astea psihologice. Lui îi plăcea boxul; acolo totul se desfăşura la lumina zilei – loviturile prin surprindere, croşeurile, loviturile laterale cu braţul uşor îndoit, o mănuşă în stomac.

– Bun, Renault, acum jocul s-a sfârşit! spuse Archie.

Orice bunăvoinţă îi dispăruse din glas. Nu mai avea ciocolată în gură.

– Spune-ne, de ce nu vrei să vinzi bomboanele de ciocolată?

– Pentru că nu vreau, răspunse Jerry, tot în doi peri.

Fiindcă într-adevăr, ce altceva putea face?

– Nu vrei? întrebă Archie, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Jerry dădu din cap a aprobare. Mai câştiga puţin timp.

– Ascultă aici, Obie!

– Da, răspunse Obie iritat.

De ce trebuia Archie să se ia de el de fiecare dată? Ce dracu' mai voia de la el de data asta?

– Tu vrei să vii la şcoală în fiecare zi, Obie?

– La naiba, nu! răspunse Obie, intuind ce doreşte Archie şi făcându-i jocul, dar cu nemulţumire, simţindu-se ca un lacheu sau ca şi când Archie ar fi fost un ventriloc, iar el, Obie, o păpuşă în mâinile lui.

– Şi totuşi vii la şcoală, nu?

– La naiba, da!

Răspunsul lui fu primit cu râsete, iar Obie îşi îngădui să zâmbească şi el. Dar o privire scurtă a lui Archie îi şterse zâmbetul de pe chip. Archie era foarte serios; îşi dădea seama după cum strângea din gură, după cum i se îngustaseră buzele şi după felul în care ochii îi scăpărau ca firmele luminoase din tuburi de neon.

– Vezi? spuse Archie, întorcându-se iar înspre Renault. Cu toţii trebuie să facem lucruri în lumea asta pe care nu dorim să le facem.

Jerry simţi un val de tristeţe acoperindu-l, de parcă i-ar fi murit cineva. Exact aşa se simţise în cimitir în ziua în

care o îngropaseră pe mama lui. Şi nu avea ce face ca să-i treacă.

– Bine, Renault, spuse Archie, şi glasul îi sună imperativ.

Simţeai tensiunea sporind în încăpere. Obie îşi opri răsuflarea. Şi acum, în stilul lui Archie!

– Iată care este sarcina ta. Mâine, la strigarea catalogului, vei lua cutiile cu bomboane. Şi vei spune: „Da, frate Leon, accept să vând bomboanele".

Stupefiat, Jerry exclamă:

– Cum?

– Ai probleme cu auzul, Renault?

Şi, întorcându-se, spuse:

– Ascultă, McGrath, tu ai auzit ce am spus?

– La naiba, da!

– Şi ce anume am spus?

– I-ai spus puştiului că trebuie să înceapă să vândă bomboane de ciocolată.

Archie îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Jerry.

– De data asta ai scăpat uşor. Ai încălcat ordinul clubului; pentru asta ar trebui să fii pedepsit. Deşi Vigilenţii nu sunt adepţii violenţei, am considerat că trebuie să adoptăm un cod de pedepse. Pedeapsa este de obicei mai greu de îndeplinit decât misiunea în sine. Dar o să te lăsăm să scapi ieftin, Renault. Tot ce te rugăm noi este ca mâine să accepţi bomboanele de ciocolată. Şi să le vinzi.

„Extraordinar!" gândi Obie neîncrezător. „Marele Archie Costello dă semne de slăbiciune!" Acel „te rugăm" îl dădea de gol. Poate că îi scăpase, dar sunase ca şi când s-ar fi târguit cu puştiul ăsta, îl *ruga*, fir-ar să fie! „Aha, te-am prins, Archie, ticălosule!" Obie nu mai repurtase niciodată o victorie atât de dulce. Nu cutia neagră, nici

fratele Leon şi nici măcar propria sa deşteptăciune, ci afurisitul de boboc, un slăbănog, ăsta îi va veni de hac lui Archie în cele din urmă! Fiindcă Obie era sigur de un lucru, de parcă ar fi fost o lege a naturii, cum e gravitaţia, şi anume era sigur că Renault nu avea de gând să vândă nicio ciocolată. Îşi dădea seama de asta numai privindu-l cum stătea acolo speriat, gata să facă în pantaloni, dar nu dădea înapoi. În vreme ce Archie îl ruga să vândă bomboanele de ciocolată. Îl ruga!

– Liber, toată lumea! strigă Archie.

Pe Carter această încheiere bruscă a şedinţei îl luă prin surprindere. Lovi cu ciocănelul atât de tare, încât cutia pe care o folosea pe post de birou aproape se crăpă. Avea impresia că pierduse un amănunt undeva, că pierduse tocmai momentul crucial. Archie şi subtilităţile lui de rahat! Băieţelul acela, Renault, n-avea nevoie decât de un pumn zdravăn în bărbie şi altul în burtă. Asta l-ar fi făcut în mod sigur să vândă bomboanele. Dar Archie venise cu tâmpeniile lui cu „să nu recurgem la violenţă“! În orice caz, şedinţa se terminase, iar Carter avea chef de un antrenament ca lumea cu mănuşile de box, un antrenament din ăla până la transpiraţie la sacul mare.

Izbi cu ciocănelul încă o dată.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

– Alo.

Mintea i se goli.

– Alo?

Oare ea era? Trebuia să fie ea, fiindcă ăsta era numărul ultimului Barret din cartea de telefon, iar vocea aceea proaspătă şi atrăgătoare era exact genul de voce care i s-ar fi potrivit fetei frumoase pe care o văzuse în staţie.

– Alo, reuşi să îngaime, dar în locul vocii lui, din gâtlej îi ieşi un fel de croncănit.

– Danny, tu eşti?

Imediat fu gelos până la nebunie pe acel Danny, oricine ar fi fost el.

– Nu, croncăni Jerry din nou, nefericit.

– Atunci cine e? întrebă ea cu un glas în care se ghicea iritarea.

– Tu eşti Ellen? Ellen Barrett?

Numele ei rostit de gura lui suna ciudat. Nu-l mai rostise niciodată cu voce tare, dar îl spusese în şoaptă, încetişor, de o mie de ori.

Linişte.

– Ascultă, începu el, şi inima i se zbătea în piept cu disperare. Ascultă, tu nu ştii cine sunt, dar te tot văd în fiecare zi...

– Ești vreun pervers? întrebă ea, deloc înspăimântată, ci cumva curioasă, cu un fel de bunăvoință, ca și când ar fi spus: „Mamă, ia te uită, am prins un pervers la telefon."

– Nu. Sunt tipul din stația de autobuz.

– Ce tip? Ce stație?

Vocea ei își pierduse afectarea. Acum părea să zică: „Ia s-auzim!".

Jerry ar fi vrut să-i spună: „Mi-ai zâmbit și ieri. Și alaltăieri, și săptămâna trecută. Și te iubesc". Dar nu putu. Deodată își dădu seama cât de inutilă și de ridicolă era situația aceasta. Ca băiat, nu te apuci să-i dai telefon unei fete și să te prezinți în felul acesta numai pentru că ți-a zâmbit de câteva ori. Probabil că zâmbea la o sută de băieți în fiecare zi.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, spuse.

– Ești sigur că nu ești Danny? Vrei să-mi joci o festă, Danny? Ascultă aici, Danny, m-am cam săturat de tine și de rahaturile tale...

Jerry închise telefonul. Nu mai voia să audă nimic. Cuvântul „rahaturi", care acum îi răsuna în minte ca un ecou, îi năruise orice iluzii în legătură cu ea. Era ca și când ar fi întâlnit o fată foarte frumoasă, iar când ea ar fi zâmbit, ar fi observat că avea dinții stricați. Dar inima continua să-i bată nebunește.

„*Ești vreun pervers?*" „Poate că sunt." Nu un pervers sexual, ci de alt fel. Oare faptul că refuza să vândă bomboanele de ciocolată nu era o formă de perversiune? Nu era o nebunie să faci așa ceva, în special după avertismentul de seara trecută dat de Archie Costello și de Vigilenți? Și cu toate acestea, în dimineața asta rămăsese pe poziții și îi trântise fratelui Leon din nou un „*Nu*" rostit pe un

ton impasibil, sigur. Pentru prima oară cuvântul acesta îi dădu o stare de exaltare, îi ridică moralul.

În timp ce acest ultim „*Nu*“ încă îi răsuna în urechi, Jerry se aşteptase ca şcoala să se prăbuşească sau să se întâmple altceva dramatic. Dar nimic! Îl văzuse pe Goober clătinând din cap a îngrijorare. Dar Goober nu avea habar despre acest sentiment nou, despre senzaţia că-şi dăduse foc la valiză şi că, pentru prima oară în viaţa lui, nu-i păsa. Când ajunsese acasă, încă mai plutea de fericire. Dacă n-ar fi fost în starea aceea, n-ar fi avut curajul să sune toate familiile cu numele Barrett şi să-i vorbească fetei. Evident, totul ieşise pe dos, dar reuşise să o sune, făcuse ceva, scăpase din rutina zilelor şi nopţilor.

Intră în bucătărie, cu o poftă bruscă de îngheţată. Puse nişte îngheţată din congelator pe o farfurie.

– Numele meu este Jerry Renault şi nu am să vând bomboane de ciocolată, spuse cu voce tare, în apartamentul gol.

Cuvintele acestea, ca şi vocea lui, rezonară, puternice şi nobile.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Bineînţeles, n-ar fi trebuit să-l aleagă pe Frankie Rollo pentru o misiune. Rollo era elev în anul trei, dar era un insolent şi crea tot timpul numai probleme. Era genul de persoană care nu participă la nimic. Refuza să ia parte la activităţi sportive sau la alte activităţi extraşcolare, atât de importante din perspectiva liceului Trinity. Nu deschidea decât rareori câte o carte şi nu-şi făcea niciodată temele, dar reuşea să se descurce fiindcă poseda o inteligenţă nativă şi era şmecher. Cel mai mare talent al lui era la copiat. În plus, era şi foarte norocos. În împrejurări obişnuite, era genul de băiat căruia Archie i-ar fi dat cu plăcere misiuni numai pentru a-l vedea străduindu-se şi nereuşind să le îndeplinească. Toate aşa-numitele persoane dure se înmuiau ca gelatina când dădeau piept cu Archie şi cu Vigilenţii. Stând în picioare neliniştiţi, în debaraua aceea, dispreţul şi lăudăroşenia lor se evaporau rapid. Ceea ce nu era cazul cu Frankie Rollo. El era relaxat, detașat, deloc intimidat.

– Cum te cheamă? întrebă Archie.

– Las-o baltă, Archie, replică Rollo, zâmbind la auzul tâmpeniei ăsteia. Doar ştii cum mă cheamă.

Era o linişte îngrozitoare. Dar înainte de a se lăsa liniştea, de undeva din încăpere se auzise cum cuiva i se

tăiase respiraţia de surpriză. Archie era atent să-şi păstreze expresia impasibilă pe chip, nedorind să trădeze nicio emoţie. Dar pe dinăuntru fusese cam zguduit. Nimeni nu reacţionase în acest fel până atunci. Nimeni niciodată nu-l sfidase pe Archie şi nu contestase vreo misiune.

– Să nu ne luăm nasul la purtare, Rollo! mârâi Carter. Spune-ţi numele!

Pauză. Archie înjură în gând. Era enervant când Carter trebuia să intervină astfel, de parcă îi sărea în ajutor. În mod normal, Archie conducea şedinţele cum îl tăia pe el capul, nu după cheful altora.

Rollo ridică din umeri.

– Mă cheamă Frankie Rollo, rosti monoton.

– Te crezi mare sculă, nu? întrebă Archie.

Rollo nu răspunse, dar zâmbetul afectat de pe chipul lui constituia un răspuns elocvent.

– Mare sculă, repetă Archie, savurând cuvântul, dar oprindu-se îndată după aceea ca să câştige timp, să-şi reaşeze gândurile, ştiind că va trebui să improvizeze, astfel încât nenorocitul ăsta insolent să devină una dintre victimele lui.

– Tu ai zis-o, nu eu, spuse Rollo plin de sine.

– Nouă ne plac cei care se cred mari scule, replică Archie. De fapt, asta e specialitatea noastră: luăm câte unul care se crede mare sculă şi facem din el o sculă mai mică.

– Mai lasă tâmpeniile, Archie, bine? spuse Rollo. Nu impresionezi pe nimeni.

Din nou se aşternu liniştea aceea teribilă, ca o undă de şoc, încremenind întreaga încăpere, ca o lovitură invizibilă. Chiar şi Obie, care abia aşteptase ziua în care o

potențială victimă îl va sfida pe marele Archie Costello, clipi neîncrezător.

– Ce ai spus? zise Archie, silabisind fiecare cuvânt și scuipându-i-l în față lui Rollo.

– Ascultați, băieți, spuse Rollo, întorcându-se în cealaltă parte și adresându-se întregii adunări. Eu nu sunt unul dintre puștii ăia sperioși care face în pantaloni fiindcă Vigilenții cei mari și răi l-au chemat la o ședință. La dracu', băieți, n-ați reușit nici măcar să speriați un amărât de boboc să vândă afurisitele alea de bomboane...

– Fii atent aici, Rollo, începu Archie.

Dar nu avu prilejul să-și termine propoziția, căci Carter sări în picioare. Aștepta un moment ca acesta de luni de zile. Îl mâncau palmele de fiecare dată când se afla în debaraua asta. Voia acțiune, nu să stea aici săptămână după săptămână și să se uite la Archie cum se joacă de-a șoarecele și pisica cu câte un băiat.

– De-ajuns, Rollo, spuse Carter.

În timp ce vorbea, mâna lui se întinse brusc și îl izbi pe Rollo în falcă. Capul lui Rollo trosni – trosni ca atunci când îți pocnești încheieturile degetelor – și băiatul răcni de durere. În timp ce Rollo își ridică mâinile înspre față, un gest defensiv tardiv, pumnul lui Carter i se înfundă în abdomen. Rollo gemu și icni ca și când ar fi vomitat, apoi se îndoi în două, înecându-se, parcă nevenindu-i să creadă ce i se întâmplă, răsuflând cu greu. Fu împins din spate și căzu la pământ, tușind și scuipând, târându-se în patru labe.

Un sunet înfundat de aprobare se ridică dinspre Vigilenți. În sfârșit, aveau parte de acțiune, acțiune fizică, ceva ce puteai vedea cu ochii tăi.

– Scoateți-l afară de aici! spuse Carter.

Rollo fu ridicat de doi membri ai clubului şi fu pe jumătate târât, pe jumătate purtat pe braţe înspre uşă. Archie urmărise consternat rapida acţiune de demolare a lui Rollo. Era de-a dreptul indignat de felul în care Carter trecuse rapid la comandă şi de faptul că ceilalţi îi aprobaseră acţiunea. Episodul acesta îl pusese pe Archie într-o situaţie dezavantajoasă pentru prima oară de când îndeplinea funcţia de distribuitor al misiunior, fiindcă scopul lui Rollo ar fi trebuit să fie doar de a încălzi atmosfera, era un mic amuzament pus la cale de Obie pentru a înviora puţin lucrurile. Subiectul principal al şedinţei trebuia să fie discutarea problemei cu Renault şi a ceea ce se putea face în legătură cu încăpăţânatul acela de boboc care nu voia să intre în rânduri.

Carter ceru să se facă linişte, lovind cu ciocănaşul în tăblia mesei. În tăcerea care se lăsă, auziră cum Rollo era azvârlit afară, pe podeaua sălii de sport, şi apoi cum băiatul vomită, scoţând un sunet ca atunci când tragi apa la veceu.

– Linişte acum! ordonă Carter, de parcă i-ar fi strigat lui Rollo să nu mai vomite.

Apoi se întoarse spre Archie şi-i spuse:

– Şezi!

Archie observă tonul imperativ din vocea lui Carter. Pentru o clipă, fu tentat să-i ţină piept, dar îşi dădu seama că Vigilenţii aprobă acţiunea lui Carter împotriva lui Rollo. Nu era aşadar momentul pentru o discuţie lămuritoare cu Carter, ci deocamdată trebuia să acţioneze calm, calm de tot. Aşadar luă loc.

– A sosit momentul adevărului, Archie, spuse Carter. Şi am să-ţi spun ce am înţeles eu. Spune-mi dacă greşesc. Când un nemernic patentat cum e Rollo vine aici şi ne

sfidează pe noi, Vigilenţii, înseamnă că ceva merge rău, dar rău de tot. Nu ne putem permite să-i lăsăm pe unii ca Rollo să creadă că se pot juca cu noi, fiindcă imediat ar merge vorba prin şcoală, iar clubul Vigilenţilor s-ar duce de râpă.

Carter făcu o scurtă pauză, cât să-i lase să-şi imagineze cum ar fi dacă s-ar destrăma clubul Vigilenţilor.

– Acum, eu zic că lucrurile nu merg bine. Şi am să-ţi spun şi ce anume e în neregulă. Noi suntem în neregulă!

Cuvintele lui fură întâmpinate cu o expresie de surpriză.

– Cum adică noi suntem în neregulă? exclamă Obie, mereu nedumerit.

– În primul rând fiindcă am permis ca numele clubului să fie legat de nenorocita de vânzare a bomboanelor de ciocolată. De parcă noi am fi organizat acţiunea asta sau aşa ceva. În al doilea rând, cum a spus Rollo, l-am lăsat pe puştiul ăla cu caş la gură să-şi bată joc de noi.

Se întoarse spre Archie.

– Nu-i aşa, Archie?

Întrebarea lui era plină de răutate. Archie nu spuse nimic. Se pomenise deodată într-o încăpere plină de străini, aşa că hotărî să nu facă absolut nimic. Când nu eşti sigur de ceva, aplică tactica expectativei. Încearcă să găseşti o breşă. Ar fi fost ridicol să înceapă să se contrazică cu Carter, de bună seamă. Într-adevăr, deja mersese vorba prin toată şcoala că Renault refuza să vândă bomboanele de ciocolată sfidându-i pe faţă pe Vigilenţi. Ăsta era motivul pentru care se şi întruniseră aici în după-amiaza aceasta.

– Obie, ia arată-ne ce ai găsit în dimineaţa asta la avizier, spuse Carter.

Plin de zel, Obie se execută. Se aplecă sub scaunul pe care şedea şi scoase de acolo un afiş îndoit în două. Desfăşurat, afişul era cam de dimensiunile unei ferestre obişnuite de bucătărie. Obie îl ţinu ridicat ca să-l vadă toţi. Pe afiş, cu litere stacojii, mâzgălite, se putea citi:

LA NAIBA CU BOMBOANELE DE CIOCOLATĂ
ŞI
LA NAIBA CU VIGILENŢII

– Am văzut afişul fiindcă am întârziat la mate, explică Obie. Era pe avizierul de pe coridorul principal.

– Crezi că l-a văzut multă lume? întrebă Carter.

– Nu. Trecusem în goană pe lângă avizier cu un minut mai înainte înspre dulăpiorul meu să-mi iau cartea de mate, şi afişul nu era acolo. Probabil că nu l-a văzut aproape nimeni.

– Şi crezi că Renault l-a pus? întrebă cineva.

– Nu, fornăi Carter. Renault n-are nevoie să pună afişe prin şcoală. El ne tot trimite la naiba şi pe noi, Vigilenţii, şi bomboanele de ciocolată de săptămâni în şir. Dar asta ne arată ce se întâmplă în şcoală. Se întind bârfele. Dacă Renault ne sfidează, iar noi nu luăm nicio măsură, vor încerca şi alţii să facă la fel.

În sfârşit, se întoarse spre Archie.

– Archie, tu eşti într-adevăr eminenţa cenuşie a clubului. Dar tot tu ne-ai şi băgat în porcăria asta. Ce facem mai departe?

– Tragi semnalul de alarmă degeaba, spuse Archie, cu glas liniştit ca de obicei.

Ştia ce are de făcut. Trebuia să-şi recâştige poziţia de mai înainte, ştergându-le din minte Vigilenţilor sfidarea lui Rollo şi dovedindu-le că el, Archie Costello, încă ţinea

cârma în mâinile lui. Trebuia să le arate că era în stare să rezolve şi problema cu Renault, şi pe cea cu bomboanele de ciocolată. Şi că era pregătit pentru asta. Cât timp Carter îşi rostise discursul, iar Obie agitase afişul în faţa celorlalţi, mintea lui Archie funcţionase la viteză maximă, cumpănind şi încercând variante. Oricum, mintea lui funcţiona mult mai bine în condiţii de stres.

– În primul rând, nu putem să ne apucăm să batem jumătate dintre băieţii din şcoală. Ăsta-i motivul pentru care de obicei mă abţin să implic orice formă de violenţă în misiunile noastre. Dacă am începe să-i ciomăgim pe ceilalţi, profii ne-ar desfiinţa clubul pe dată, iar băieţii ar începe să ne saboteze cum scrie la carte.

Observând că Carter se încruntă, Archie se hotărî să-i arunce şi lui un os de ros, căci Carter conducea încă şedinţele, iar în calitatea lui de preşedinte al Vigilenţilor putea deveni un adversar de temut.

– Bine, Carter, am să admit că te-ai descurcat de minune şi că Rollo şi-a cerut-o, însă nimeni n-are treabă cu Rollo aici. Poate borî până-n ziua de apoi şi nimănui n-o să-i pese. Dar Rollo este o excepţie.

– Ba nu, Rollo este un exemplu, spuse Carter. Numai să audă ceilalţi băieţi ce-a păţit şi n-o să mai avem probleme, n-o să mai facă pe deştepţii şi n-o să se apuce să mai pună afişe prin şcoală.

Anticipând că discuţia aceasta nu-i va duce nicăieri, Archie schimbă subiectul.

– Da, dar asta nu va ajuta la vânzarea bomboanelor de ciocolată, Carter, zise el. Ai spus chiar tu că băieţii au făcut o legătură între Vigilenţi şi vânzarea bomboanelor. Atunci soluţia este simplă. Să terminăm cât mai repede

posibil nebunia asta cu vânzarea. Hai să vindem bomboanele de ciocolată! Renault pare acum un fel de haiduc fiindcă nu vrea să vândă bomboanele, dar ce figură va face atunci când toţi ceilalţi băieţi din şcoală vor vinde, numai el nu?

Dinspre membrii clubului se auziră murmure de aprobare, dar Carter nu părea convins.

– Şi cum o să determinăm noi pe toată lumea din şcoală să participe la vânzare, Archie?

Archie lăsă să-i scape un hohot de râs liniştit, încrezător, dar îşi strânse pumnii ca să-şi ascundă palmele umede.

– Simplu, Carter. Toate schemele şi planurile sunt frumoase tocmai prin simplitatea lor.

Băieţii aşteptară, fermecaţi ca totdeauna când Archie începea să alcătuiască planuri şi să stabilească sarcini.

– Vom face ca acţiunea de vânzare a bomboanelor să devină foarte populară. O vom prezenta ca pe o chestie faină. Vom da sfoară-n ţară, ne vom organiza. Îi vom atrage de partea noastră pe şefii claselor, pe responsabilii de sală, pe membrii consiliului elevilor, pe toţi cei care au influenţă. Acum ori niciodată, pentru bătrâna noastră Trinity! Toată lumea vinde!

– Dar nu toată lumea va vrea să vândă cincizeci de cutii, Archie, spuse Obie, enervat fiindcă nu se ştie cum, Archie trecuse din nou la comandă, iar acum toţi se uitau în gura lui.

– O să vrea, Obie, prezise Archie, o să vrea. Fă ce vrei şi cum vrei tu, aşa se spune, Obie, fă ce vrei tu. Noi îi vom convinge pe toţi că ceea ce vor ei să facă este să vândă bomboane de ciocolată. Iar Vigilenţii vor ieşi în faţă ca

de obicei. Şcoala o să ne iubească pentru asta, pentru că îi vom scăpa de bomboanele de ciocolată. Pentru Leon şi pentru ceilalţi fraţi va fi clar că noi facem regulile aici. De ce altceva credeţi că m-am angajat să-l sprijin pe Leon încă de la început?

Vocea lui Archie era blândă şi le dădea încredere; era vechea lui blândeţe, amprenta de neconfundat a lui Archie când era pe cai mari şi toate îi mergeau din plin. Cu toţii îl admiraseră pe Carter când îşi folosise forţa pumnilor pentru a-l demola pe Rollo, dar se simţeau mult mai în siguranţă atunci când Archie ţinea frâiele în mâini, căci Archie reuşea să le facă surpriză peste surpriză.

– Şi cum rămâne cu Renault? întrebă Carter.

– Nu-ţi face griji în privinţa lui Renault.

– Ba îmi fac, să ştii, spuse Carter sarcastic. Din cauza lui noi părem fraierii şcolii.

– Problema cu Renault se va rezolva de la sine, spuse Archie.

Oare Carter şi ceilalţi nu-şi dădeau seama de asta? Atât de puţin ştiau ei despre firea oamenilor şi despre felul în care evoluau lucrurile în general?

– Carter, am să spun doar atâta: înainte de încheierea vânzării, Renault va dori din toată inima să-şi fi vândut şi el cutiile de ciocolată. Iar restul şcolii se va bucura că nu a făcut-o.

– Bine, spuse Carter, lovind cu ciocănelul.

Când nu era sigur de sine însuşi, întotdeauna izbea cu ciocănelul, de parcă acesta ar fi fost o prelungire a pumnului său. Însă, simţind că Archie îl exclude şi că repurtase un fel de victorie împotriva lui, Carter adăugă:

– Ascultă Archie, dacă povestea asta se întoarce împotriva noastră, dacă vânzarea nu funcţionează, atunci tu

ţi-ai dat singur foc la valiză, înţelegi? Vei fi terminat fără ca pentru asta să mai fie nevoie de cutia neagră.

Sângele care îi urcă lui Archie brusc în obraji îi furnica pielea, iar în tâmplă pulsul îi bătea înnebunitor. Nimeni nu-i mai vorbise vreodată în felul acesta, şi în orice caz nu de faţă cu alţii. Făcu eforturi să rămână calm şi să-şi păstreze zâmbetul întipărit pe buze ca o etichetă pe o sticlă, ascunzându-şi jena că a fost umilit.

– Ar fi bine să ai dreptate, Archie, spuse Carter. Din punctul meu de vedere, până la vânzarea ultimei cutii de ciocolată, te afli în perioada de probă.

Aceasta era umilinţa supremă. Perioadă de probă!

Archie îşi păstră zâmbetul pe faţă până ce simţi că obrajii îi erau gata-gata să-i plesnească.

DOUĂZECI ȘI OPT

Îi dădu mingea lui Guilmet, trimițându-i-o printre picioare drept în burtă, apoi rămase pe loc, așteptând ca linia de atac să fie străpunsă de Carter. Pentru această schemă de atac, Jerry trebuia să-l izbească pe Carter foarte jos și să-l doboare la pământ, o sarcină care lui Jerry nu-i plăcea deloc, căci Carter cântărea cu cel puțin douăzeci și trei de kilograme mai mult decât el. Ăsta era și motivul pentru care antrenorul îl folosea pe Carter, ca să țină piept echipei bobocilor. Antrenorul le spunea mereu: „Nu contează cât ești de masiv, ci ce faci cu corpul tău." Acum Jerry aștepta ca masivul Carter să iasă la iveală din jungla de corpuri care se agitau drept în fața lui, în timp ce Guilmet reuși să scape de adversarul care îl placase. Și deodată iată-l pe Carter, apărând ca un marfar dezlănțuit, imposibil de controlat, repezindu-se înainte cu sălbăticie, încercând să o cârmească spre Guilmet, dar era deja prea târziu, prea târziu. Jerry făcuse deja un salt înspre el, jos, având ca țintă zona vulnerabilă a genunchilor, cea pe care i-o indicase antrenorul. Carter și Jerry se izbiră unul de celălalt ca într-un accident între două autovehicule. Jerry văzu culori învârtindu-se în jurul lui, ca la parada de patru iulie, doar că era o după-amiază de octombrie, apoi simți că se lovește de pământ, cu brațele și picioarele

în toate direcţiile, amestecate cu braţele şi picioarele lui Carter. Coliziunea – contactul acesta direct foarte cinstit din fotbalul american – are ceva însufleţitor în ea. Poate nu e la fel de frumoasă ca o pasă completă sau ca o fentă cu care îţi derutezi adversarii, dar e totuşi frumoasă, bărbătească, te face să te simţi mândru de tine.

Mirosul bun, umed, de iarbă, de pământ, îi pătrunse lui Jerry repede în nări. Lăsă acest sentiment dulce să-l poarte pe valurile lui, cu conştiinţa că-şi îndeplinise misiunea: să-l doboare pe Carter. Privi în sus şi-l văzu pe Carter ridicându-se, cu mirarea întipărită pe chip, scuturând din cap. Ridicându-se şi el în picioare, Jerry zâmbi cu satisfacţie. Deodată cineva îl izbi din spate, o lovitură mârşavă, în rinichi, al cărei impact îi provocă greaţă. Picioarele i se îndoiră şi căzu din nou în genunchi. Pe când încerca să se întoarcă să vadă cine-l atacase, Jerry simţi o nouă lovitură, şi, pierzându-şi cu totul echilibrul, se prăbuşi la pământ. Îşi simţi ochii umezindu-se şi lacrimile îi scăldară obrajii. Privi în jur şi-i văzu pe băieţi aşezându-se din nou în formaţie pentru faza următoare.

– Haide, Renault! strigă antrenorul.

Se ridică într-un genunchi, apoi reuşi să se ridice pe ambele picioarele. Durerea aceea ascuţită începea să scadă, apoi se transformă într-o amorţeală dureroasă care se tot întindea.

– Haide, hai odată! îl zori antrenorul, iritat ca de obicei.

Jerry înaintă cu greu până la linia de atac. Îşi înfundă capul şi umerii în grămada de coechipieri, gândindu-se ce schemă de joc să ceară pentru faza următoare, dar o parte din mintea lui era preocupată de altceva decât de joc sau de meci. Îşi înălţă capul şi mătură terenul cu privirea, ca

şi cum ar fi încercat să se hotărască ce să facă în continuare. Cine îl atacase aşa? Cine îl ura atât de tare încât să-l rănească intenţionat?

Nu fusese Carter, fiindcă pe el nu-l scăpase din privire. Dar cine altcineva putea fi? Oricine. Ar fi putut fi oricine. Poate chiar din propria lui echipă.

– Eşti în regulă? întrebă cineva.

Jerry se împinse din nou în grămadă. Ceru o schemă în care el trebuia să alerge păstrând mingea. Cel puţin dacă mingea va fi la el, va putea vedea bine pe toată lumea şi nu va mai fi atât de vulnerabil la un atac pe la spate.

– Haideţi! spuse pe un ton foarte ferm, aşa încât toţi să ştie că se simţea bine, chiar foarte bine, şi că era gata de acţiune. Constată că îl dureau coastele când umbla.

Aşteptând în spatele mijlocaşului, Jerry ridică din nou privirea, trecând în revistă toţi jucătorii. Cineva încerca să-l scoată pe tuşă.

„Doamne, de-aş avea un ochi şi la ceafă!“ se rugă, în timp ce răcnea semnalele.

Telefonul sună exact în momentul în care băga cheia în uşa de la intrare. Răsuci repede cheia, deschise uşa dând-o la perete şi îşi azvârli cărţile pe scaunul din hol. Telefonul nu se mai oprea din sunat – un sunet stingher în apartamentul gol.

În sfârşit, ridică receptorul telefonului montat pe perete.

– Alo!

Nimic! Nici măcar un ton. Apoi, în mijlocul tăcerii, auzi un sunet slab, venind de la distanţă, dar apropiindu-se, ca şi când cineva chicotea pe înfundate la o glumă secretă, confidenţială.

– Alo, spuse Jerry din nou.

Râsul chicotit răsună mai tare acum. Oare era o glumă obscenă? Sau numai fetele primeau telefoane din acelea? Şi din nou râsul, mai aproape şi mai tare, dar în acelaşi timp cumva ascuns şi sugestiv, care parcă spunea: „Eu ştiu ceva ce tu nu ştii".

– Cine e? întrebă Jerry.

În momentul acela se auzi tonul, care îi sună în ureche ca o băşină.

În seara aceleiaşi zile, la ora unsprezece, telefonul sună din nou. Jerry se gândi că poate e tatăl lui, care lucra la farmacie în schimbul de noapte.

Ridică receptorul şi spuse:

– Alo!

Niciun răspuns. Niciun singur sunet.

Vru să închidă, dar ceva îl făcu să continue să ţină receptorul la ureche, aşteptând. Era din nou râsul acela chicotit.

Suna şi mai ciudat acum decât după-amiază la ora trei. Noaptea, întunericul de afară, apartamentul luminat numai prin filtrele abajururilor veiozelor, toate acestea i se păreau mai ameninţătoare acum. Îşi spuse că n-are importanţă; întotdeauna totul pare mai rău noaptea.

– Alo, cine este? întrebă, iar sunetul propriei voci păru că restabileşte normalitatea.

Şi din nou chicotitul acela, aproape răutăcios, a bătaie de joc.

– Cine eşti, vreun ciudat? Vreun sărit de pe fix? Vreun tâmpit? întrebă Jerry.

Voia să-l enerveze, să-l facă să iasă odată din vizuină.

Chicotitul se transformă acum într-un râs batjocoritor.

Şi din nou urmă tonul.

Rareori i se întâmpla să pună obiecte de valoare în dulăpiorul de la şcoală, fiindcă se ştia că sunt unii cărora le place să „împrumute" lucruri. Nu erau tocmai hoţi, dar luau tot ce nu era bine fixat undeva sau nu era închis. Nici să-ţi cumperi un lacăt un avea rost, fiindcă ar fi fost spart din prima zi. La Trinity ideea de proprietate privată era practic inexistentă. Majorităţii băieţilor nu le păsa nici cât negru sub unghie fiindcă nu aveau niciun respect pentru drepturile altora. Scotoceau prin bănci, deschideau dulăpioare, răscoleau cărţi, căutând mereu vreo pradă, bani, iarbă, cărţi, ceasuri, haine, orice.

În dimineaţa de după primul telefon pe care îl primise noaptea, Jerry îşi deschise dulăpiorul şi clătină din cap neîncrezător. Afişul lui fusese mâzgălit cu cerneală sau cu o vopsea albastră. Mesajul înscris pe el, „Am să îndrăznesc/ Să tulbur un întreg univers?", fusese acoperit aproape cu totul şi din el nu mai rămăseseră decât câteva litere care nu se mai legau între ele. Era un act de vandalism atât de absurd şi de copilăresc, încât Jerry era mai mult mirat decât supărat. Cine să facă aşa o prostie? Privi în jos şi văzu că bascheţii lui cei noi fuseseră ciopârţiţi, astfel încât din pânza lor nu mai rămăseseră decât fâşii, ca nişte cârpe. Făcuse greşeala să-i lase în dulăpior peste noapte.

Să-i mâzgălească afişul era un lucru, o chestie tâmpită, opera unui animal, şi din ăştia existau în toate şcolile, chiar şi la Trinity; dar faptul că-i distruseseră bascheţii nu era doar o glumă, ci un lucru făcut intenţionat, ca să-i transmită un mesaj.

Fuseseră întâi apelurile telefonice. Apoi fusese atacul de pe terenul de fotbal. Iar acum era asta.

Închise repede uşa dulăpiorului, ca să nu cumva să mai bage cineva de seamă ce se întâmplase acolo. Dintr-un motiv oarecare, se simţea ruşinat.

Visase un foc, flăcări înghiţind ziduri necunoscute şi sunetul unei sirene, care mai apoi se transformase în sunetul unui telefon ce suna. Jerry se ridică din pat buimac. În hol, tatăl lui tocmai trântea receptorul în furcă.

– Cineva face glume proaste.

Ceasul vechi cu pendulă sună de două ori.

Jerry nu simţea nevoia nici măcar să clipească pentru a-şi alunga somnul. Era deja treaz de-a binelea, îngheţat, cu podeaua rece sub tălpi.

– Cine a fost? întrebă, deşi ştia foarte bine.

– Nimeni, răspunse tatăl lui, supărat. La fel s-a întâmplat şi noaptea trecută, cam la aceeaşi oră, dar nu te-am trezit. Un nebun râdea la celălalt capăt al firului ca şi când ar fi făcut o glumă grozavă.

Întinse mâna şi îl mângâie pe Jerry pe creştet.

– Du-te înapoi la culcare, Jerry. Tot felul de nebuni umblă nestingheriţi prin lumea asta.

Jerry reuşi să adoarmă din nou abia după câteva ceasuri, cufundându-se într-un somn ciudat, fără vise.

– Renault, spuse fratele Andrew.

Jerry ridică privirile. Era adâncit cu totul în noua lucrare pe care o avea de făcut la desen. Trebuia să copieze o casă cu două nivele ca să înveţe să deseneze perspective. Era un exerciţiu simplu, dar îi plăceau la nebunie liniile frumos aranjate, ordinea, frumuseţea pură a planurilor şi a unghiurilor.

– Da, frate.

– Unde ți-e acuarela? Tema pentru acasă cu peisajul.

– Da? întrebă nedumerit.

Acuarela aceea fusese o lucrare mare, îi luase o săptămână de lucru intens, și asta fiindcă Jerry nu era prea bun la desen artistic. Se simțea mai în elementul lui când avea de făcut desene decorative sau geometrice, unde compoziția era mai bine definită. Dar acuarela despre care era vorba conta cincizeci la sută din nota pe semestrul acesta.

– Astăzi este ultima zi de predare pentru acuarele, spuse fratele Andrew. Pe a ta n-am găsit-o printre celelalte.

– Dar v-am pus-o pe catedră ieri, spuse Jerry.

– Ieri? întrebă fratele Andrew de parcă n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul „ieri".

Andrew era un om foarte meticulos și îi plăceau lucrurile exacte. De obicei preda matematică, dar acum îl suplinea pe profesorul de desen.

Jerry oftă încet, resemnat. Știa că fratele Andrew nu va găsi desenul lui printre celelalte. Ar fi vrut să se întoarcă în spate și să studieze fețele băieților din clasă, ca să vadă care dintre mutre radia de satisfacție. „Măi băiete, tu ai dat în paranoia", își spuse. „Cine să se furișeze aici și să-ți ia desenul? Cine să te urmărească cu atâta atenție încât să-și dea măcar seama că ai predat desenul ieri?"

Fratele Andrew ridică privirile.

– Ca să folosesc un clișeu, Renault, din două, una! Peisajul tău nu este aici. Acuma, fie că l-am pierdut eu, deși nu am obiceiul să pierd peisaje... (și profesorul se opri ca și când – de necrezut! – s-ar fi așteptat ca cineva să râdă și – de necrezut! – cineva chiar râse), fie că te lasă pe tine memoria.

– L-am predat, frate Andrew, spuse el ferm, fără panică.

Profesorul se uită fix în ochii lui. Jerry observă o îndoială foarte cinstită în ochii profesorului.

– Asta înseamnă, Renault, probabil, că într-adevăr am eu obiceiul de a pierde peisaje, spuse el, iar Jerry simţi deodată un sentiment de camaraderie faţă de profesor.

– În orice caz, am să mai caut. Poate că l-am lăsat în cancelarie.

Dintr-un motiv oarecare, această remarcă provocă iar râsete din partea unora, iar profesorul râse şi el. Era spre sfârşitul orei şi era una dintre ultimele ore din ziua aceea. Toată lumea avea nevoie să se relaxeze puţin, să se destindă, s-o ia mai uşor. Jerry ar fi vrut să privească în jurul lui, să vadă ai cui ochi sclipeau de bucurie că nu se găseşte desenul lui.

– Dar bineînţeles, Renault, oricât aş fi eu de înţelegător, dacă desenul tău nu apare, atunci pe semestrul acesta vei fi corigent.

Jerry îşi deschise dulăpiorul.

Mizeria aceea era tot acolo. Nu aruncase afişul, şi nici baschetţii. Îi lăsase acolo ca nişte simboluri. Simboluri a ce anume? Nu ştia sigur. Privind gânditor la afiş, se gândi la cuvintele şterse: „Am să îndrăznesc/ Să tulbur un întreg univers?"

Era înconjurat de tărăboiul obişnuit de pe coridorul şcolii: uşile dulăpioarelor care se tot trânteau, urlete, fluierături, tropăiturile băieţilor care se grăbeau spre activităţile de după ore, fotbal, box, clubul de dezbateri.

„Am să îndrăznesc/ Să tulbur un întreg univers?"

„Da, am să îndrăznesc, am să îndrăznesc! Cred...“

Jerry înţelese deodată mesajul afişului. Bărbatul solitar stătea pe plaja aceea drept, singur şi netemător, demn şi calm, dând de veste lumii, universului că există.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Minunat!

Brian Cochran făcu adunarea o dată şi încă o dată, jucându-se cu cifrele totale ca şi cum el ar fi fost un jongler, iar acestea ar fi fost nişte figuri fascinante, exprimând încântarea. Abia aştepta să-i comunice fratelui Leon totalurile.

În ultimele câteva zile volumul vânzărilor crescuse ameţitor. Şi „ameţitor“ era cuvântul cel mai potrivit. Brian se simţea ca beat de satisfacţie; cifrele acestea erau pentru el precum alcoolul, îi dădeau un fel de amețeală, se simţea năuc, buimac.

Ce se întâmplase? Nu ştia sigur. Nu exista nicio explicaţie pentru schimbarea bruscă a direcţiei, pentru această surprinzătoare tendinţă ascendentă, pentru neaşteptata creştere a vânzărilor. Dar dovada că această schimbare se produsese nu o constituiau numai cifrele pe care le avea în faţa ochilor, ci întreaga atmosfera din şcoală. Brian fusese martorul activităţii febrile a elevilor şi a faptului că, dintr-o dată, vânzarea bomboanelor de ciocolată devenise un fel de modă, un trend, cam tot aşa cum deveniseră foarte populare cercurile de hula-hoop pe vremea când erau ei prin clasa întâi sau a doua, în același fel în care în urmă cu câţiva ani devenise o modă să participi la tot felul de

demonstraţii. Bârfele spuneau că Vigilenţii adoptaseră vânzarea ca pe un fel de cruciadă specială. Acest lucru era posibil, dar Brian nu făcuse o investigaţie în acest sens, fiindcă el se ţinea întotdeauna departe de Vigilenţi. Totuşi, îi văzuse pe câţiva dintre membrii de seamă ai clubului acostând băieţii pe coridoare, verificând cum stau cu vânzarea de bomboane şi şoptindu-le ceva pe un ton ameninţător celor care vânduseră prea puţine cutii. În fiecare după-masă, băieţi organizaţi în echipe ieşeau din şcoală cu o mulţime de cutii de ciocolată. Le încărcau în maşini şi o luau din loc. Brian auzise că echipele acestea mergeau cu maşinile în diferite părţi ale oraşului şi invadau pur şi simplu cartierele respective, sunând sau bătând la fiecare uşă, într-un efort uriaş, de parcă ar fi fost cu toţii comis-voiajori care vindeau enciclopedii şi primeau un comision din vânzări pentru asta. Afurisită treabă! Brian auzise că cineva primise chiar permisiunea de a desfăşura o campanie într-una dintre fabricile din oraş şi patru băieţi se învârtiseră prin toată fabrica, vânzând trei sute de cutii de ciocolată în câteva ceasuri. Activitatea aceasta febrilă îl ţinea pe Brian în priză. El trebuia să facă socotelile şi apoi să meargă iute la marile aviziere din sala de festivităţi pentru a afişa rezultatele. Sala aceasta devenise punctul cel mai fierbinte din întreaga şcoală.

– Ia te uită, exclamase unul dintre elevi când afişase ultimele rezultate, Jimmy Demers şi-a vândut cele cincizeci de cutii!

Ăsta era cel mai bizar aspect al acţiunii, felul în care cutiile vândute se împărţeau între toţi elevii. Brian nu-şi dădea seama dacă asta era bine sau nu, dar nu discuta metodele folosite. Pe fratele Leon îl interesau rezultatele,

iar pe Brian la fel. Şi totuşi, pe el situaţia aceasta îl făcea să se simtă cam aiurea. Cu câteva minute în urmă, Carter intrase în birou cu un pumn de bani în mână. Brian se purta cu Carter cu cea mai mare atenţie, fiindcă acesta era şeful Vigilenţilor.

– Ei, băiete, spusese Carter, aruncând banii – atât bancnote, cât şi monede – pe birou. Asta este ce am adunat. Am vândut şaptezeci şi cinci de cutii, ai aici o sută şi cincizeci de dolari. Numără-i!

– Bine.

Brian se repezi să-şi îndeplinească datoria, sub privirile atente ale lui Carter. Degetele îi tremurau fiindcă se străduia să nu facă nicio greşeală. Doamne dă să fie exact o sută cincizeci!

– Fix cât ai spus! spuse Brian.

Dar după aceea urmă un lucru ciudat.

– Să văd lista! zise Carter.

Brian îi dădu lista cu numele elevilor, fiecare nume având trecut alături numărul de cutii vândute şi cu sumele depuse, care erau înscrise pe măsură ce erau încasate, toate aceste date corespunzând cu cele din centralizatorul de la avizierul mare din sala festivă. După ce studie lista preţ de câteva minute, Carter îi spuse lui Brian să adauge banii aduşi de el la câţiva elevi. Brian făcu modificările pe care i le spuse Carter: Huart, cincisprezece... DeLillo, nouă... Lemoine, şaisprezece... Şi tot aşa, până ce toate cele şaptezeci şi cinci de cutii fură împărţite la şapte sau opt elevi.

– Băieţii au muncit din greu ca să vândă cutiile de ciocolată, spuse Carter cu un zâmbet prostesc întins pe faţă. Vreau să mă asigur că eforturile lor sunt recunoscute.

– Bine, spuse Brian, nevrând să facă prea multe valuri. Ştia, bineînţeles, că nu băieţii aleşi de Carter vânduseră cutiile acelea de bomboane. Dar asta nu era treaba lui.

– Câţi băieţi şi-au făcut norma de cincizeci de cutii până astăzi? întrebă Carter.

Brian îşi verifică listele.

– Şase, dacă-i luăm în seamă şi pe Huart şi LeBlanc. Cu aceste ultime vânzări tocmai au trecut şi ei pragul.

Brian reuşi să-şi păstreze chipul imobil.

– Ştii ceva, Cochran? Tu eşti băiat deştept şi eşti de treabă. Te prinzi foarte repede.

Repede? La dracu', toată săptămâna jonglaseră aşa cu vânzările, şi două zile încheiate Brian nu se prinsese deloc. Era tentat să-l întrebe acum pe Carter dacă această campanie de vânzări devenise unul dintre proiectele Vigilenţilor, ca şi când ar fi fost una dintre misiunile trasate de Archie Costello, dar se hotărî să-şi ţină curiozitatea în frâu.

Înainte de sfârşitul după-amiezii se primiseră deja sumele aferente vânzării a patru sute şaptezeci şi cinci de cutii, bani peşin, în mână, asta pe măsură ce echipele de elevi se întorceau la şcoală cu maşinile, claxonând, cu toţii exuberanţi şi veseli din pricina succesului repurtat.

Apoi veni şi fratele Leon şi calculară împreună totalul vânzărilor, constatând că până în acel moment se vânduseră cincisprezece mii zece cutii de ciocolată. Mai rămăseseră doar cinci mii, sau mai precis patru mii nouă sute nouăzeci de cutii, aşa cum subliniase fratele Leon în felul acela enervant de meticulos al lui. Însă astăzi Leon nu ridica probleme. Părea şi el ameţit, beat de încântare, şi ochii îi sclipeau de bucurie văzând că vânzarea are succes.

Chiar îi spuse lui Brian pe numele mic.

Când Brian merse în sala de festivităţi să afişeze ultimele rezultate, câţiva băieţi veseli îl întâmpinară cu aplauze atunci când intră. Până atunci nimeni nu-l aplaudase pe Brian Cochran; spre surprinderea lui, se simţi ca un campion la fotbal.

TREIZECI

Acum nu mai era nevoie să strige numele elevilor după catalog, fiindcă majoritatea băieţilor îi duceau sumele încasate direct lui Brian Cochran în birou, dar fratele Leon continua totuşi să facă asta. Goober observase că acum profesorul era foarte încântat să strige catalogul, transformând această scenă într-un spectacol pe cinste. Citea cu voce tare cifrele reprezentând ultimele vânzări, aşa cum îi erau raportate lui Brian Cochran, recitându-le în faţa clasei în detaliu, oprindu-se asupra numelor şi a totalurilor, creând cu satisfacţie maximum de efect dramatic posibil din situaţia aceasta. Şi avea câţiva aghiotanţi, băieţi mai sperioşi, cum era David Caroni, care recitau cu voce tare rapoartele în faţa clasei, în timp ce Leon se desfăta ascultând cifrele totale.

– Hai să vedem, Hartnett, spuse Leon, scuturând din cap, plăcut surprins. Raportul zice că ai vândut cincisprezece cutii ieri, ajungând la un total personal de patruzeci şi două de cutii vândute. Minunat!

Şi aruncă spre Jerry o privire încărcată de viclenie.

Întreaga situaţie era, desigur, ridicolă, căci Hartnett de fapt nu vânduse nicio cutie. Vânzările fuseseră făcute de echipele de băieţi care ieşeau pe teren în fiecare după-amiază. Întreaga şcoală fusese cuprinsă de nebunia

vânzării de ciocolată. Dar nu și Goober. Ca dovadă de simpatie față de Jerry, hotărâse să înceteze și el cu totul să mai vândă bomboane de ciocolată, așa că de o săptămână totalul lui rămăsese neschimbat, douăzeci și șapte de cutii. Era o cifră destul de mică, dar era ceva.

– Mallan, strigă Leon.

– Șapte.

– Hai să vedem, Mallan. Ei, păi cu asta ai ajuns la cifra totală de patruzeci și șapte. Felicitări, Mallan! Sunt convins că astăzi vei reuși să vinzi și ultimele trei cutii.

Goober se făcu mic de tot pe scaunul lui. Următorul era Parmentier, iar după aceea venea Jerry. Aruncă o privire spre Jerry și-l văzu șezând drept pe scaunul lui, ca și când abia ar fi așteptat să-și audă numele.

– Parmentier.

– Șapte.

– Parmentier, Parmentier, se minună Leon. Asta face în total pentru tine, da – măi să fie! – asta face cincizeci în cap! Ți-ai îndeplinit norma, Parmentier. Bravo, bravo, băiete! Să-l aplaudăm, domnilor!

Goober se prefăcu și el încântat, dar nu peste măsură.

Urmă pauza cunoscută. După care, vocea lui Leon cântă:

– Renault!

Exact asta făcu: cântă. Vocea lui Leon era exaltată, lirică. Goober își dădu seama că lui Leon nu-i mai păsa de-acum dacă Jerry vindea sau nu bomboane de ciocolată.

– Nu, răspunse Jerry, cu o voce limpede și puternică, în care se ghicea sentimentul unei victorii personale.

Poate că până la urmă vor câștiga amândoi. Poate că până la urmă se va putea evita o confruntare. Vânzarea se apropia de final. Conflictul se putea foarte bine termina

în coadă de peşte, după care se putea ca până la urmă să fie uitat, pierzându-se printre celelalte activităţi care se desfăşurau în şcoală.

– Frate Leon!

Toţi ochii se întoarseră spre Harold Darcy, cel care vorbise.

– Da, poftim, Harold!

– Pot să vă pun o întrebare?

Profesorul se încruntă a enervare. Se distrase atât de bine până în momentul acesta, nu avea chef de întreruperi.

– Da, sigur, Darcy.

– Puteţi să-l întrebaţi pe Renault de ce nu vinde şi el bomboane de ciocolată ca toţi ceilalţi băieţi?

De la o distanţă de două sau trei străzi le ajunse la urechi sunetul unui claxon de maşină. Fratele Leon îşi feri privirea.

– De ce vrei să ştii asta? întrebă.

– Cred că am dreptul să ştiu. Toată lumea are dreptul să ştie.

Privi în jur, cerându-le sprijinul colegilor lui. Cineva exclamă:

– Chiar aşa!

Darcy continuă:

– Toată lumea îşi îndeplineşte această obligaţie. Renault de ce nu face la fel?

– Vrei să răspunzi la întrebarea asta, Renault? întrebă profesorul, cu ochii umezi licărind şi cu o maliţie evidentă.

Jerry aşteptă câteva clipe, cu faţa îmbujorată, apoi spuse:

– Trăim într-o ţară liberă.

Cuvintele lui stârniră valuri de hohote de râs. Cineva râse înfundat. Chipul fratelui Leon era însă categoric vesel. Goober simţi că îl ia cu greaţă.

– Renault, mă tem că va trebui să fii ceva mai original, spuse fratele Leon, jucându-se cu publicul, aşa cum făcea de obicei.

Goober îl văzu pe Jerry îmbujorându-se. Îşi dădea seama de schimbarea care se petrecuse în clasă, o modificare subtilă a stării de spirit şi a atmosferei. Până astăzi, la strigarea catalogului, clasa îşi păstrase neutralitatea, toţi arătându-se indiferenţi faţă de poziţia lui Jerry şi păstrând o atitudine de „lasă-mă să te las". Astăzi însă, indignarea plutea în aer. Şi încă şi mai mult decât indignare, era ostilitate. Cum se întâmplase cu Harold Darcy, de pildă. În mod obişnuit era un băiat ca toţi ceilalţi, care îşi vedea de treburile lui, fără să dea semne că s-ar putea transforma într-un cruciat sau într-un fanatic. Şi deodată, iată-l provocându-l pe Jerry.

– Nu spuneaţi că participarea la această acţiune este voluntară, frate Leon? întrebă Jerry.

– Ba da, răspunse profesorul reţinut, parcă încercând să se piardă în fundal ca să-l lase pe Jerry să se trădeze singur, prin propriile lui cuvinte.

– Atunci nu consider că trebuie neapărat să particip la acţiunea aceasta.

Un val de indignare acoperi deodată întreaga sală.

– Crezi că eşti mai bun decât noi? strigă Darcy.

– Nu.

– Atunci cine te crezi? întrebă Phil Beauvais.

– Sunt Jerry Renault şi nu am de gând să vând bomboane de ciocolată.

„Fir-ar să fie!" gândi Goober. „De ce nu poate să lase şi el puţin capul în jos? Numai un pic."

Sună de ieşire. Pentru o clipă băieţii rămaseră la locurile lor, în aşteptare, cu sentimentul că problema nu

fusese rezolvată şi că urma să se întâmple ceva rău. Apoi păru că-şi revin brusc şi începură să-şi împingă scaunele înapoi, ridicându-se din bănci şi târşâindu-şi picioarele ca de obicei. Nimeni nu-l privea pe Jerry Renault. Pe când Goober ajunse la uşă, Jerry deja o luase deja din loc, grăbindu-se către lecţia următoare. O mulţime de băieţi, printre care şi Harold Darcy, stăteau pe coridor ursuzi, uitându-se după Jerry, care trecea pe hol.

Ceva mai târziu în aceeaşi după-amiază, Goober se îndrepta spre sala de festivităţi, atras într-acolo de ovaţii şi urale. Rămase în partea din spate a sălii şi se uită cum Brian Cochran afişa ultimele sume încasate. Erau în sală probabil cincizeci sau şaizeci de elevi, neobişnuit de mulţi pentru acel moment al zilei. De fiecare dată când Cochran trecea în tabel o nouă cifră, băieţii izbucneau în urale, conduşi de nimeni altul decât marele Carter, agresivul Carter, care probabil că nu vânduse nici măcar o cutie de bomboane, ci îi pusese pe alţii să facă munca de jos în locul lui.

Brian Cochran consultă o foaie de hârtie pe care o ţinea în mână, apoi se apropie de unul dintre cele trei panouri de afişaj mari. În dreptul numelui Ronald Goubert, scrise numărul cincizeci.

Pentru o clipă, Goober nu reuşi să-şi amintească cine era Roland Goubert. Privea doar, fascinat, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Şi apoi, deodată: „Ia te uită, ăsta sunt eu!“

– Goober şi-a vândut cele cincizeci de cutii, strigă cineva.

Ovaţii, aplauze şi fluierături de-ţi spărgeau timpanele.

Goober făcu câţiva paşi înapoi, în semn de protest. Pe naiba, el vânduse doar douăzeci şi şapte de cutii! Se oprise

la douăzeci şi șapte tocmai pentru a arăta că îl sprijinea pe Jerry, chiar dacă nimeni nu băga de seamă asta, nici măcar Jerry. Şi acum tot efortul lui se năruise şi se pomenea dispărând în umbră, ca şi cum ar fi devenit invizibil. El nu voia probleme. Avusese destule probleme şi rezistase. Dar ştia că dacă ar păşi în faţa grupului de băieţi care jubilau şi le-ar spune să șteargă numărul cincizeci din dreptul numelui său, zilele lui în școală ar fi numărate.

Revenind pe coridor, începu să respire sacadat, dar în afară de asta nu simţea nimic special. Nu voia să simtă nimic. Nu se simţea mârşav. Nu se simţea ca un trădător. Nu se simţea neînsemnat şi laş. Dar dacă nu simţea toate acestea, atunci de ce plânse tot drumul până la dulapul lui?

TREIZECI ȘI UNU

– Unde te grăbești așa, băiețaș?

Era o voce familiară, vocea tipică a tuturor celor ce încearcă să se ia de tine. Asemeni vocii lui Harvey Cranch, care obişnuia să-l aştepte pe Jerry în faţa sălii de clasă când era într-a treia la școala St. John, și a lui Eddie Herman din tabăra de vară, a cărui plăcere era să aplice mici torturi băieţilor mai mici, și a străinului care îl trântise la pământ într-o vară la circ și rupsese biletul pe care Jerry îl ţinea în mână. Aceea era vocea pe care o auzea acum: vocea tuturor celor care-şi bat joc de alţii, şi a intriganţilor, a tuturor „băieţilor deştepţi“ din lume. Râzând de toată lumea, întărâtând, lingușind și căutând-o cu lumânarea. „*Unde te grăbeşti aşa, băieţaş?*“ Era vocea duşmanului.

Jerry se uită la el. Băiatul stătea în faţa lui sfidându-l, cu tălpile bine lipite de pământ, cu picioarele puţin depărtate și cu mâinile întinse de o parte și de alta a coapselor, de parcă ar fi purtat o curea cu două tocuri pentru pistoale și era pe punctul de a trage sau ca și când ar fi fost un expert în karate, cu mâinile pregătite să te facă bucăţi-bucăţele. Jerry nu ştia deloc karate, dar în visele lui își demola inamicii fără milă.

– Ți-am pus o întrebare, spuse celălalt.

Acum îl recunoştea şi Jerry. Era unul care se credea grozav, un băiat pe nume Janza. Unul care se tot lua de băieţii mai mici; toată lumea se ferea de el.

– Ştiu că mi-ai pus o întrebare, spuse Jerry oftând, căci ştia foarte bine ce urma.

– Ce întrebare?

Da, asta era. Batjocura, începutul jocului de-a şoarecele şi pisica.

– Întrebarea aia pe care mi-ai pus-o, spuse Jerry, parând replica, dar în acelaşi timp realizând că totul era în zadar.

Nu conta ce spunea sau cum spunea. Janza căuta o breşă şi o găsise.

– Şi anume?

– Voiai să ştii unde mă grăbesc.

Janza zâmbi, fiindcă deja câştigase un punct, obţinuse o mică victorie. Un zâmbet superior, de infatuare i se întinse pe mutră, un zâmbet de atoateştiutor, ca şi când i-ar fi cunoscut lui Jerry toate secretele, ca şi când ar fi ştiut o mulţime de lucruri murdare despre el.

– Ştii ceva? întrebă Janza.

Jerry aşteptă.

– Tu ai mutră de şmecher, spuse Janza.

De ce i-or acuza şmecherii întotdeauna pe alţii că sunt şmecheri?

– Şi ce te face să crezi că sunt un şmecher? întrebă Jerry, încercând să se oprească, sperând că va apărea cineva de undeva.

Îşi amintea cum îl salvase domnul Phaneuf, odată când Harvey Cranch îl încolţise lângă hambarul bătrânului. Dar acum nu era nimeni prin preajmă. La antrenamentul

de fotbal fusese groaznic. Nu completase nicio pasă și în cele din urmă antrenorul îl scosese afară. *„Azi nu ești în formă, Renault, mai bine du-te și fă un duș“*. Întorcând capul, Jerry văzuse pe fețele celorlalți jucători rânjete ascunse și zâmbete de o clipă și își dădu seama cum stăteau lucrurile. Se prefăcuseră că îi scapă pasele, nu-i blocaseră pe adversari înadins. Acum, că Goober nu mai era în echipă, nu se mai putea bizui absolut pe nimeni.

„Iar ești paranoic“, se mustrase singur, târându-și cu greu picioarele de-a lungul aleii care ducea de la terenul de fotbal până la sala de sport. Și aici dăduse peste Janza, care ar fi trebuit să fie și el la antrenament, dar îl aștepta.

– De ce cred eu că ești un șmecher? întrebă Janza. Fiindcă joci teatru în stil mare, băiete. Încerci să treci neobservat prefăcându-te că ești foarte sincer. Dar pe mine nu mă păcălești! Trăiești ascuns.

Janza zâmbi. Era un zâmbet de atoateștiutor, care spunea „Asta rămâne între noi doi“, confidențial, înfricoșător.

– Cum adică, ascuns?

Janza râse încântat și atinse obrazul lui Jerry cu mâna, o atingere scurtă, ușoară, de parcă ei doi ar fi fost doi vechi amici și ar fi fost angajați într-o conversație prietenească într-o după-amiază oarecare de octombrie, în timp ce vântul ridica în jurul lor vârtejuri de frunze, ca niște confetti uriașe. Lui Jerry i se păru că pricepe sensul atingerii ușoare a lui Janza. Probabil că Janza căuta acțiune, voia contact direct, violență. Era clar că începea să-și piardă răbdarea, dar nu voia să înceapă el bătaia, ci voia să-l provoace pe Jerry să sară primul. Asta era rostul vorbelor lui în doi peri, suficient de subtile pentru ca mai târziu să nu poată fi invocate ca motive pentru

căsăpeala care va urma. „*El a început!*“ vor spune. Şi, ciudat, Jerry chiar simţea că l-ar putea rupe în bătaie pe Janza. Simţea crescând în el o furie care i-ar fi putut da forţă şi rezistenţă. Dar nu voia să se bată. Nu voia să se întoarcă la violenţa din şcoala generală, când respectul, care nu era respect deloc, se câştiga în curtea şcolii şi când trebuia să dovedeşti de ce eşti în stare, chiar dacă te alegeai cu nasul terci, ochii vineţi şi dinţii sparţi. Şi în general nu voia să se bată, din acelaşi motiv din care refuza să vândă bomboane de ciocolată, şi anume că voia să ia el singur hotărârile şi să facă lucrurile aşa cum voia el, cum se spune.

– Uite, asta vreau să zic prin „ascuns“, spuse Janza, întinzând din nou mâna spre Jerry şi atingându-i din nou obrazul.

De data aceasta însă, mâna lui întârzie o fracțiune de secundă pe obrazul lui Jerry, mângâindu-l încă o dată foarte uşor.

– Asta ascunzi tu, spuse Janza.

– Ce ascund? Şi de cine anume?

– De toată lumea. Chiar şi de tine însuţi. Ascunzi un mare secret, un secret întunecat.

– Ce secret?

Chiar nu pricepea.

– Că eşti o *fetiţă*. Eşti pe invers. Şi te ascunzi, trăieşti ascuns.

Jerry simţi că îi vine să vomite, parcă avea un gheizer în gâtlej pe care abia îl putu stăvili.

– Ia te uită cum roşeşti, spuse Janza. *Fetiţa* noastră se ruşinează...

– Ascultă, începu Jerry, dar nu ştiu cum să continue.

Cel mai rău lucru din lume era să-ţi spună cineva „fetiţă“.

– Ba nu, tu să mă asculţi! spuse Janza, foarte calm, ştiind că a atins un punct foarte vulnerabil. Tu poluezi şcoala aceasta. Nu vrei să vinzi bomboane de ciocolată ca toată lumea, iar acum constatăm că eşti şi homo.

Clătină din cap batjocoritor, cu un fel de admiraţie exagerată.

– Eşti grozav, ştii? Aici, la Trinity avem tot felul de încercări şi de metode ca să-i eliminăm pe cei ca tine, dar tu ai fost mai isteţ şi te-ai strecurat între noi, nu? Şi acum probabil că-ţi curg balele în toate părţile. Uau, patru sute de trupuri tinere, gata coapte, de care să te freci...

– Nu sunt homo, strigă Jerry.

– Sărută-mă, spuse Janza, ţuguindu-şi buzele grotesc.

– Nenorocitule! spuse Jerry.

Cuvântul acesta rămase suspendat în aer, ca un steag de bătălie făcut din sunete, în timp ce Janza zâmbi, radiind, victorios. Asta fusese intenția lui de la început, desigur. Ăsta fusese motivul pentru care îl oprise şi-l insultase.

– Cum mi-ai spus? întrebă Janza.

– Nenorocitule, spuse Jerry din nou, de data aceasta calm, rostind cuvântul înadins ca să-l provoace pe Janza la bătaie.

Janza îşi lăsă capul pe spate şi râse. Asta îl luă pe Jerry prin surprindere, fiindcă se aşteptase la represalii. În schimb, celălalt stătea în faţa lui, perfect relaxat, cu mâinile în şolduri, amuzat.

În clipa aceea Jerry îi văzu şi pe ceilalţi. Trei sau patru băieţi ieşiră dintre tufe şi arbuşti, alergând, ghemuiţi ca să nu fie văzuţi. Erau mărunţei ca nişte pigmei şi veneau

spre el așa de iute că nici nu apucă să-i vadă prea bine. Văzu doar niște chipuri care rânjeau cu răutate. În spatele acestora mai veneau câțiva, cinci sau șase, apropiindu-se de el pe furiș, din spatele unui pâlc de pini. Până să apuce Jerry să se pregătească de luptă sau măcar să-și ridice brațele ca să se apere, puștii îl năpădiră din toate părțile, izbindu-l și sus, și jos, trântindu-l la pământ, de parcă ar fi fost un Gulliver neajutorat. O duzină de pumni îi loviră trupul, unghiile lor îi sfâșiară obrazul, iar un deget i se înfipse în ochi ca o gheară. Voiau să-l orbească. Voiau să-l omoare. O durere ascuțită îl străpunse; cineva îi trăsese un șut între picioare. Loviturile cădeau asupra lui ca picăturile de ploaie, fără milă, neîncetat. Încercă să se ghemuiască la pământ și să se facă mic, ascunzându-și fața, dar cineva îl izbea în cap cu furie („*Opriți-vă! Opriți-vă!*“). Încă un șut între picioare și nu se mai putu abține, începu să vomite, simțea jetul de vomă urcându-i în gât și încercă să deschidă gura ca să-i dea drumul să iasă din el. În timp ce vomita, loviturile se opriră. Cineva răcni plin de dezgust „Fir-ar!“ și toți se retraseră. Îi auzi respirând gâfâit, îi auzi alergând înapoi, doar unul rămăsese în urmă să-l mai lovească încă o dată cu piciorul în șale și cortina neagră a durerii îi acoperi ochii.

TREIZECI ȘI DOI

Ușor, ușor, în întuneric, în siguranță. Întuneric, siguranță și liniște. Nu îndrăznea să se miște. Îi era teamă că trupul i s-ar putea dezmembra și toate oasele i se vor împrăștia, ca o clădire care se prăbușește, ca un gard din țăruși de lemn care se rupe în bucăți. Un sunet slab îi ajunse până la urechi și își dădu seama că era chiar el scâncind ușor, de parcă și-ar fi îngânat singur un cântec de leagăn. Deodată i se făcu tare dor de mama lui. Amintindu-și că ea nu mai este, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu plânsese deloc din cauza bătăii, doar zăcuse acolo, pe pământ, câteva clipe, după ce pentru o scurtă perioadă de timp își pierduse cunoștința. Apoi s-a târât cum a putut și a ajuns cu mare greutate până la școală, în vestiar, mergând ca un echilibrist pe sârmă, de parcă un singur pas greșit l-ar fi putut face să se prăvălească în abisul de dedesubt, adică în uitare. Simțise apa rece cu care se spăla ca pe niște degete lichide care îi iritau și mai tare zgârieturile de pe față.

„N-am să vând bomboane de ciocolată nici dacă mă iau ăștia la bătaie! Și nu sunt o *fetiță*, nu sunt pe invers!"

Ieșise pe furiș din școală, fiindcă nu voia să-l vadă cineva așa, și pășise cu mare greutate până în stradă și apoi către stația de autobuz. Tot timpul își ținuse gulerul

ridicat ca un răufăcător, ca bărbaţii aceia de la ştiri care sunt escortaţi către tribunal. În autobuz, îşi târşâise picioarele până în spate, bucurându-se că nu era un autobuz şcolar aglomerat, ci unul dintre acele autobuze care apar la cele mai ciudate ore. Erau o mulţime de bătrâni în autobuz, femei cu părul vopsit albastru şi cu poşete mari, care se prefăceau că nu-l văd, întorcându-şi privirile în altă parte în timp ce el se îndrepta către capătul din spate, dar strâmbând din nas, căci atunci când trecea pe lângă ele, simţeau mirosul de vomă. Reuşise cumva-cumva să ajungă până în spatele autobuzului care îl tot hurduca, în locul acesta liniştit unde şedea acum, în timp ce soarele însângera orizontul, iar razele ca nişte vene izbeau în fereastra vizuinei lui. Se lăsa înserarea.

După o vreme făcu o baie caldă, înmuindu-şi trupul în apă. Apoi şezu în întuneric, în linişte, aşteptând să se vindece, fără să se agite. Acum, că primele valuri de durere acută trecuseră, în oase i se instală o jenă dureroasă. Ceasul bătea de ora şase. Era bucuros că tatăl lui lucra în schimbul de seară şi urma să fie la serviciu până la unsprezece. N-ar fi vrut să-l vadă aşa, cu tăieturile încă proaspete pe faţă şi plin de vânătăi. Târându-se până în dormitor, se mobiliză cât să se dezbrace şi să se ghemuiască între aşternuturile reci. Avea de gând să-i spună tatălui său că nu s-a simţit bine când a venit de la şcoală – de bună seamă era vreun virus, o răceală din aceea care trece în douăzeci şi patru de ore. Şi mai ales trebuia să-şi ascundă faţa de el.

Telefonul sună.

„O, nu!“ protestă el. „Lăsaţi-mă în pace!“

Dar telefonul suna în continuare, bătându-şi joc de el, la fel cum făcuse şi Janza.

„Lasă-l, lasă-l“[1], cum cântau cei de la Beatles.

Încă mai suna.

Şi deodată îşi dădu seama că trebuie să răspundă. Ei ar fi vrut ca el să nu răspundă de data aceasta. Sperau că l-au scos pe tuşă, că e rănit grav, că nu mai e în stare să ajungă până la telefon.

Jerry se ridică din pat, surprins de propria lui mobilitate, şi trecu prin camera de zi până la telefon. „Nu te opri din sunat tocmai acum,“ spuse. „Nu te opri! Am să le arăt eu.“

– Alo.

Îşi pusese toată puterea în glas.

Linişte.

– Aici sunt! spuse, strigând cuvintele acestea.

Linişte din nou. Şi apoi, deodată, râsul acela încărcat de răutate. După care tonul.

– Jerry... oh, Jerry...

– Hei, Jerriiii!

Apartamentul pe care îl ocupau Jerry şi tatăl lui se afla la etajul trei deasupra nivelului străzii, aşa că vocile care strigau numele ajunseră greu până la urechile lui Jerry, abia reuşind să pătrundă prin ferestrele închise. Faptul că erau atât de îndepărtate le făcea să sune ca nişte glasuri de fantomă, de parcă cineva îl striga dintr-un mormânt. De fapt, la început nu fusese sigur că pe el îl strigă. Îndoit de

[1] În original în limba engleză *Let It Be*, titlul unuia dintre cele mai cunoscute cântece ale formaţiei Beatles. Sensul de bază al expresiei ar fi „Aşa să fie!“

spinare în fața mesei din bucătărie, forțându-se să înghită din supa de pui Campbell[1], în clipa în care auzi vocile acelea, crezu întâi că sunt niște copii jucându-se pe stradă. Dar apoi auzi limpede:

– Hei, Jerry...

– Ce faci, Jerry?

– Hai afară să ne jucăm, Jerry!

Voci fantomatice, din trecut. Și le amintea de când era mic și copiii din cartier veneau la ușa din spate a casei lui, după cină, ca să-l cheme afară să se joace cu ei. Acelea erau vremurile bune, când locuia împreună cu părinții lui în casa cu curte mare în spate și cu un gazon în față, pe care tatăl lui îl tundea și-l uda.

– Hei, Jerry...

Dar acestea de acum nu erau vocile prietenilor lui strigându-l după cină, ci voci de noapte, batjocoritoare, sâcâitoare și amenințătoare.

Jerry merse în camera de zi și privi în jos pe geam, precaut, atent să nu fie văzut. Cu excepția celor câtorva mașini parcate, strada era pustie. Și totuși, vocile acelea continuau să cânte mai departe:

– Jerriii!...

– Haide să ne jucăm, Jerry!

Era doar o parodie a glasurilor care îl chemau în copilăria lui atât de îndepărtată.

Trăgând cu ochiul afară, Jerry zări o stea căzătoare care mergea invers, în sus, despicând întunericul. În aceeași clipă auzi și sunetul înfundat al unei pietre (deci

[1] Marcă de conserve produse de firma Campbell's, înființată în 1869 în New Jersey de către Joseph A. Campbell.

nu era o stea căzătoare!) care se izbi de zidul clădirii, chiar lângă fereastră.

– U-huu, Jerriii!...

Privi pe furiş la strada de dedesubt, dar băieţii se ascunseseră foarte bine. Apoi văzu un fascicul de lumină care şterse copacii şi tufişurile de pe cealaltă parte a străzii. Pentru o clipă putu distinge în întuneric un chip palid, luminat de raza unei lanterne. Apoi chipul dispăru în noapte. Jerry recunoscu mersul apăsat al îngrijitorului blocului, care evident fusese scos din apartamentul lui de la subsol de strigătele acelea. Lumina lanternei lui mătură strada.

– Cine-i acolo? răcni el. Io chem poliţia, să ştiţi...

– Pa-pa, Jerry! strigă o voce.

– Pe curând, Jerry!

Şi vocile se pierdură în întuneric.

Soneria telefonului sfâşie liniştea nopţii. Trezindu-se din somn, Jerry bâjbâi, se ridică şi întinse mâna spre locul de unde venea sunetul. Îndată se deşteptă cu totul. Aruncă o privire înspre cadranul luminos al ceasului. Două şi treizeci de minute.

Cu mare greutate, căci nu era muşchi şi oscior în corpul lui care să nu protesteze, se ridică în capul oaselor pe saltea şi, proptindu-se într-un cot, se ridică de pe pat.

Sunetul persista, exagerat de puternic în încremenirea nopţii. Tălpile lui Jerry atinseră podeaua; porni desculţ spre telefon.

Dar tatăl lui deja ajunsese acolo. Îi aruncă lui Jerry o privire. Băiatul se trase îndărăt, în umbră, ascunzându-şi faţa.

– Mulţi nebuni umblă liberi prin lume, mormăi tatăl lui, stând în picioare, cu mâna pe telefon. Dacă-l laşi să

sune, le faci jocul. Dacă răspunzi, închid şi iarăşi înseamnă că le-ai făcut jocul. Şi apoi iar o iau de la început.

Tatălui i se citea iritarea pe faţă. Părul îi era zburlit, iar sub ochi avea cearcăne violete.

– Ridică receptorul, tată!

Tatăl lui oftă şi dădu din cap a acceptare.

– Asta înseamnă să le facem pe plac, Jerry. La naiba, cine-or fi ăştia, totuşi?

Bărbatul ridică receptorul, îl ţinu la ureche un moment, apoi se întoarse spre Jerry.

– Aceeaşi chestie; acelaşi râs tâmpit şi apoi tonul.

Puse receptorul pe masă.

– Dimineaţă am să fac plângere la compania de telefonie.

Aruncând o privire spre Jerry, spuse:

– Eşti bine, Jerry?

– Da. Mă simt bine, tată.

Tatăl lui se frecă la ochi obosit.

– Încearcă să mai dormi puţin, Jerry. Dacă joci fotbal, trebuie să dormi ca lumea.

Încerca să nu-şi trădeze iritarea.

– Aşa e, tată.

În sufletul lui Jerry ţâşni compasiunea pentru tatăl lui. Oare ar fi bine să-i spună despre ce este vorba? N-ar fi vrut să-l amestece şi pe el în asta. Tatăl lui deja se dăduse bătut, ridicase receptorul din furcă şi asta arăta că era deja învins. Jerry nu voia ca bătrânul lui să-şi asume şi alte riscuri.

Revenind în pat şi făcându-se mic în întuneric, Jerry îşi forţă trupul să se destindă, să se relaxeze. După o vreme, somnul îl atinse cu degetele lui moi, alungând orice durere. Dar telefonul continuă să-i sune în vise toată noaptea.

TREIZECI ȘI TREI

– Janza, tu chiar nu ești în stare să faci nimic ca lumea?

– Despre ce dracu' vorbești? Când am terminat cu el, te asigur că voia deja să vândă un milion de cutii de ciocolată.

– Eu vorbesc despre puștii ăia. Cine ți-a spus să asmuți o gașcă întreagă pe el?

– A fost o idee genială, Archie. Io așa cred. Închipuie-ți, să-l ia la trei păzește o șleahtă de puști. E o chestie psihologică, nu despre asta vorbești tu mereu?

– De unde i-ai adus? Nu vreau să fie implicați în chestia asta oameni din afara școlii.

– Sunt niște animale din cartierul meu. Pentru doi bani le-ar bate și pe propriile lor bunici.

– Și i-ai servit și povestea aia că e homo?

– Aici ai avut dreptate, Archie. Ai spus tu că va fi ceva frumos. Chestia asta chiar l-a scos din minți. Ascultă, Archie, dar nu e homo, nu?

– Bine-nțeles că nu. De-aia s-a înfuriat. Dacă vrei să-l faci praf pe careva, acuză-l că este ceea ce nu e. Altfel nu-i spui nimic nou, nimic ce el nu știe.

După liniștea care se lăsă în receptor, se putea ghici admirația lui Emile pentru geniul lui Archie.

– Şi acum ce urmează, Archie?

– Deocamdată stai pe loc. Vreau să te păstrez ca rezervă. Avem alte chestii de care trebuie să ne ocupăm.

– Tocmai când începeam să mă distrez!...

– Vor mai fi şi alte ocazii, Emile.

– Ascultă, Archie!

– Da, Emile.

– Dar cu poza mea cum rămâne?

– Dacă ţi-aş spune că n-a existat nicio poză, Emile? Că în ziua aceea nu era film în aparat...

Fantastic era Archie! Plin de surprize. Dar oare glumea sau spunea adevărul?

– Nu ştiu ce să zic, Archie.

– Emile, rămâi pe lângă mine. Până la capăt! Şi n-ai s-o duci rău. Avem nevoie de oameni ca tine.

Emile se simţi foarte mândru. Oare Archie vorbea despre Vigilenţi? Şi oare într-adevăr nu exista de fapt nicio fotografie? Ce uşurare ar fi fost gândul ăsta!

– Poţi conta pe mine, Archie!

– Ştiu asta, Emile.

Dar după ce închise telefonul, lui Emile îi trecu prin minte: „Ce ticălos şi Archie ăsta!“

TREIZECI ȘI PATRU

Deodată devenise invizibil. Nu mai avea corp, nu mai avea anatomie, era doar o fantomă transparentă care străbătea timpul. Făcuse descoperirea aceasta în drum spre școală, în autobuz. Ochii celorlalți îi evitau pe ai lui. Priveau într-o parte. Băieții se țineau departe de el. Îl ignorau de parcă nici n-ar fi fost acolo. Și atunci realiză că din punctul lor de vedere el într-adevăr nici nu se afla acolo. Era ca și când ar fi fost infectat cu o boală îngrozitoare și toată lumea se ferea să nu se molipsească. Așa că îl transformaseră într-un om invizibil, îl eliminaseră din lumea lor. Tot drumul până la școală stătu singur, cu obrazul rănit rezemat de sticla rece a geamului.

Răcoarea dimineții îl făcu să grăbească pasul până la intrarea în școală. Îl zări pe Tony Santucci. Instinctiv, Jerry înclină din cap și-l salută. Chipul lui Tony era de obicei ca o oglindă care reflecta tot ce întâlnea: zâmbea atunci când cineva îi zâmbea, se încrunta atunci când îl întâmpinai cu o încruntare. Dar de data aceasta doar îl privi pe Jerry lung. Și de fapt nici măcar nu îl privi, fiindcă nu se uita la el, ci *prin* el, ca și când Jerry ar fi fost o oglindă ori o ușă deschisă. Și apoi Tony Santucci ieși din scenă, intrând în școală.

Când Jerry trecu pe coridoare, parcă ar fi despicat Marea Roșie în două[1]. Nimeni nu se atingea de el. Toţi i se fereau din cale, făcându-i loc să treacă, reacţionând cu toţii ca la un semnal secret. Jerry simţi că ar fi putut trece şi printr-un perete şi ar fi ieşit teafăr pe cealaltă parte.

Își deschise dulăpiorul. Mizeria dinăuntrul lui dispăruse. Afişul profanat fusese luat de acolo, iar peretele fusese curăţat bine. Şi baschetii dispăruseră. Dulăpiorul lui dădea acum impresia de absenţă, ai fi zis că nu e ocupat de nimeni. Se gândi: „Poate că ar trebui să mă uit într-o oglindă, să văd dacă mai sunt aici." Dar era acolo. Obrazul îl înţepa de durere. Uitându-se în dulăpior, ca şi când s-ar fi uitat într-un sicriu ridicat în picioare, se simţi de parcă cineva ar fi încercat să-l anuleze, să îndepărteze orice urmă a existenţei lui, a prezenţei lui în şcoală. Oare devenise paranoic?

În sălile de clasă profesorii păreau a face parte din aceeaşi conspiraţie. Ochii le alunecau peste el, privind în altă parte atunci când Jerry încerca să le atragă atenţia. Într-un rând, îşi agită mâna ridicată ca să răspundă la o întrebare, dar profesorul îl ignoră. Totuşi, era greu să-ţi dai seama cum stătea treaba cu profesorii, fiindcă ei erau misterioşi şi simţeau când se întâmpla ceva neobişnuit, cum era astăzi. Băieţii se ţineau la distanţă de Renault, aşa că se conformau şi ei.

Jerry trecu prin ziua aceea acceptând atitudinea lor distantă. După o vreme, începu să se bucure de invizibilitatea

[1] Aluzie la miracolul separării apelor descris în *Vechiul Testament*, după ce Moise a primit poruncă de la Dumnezeu să îi conducă pe evrei la loc sigur. Ajungând la Marea Roşie, apele se despart în faţa lui Moise, lăsându-l să treacă împreună cu poporul ales, dar se închid la loc înainte ca urmăritorii lor, trimişii faraonului egiptean, să treacă şi ei.

lui. Reuşi să se relaxeze. Nu mai era nevoie să ţină garda ridicată, nu se mai temea că cineva îl va ataca. Se săturase să-i fie teamă şi să se simtă intimidat.

Între ore, Jerry îl căută pe Goober, dar nu-l găsi. Goober ar fi restabilit realitatea, l-ar fi readus în lumea aceasta. Dar Goober lipsea de la şcoală, iar Jerry se gândi că e bine aşa. N-ar fi vrut să-i mai facă părtaşi şi pe alţii la problemele lui. Era destul că fusese implicat tatăl lui din cauza apelurilor telefonice. Se gândi la tatăl lui, cum stătea noaptea trecută în faţa telefonului, bântuit de sunetul persistent şi se gândi: „Până la urmă, ar fi fost mai bine să vând şi eu bomboane de ciocolată." Nu voia ca universul tatălui său să fie tulburat şi ar fi dorit ca în lumea lui să fie restabilită ordinea.

După ultima oră de curs din dimineaţa aceea, Jerry ieşi pe coridor cu un sentiment de eliberare şi se îndreptă spre cantină, legănându-se în acelaşi ritm cu mulţimea de elevi, bucurându-se de faptul că nu mai avea identitate. Când se apropie de scări, simţi că cineva îl îmbrânceşte de la spate şi se aplecă înainte, pierzându-şi echilibrul. Era aproape să cadă; treptele începură să se încline periculos în faţa ochilor lui. Cumva, reuşi să se prindă de balustradă. Rămase în picioare şi îşi rezemă corpul de perete. Şuvoiul de băieţi trecea pe lângă el cu un zgomot înfundat. Auzi pe cineva chicotind nechezat, iar altcineva sâsâi.

Înţelese că încetase să mai fie invizibil.

Fratele Leon intră în birou în momentul în care Brian Cochran termina de trecut rezultatele finale în tabel. Ajunseseră la capăt. Acesta era totalul general. Băiatul

ridică privirile înspre profesor, încântat că acesta sosea exact în acest moment.

– Frate Leon, s-a încheiat! îl anunţă Brian, cu voce triumfătoare.

Profesorul clipi iute. Faţa lui arăta ca un aparat de marcat care nu funcţiona.

– Ce s-a încheiat?

– Vânzarea.

Brian aruncă foaia de hârtie pe masă.

– Am ajuns la capăt. Am mântuit.

Brian observă efectul acestei informaţii asupra lui Leon, care inspiră adânc şi se adânci în scaun. Pentru un moment, Brian citi pe faţa profesorului un sentiment de uşurare, ca şi când i s-ar fi luat de pe umeri o povară enormă. Dar aceasta durǎ doar o clipă. Apoi Leon se uită fix în ochii lui Brian.

– Eşti sigur? întrebă el.

– Absolut! Şi ştiţi ce, frate Leon? Şi încasările au mers de minune. S-a predat nouăzeci şi opt la sută din suma finală.

Leon se ridică în picioare.

– Hai să verificăm cifrele, spuse.

Brian simţi că îl inundă un val de mânie. De ce nu putea profesorul să o lase baltă măcar un minut? N-ar fi putut spune pur şi simplu „Bună treabă!" sau „Slavă Domnului!" sau orice altceva, nu „Hai să verificăm cifrele"?

Când se aşeză alături de Brian să verifice şi el tabelele, răsuflarea cu iz rânced a lui Leon (fir-ar să fie, mânca numai slănină întotdeauna, nimic altceva!) umplu aerul.

– Mai este o singură problemă, spuse Brian, ezitând să aducă vorba despre acest subiect.

Leon intui ezitarea în vocea băiatului.

– Ce problemă? întrebă el, mai degrabă enervat decât curios, ca şi când s-ar fi aşteptat ca Brian să fi făcut vreo greşeală.

– Băiatul acela din anul întâi, frate Leon...

– Renault? Ce-i cu el?

– Păi, încă n-a vândut nicio cutie. Şi e ciudat, e chiar foarte ciudat...

– Ce-i aşa de ciudat, Cochran? Băiatul ăsta evident este un inadaptat. A încercat în felul lui să ne strice acţiunea, fără efecte, evident, dar a reuşit să obţină exact opusul. Şcoala s-a raliat împotriva lui.

– Da, dar tot ciudat este. Totalul vânzărilor se ridică exact la nouăsprezece mii nouă sute cincizeci de cutii fix, ceea ce practic este imposibil. Adică, ştiţi, întotdeauna mai sunt pierderi, câteva cutii care se pierd sau sunt furate. E imposibil să justifici absolut fiecare cutie. Dar de data aceasta iese foarte exact. Lipsesc fix cincizeci de cutii, cele cincizeci de cutii ale lui Renault.

– Dacă Renault nu le-a vândut, atunci este evident că ele nu sunt vândute. De aceea lipsesc la socoteală, spuse Leon rar, pe un ton rezonabil, de parcă Brian ar fi fost un copil de cinci ani.

Brian îşi dădu seama că fratele Leon nu voia să înţeleagă care era adevărul. Era interesat numai de rezultatul vânzărilor, era fericit să ştie că cele nouăsprezece mii nouă sute cincizeci de cutii s-au vândut, iar el a scăpat de probleme. Urma probabil să fie promovat şi să devină director plin. Brian era bucuros că nu va mai fi aici în anul următor, mai ales dacă Leon va fi director titular.

– Înţelegi tu ce contează aici, Cochran? întrebă Leon, pe acelaşi ton pe care îl folosea în timpul lecţiilor. Spiritul şcolii! Noi tocmai am contrazis aici o lege a naturii, şi

anume că dacă există un singur măr putred, se vor strica toate celelalte. Dar nu şi dacă acţionăm cu toţii ca unul, cu hotărâre, pentru o cauză nobilă!...

Brian oftă, se uită în jos, privindu-şi degetele, nemaiascultându-l pe Leon, ale cărui cuvinte îi picurau în urechi goale de orice înţeles. Se gândea la Renault, puştanul acela ciudat şi încăpăţânat. Oare într-adevăr aşa era cum spunea Leon, că şcoala ca întreg era mai importantă decât fiecare elev luat în parte? Dar atunci fiecare individ în sine nu este important? Se gândi la Renault, cum ţinea el singur piept întregii şcoli, Vigilenţilor, tuturor.

„Of, la naiba cu toate!“ îşi spuse Brian, în timp ce vocea prefăcută a lui Leon îi bâzâia mai departe în urechi. Vânzarea se terminase, deci şi rolul lui de trezorier se încheiase. Nu va mai avea de-a face nici cu Leon, nici cu Archie, şi nici măcar cu Renault. Să-i mulţumim Domnului pentru aceste mici bucurii!

– Ai pus cele cincizeci de cutii deoparte, Obie?

– Da, Archie.

– Minunat!

– Despre ce e vorba aici, Archie?

– O să ţinem o întrunire, Obie. Mâine seară. O şedinţă specială, pe terenul de sport. Vom anunţa rezultatele vânzărilor.

– De ce pe terenul de sport, Archie? De ce nu în şcoală?

– Fiindcă la întrunirea aceasta vor participa numai elevii, Obie. Profesorii nu au niciun amestec. Însă toţi ceilalţi trebuie să fie de faţă.

– Toată lumea?

– Toată lumea!

– Şi Renault?

– Va fi acolo, Obie, va fi acolo.

– Tu chiar că eşti dat dracului, Archie, ştii asta?

– Ştiu, Obie.

– Te-aş întreba ceva, dacă nu te superi...

– Întreabă-mă, Obie!

– De ce vrei să fie acolo şi Renault?

– Ca să-i dăm o şansă. O şansă de a scăpa de bomboanele lui, prietene.

– Eu nu sunt prietenul tău, Archie.

– Ştiu asta, Obie.

– Şi cum anume va scăpa Renault de bomboanele lui, Archie?

– Le va oferi ca premiu în cadrul unei tombole.

– O tombolă?

– O tombolă, Obie.

TREIZECI ȘI CINCI

O tombolă, fir-ar ea să fie! Dar ce tombolă! O tombolă cum nu mai existase niciodată în istoria liceului Trinity, în istoria tuturor liceelor din lume.

Arhitectul acestui eveniment, Archie, urmărea desfășurarea operațiunii. Incet-încet arena se umplea; băieții veneau în valuri. Se vindeau bilete de hârtie, care treceau din mână în mână dintr-o parte într-alta. Luminile aprinse mai atenuau din răcoarea serii de toamnă. Archie stătea în picioare lângă scena improvizată, ridicată în după-amiaza acelei zile de Carter și de ceilalți Vigilenți sub îndrumarea lui – un vechi ring de box, recuperat de sub tribune și recondiționat pentru a putea fi folosit din nou; numai corzile îi lipseau. Podiumul era amplasat fix pe linia de cincizeci de yarzi, aproape de locurile din tribune, așa încât fiecare băiat să poată vedea bine totul și să nu scape nimic din acțiune. Așa era Archie; le oferea tot ce se putea pentru banii pe care îi plăteau.

Terenul de sport se afla la cel puțin un sfert de milă distanță de școală și de locuințele profesorilor. Dar Archie nu riscase nimic; deghizase evenimentul, astfel încât să arate ca un meci de fotbal strict pentru elevi, care să nu se mai simtă inhibați de prezența profesorilor. Îl trimisese ca să ceară aprobarea pentru eveniment pe un puști cu o

mutră inocentă, Caroni, care arăta ca un băiat din corul bisericii. Ce profesor l-ar fi putut refuza? Iar acum momentul era foarte aproape, băieţii tot veneau, aerul era proaspăt şi răcoros, mulţimea fremăta de nerăbdare, iar în ring Renault şi Janza, neliniştiţi, îşi aruncau din când în când câte o privire unul celuilalt.

Archie se minuna întotdeauna de lucrurile acestea, lucrurile pe care le punea la cale şi în care el trăgea sforile. De exemplu, toţi băieţii, cu excepţia lui Archie, avuseseră alte gânduri pentru seara asta, dar el reuşise să le modifice planurile. Şi tot ce avusese de făcut pentru asta fusese să-şi folosească puţin imaginaţia şi să dea două telefoane.

Primul telefon i-l dăduse lui Renault, iar al doilea lui Janza. Dar cu Janza fusese o chestie de rutină. Archie ştia că poate să-l manipuleze aşa cum ar fi modelat o bucată de argilă. Însă pentru convorbirea cu Renault trebuise să facă mişcările potrivite, să fie creativ şi să arate ceva din al lui Archie chip, în noapte[1]. Exact ca Shakespeare, râsese Archie pe înfundate.

Lăsase telefonul să sune de, ehe, de vreo cincizeci de ori. Archie nu se supărase că puştiul nu se grăbea să ridice receptorul. Dar perseverenţa lui dădu roade şi în cele din urmă îl auzi pe Renault în receptor, rostind acel „*Alo*" liniştit, cu glas calm, dar mai era ceva, un lucru complet diferit. Archie mai detectase încă ceva în vocea aceea, un calm implacabil şi multă hotărâre. Super! Băiatul era pregătit. Archie plutea de fericire anticipând o victorie.

---

[1] Aluzie la un vers din prologul la Actul IV al piesei *Henric al V-lea* de William Shakespeare: „Ceva din al lui Harry chip, în noapte" (William Shakespeare, *Opere*, vol. V, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1958, p. 373; traducere de Ion Vinea).

Puştiul chiar dorea să vină în faţa tuturor şi să lupte. Voia acţiune.

– Vrei să-ţi iei revanşa, Renault? îl îmboldi Archie. Să dai şi tu? Să te răzbuni? Să le arăţi tuturor ce crezi despre afurisitele alea de bomboane de ciocolată?

– Cum aş putea face asta?

Vocea lui Jerry era reţinută, dar se ghicea că treaba asta îl interesa. Cu siguranţă îl interesa.

– Uşor, foarte uşor, răspunse Archie, asta în cazul în care nu eşti un fricos.

Un imbold, întotdeauna era nevoie de un imbold.

Renault nu spuse nimic.

– Este un tip pe nume Janza. O secătură, n-are clasă deloc. Nu e cu nimic mai presus decât un animal. Umblă vorba că a chemat în ajutor o şleahtă de puşti ca să te pună cu botul pe labe. Cred că ar trebui să punem lucrurile astea la punct. În cadrul unei întâlniri cu mănuşi de box pe terenul de sport. Totul va fi sub control. Asta ar fi o metodă de a-ţi lua revanşa faţă de toată lumea, Renault.

– Chiar şi faţă de tine, Archie?

– Faţă de mine? zise Archie cu o voce inocentă şi amabilă. La naiba, de ce faţă de mine? Eu doar mi-am făcut treaba, atâta tot. Ţi-am dat o sarcină, si anume să nu vinzi bomboane de ciocolată, după care ţi-am dat o altă sarcină, să le vinzi. Restul a fost opera ta. Nu eu te-am caftit. Eu nu sunt adeptul violenţei. Tu singur ţi-ai aprins paie în cap...

Linişte pe linie din nou. Archie plusă din nou. Îşi înmuie glasul, îl linguşi, îl conduse mai departe.

– Ascultă, băiete! Îţi ofer şansa asta fiindcă eu cred în fairplay. Ai acum ocazia să pui capăt întregii afaceri şi să

treci la altceva. Zău, mai sunt şi alte chestii în viaţă, nu numai afurisita asta de vânzare de ciocolată. Veţi fi numai voi doi în ring, tu şi cu Janza, faţă în faţă, un meci pe cinstite. Şi cu asta povestea se va termina. Gata, sfârşit, la revedere! Îţi garantez eu asta. Îţi garantează Archie.

Şi până la urmă puştiul muşcase momeala cu tot cu cârlig, plumb şi undiţă, cu toate că o bună bucată de vreme conversaţia lor când înaintase, când o dăduse iarăşi înapoi. Archie însă era un tip răbdător. Fiindcă răbdarea era răsplătită întotdeauna. Şi, bineînţeles, în cele din urmă, câştigase.

Acum, admirându-şi opera – tribunele pline, forfota băieţilor încoace şi încolo în timpul vânzării biletelor de tombolă, pe care băieţii mâzgăleau instrucţiuni – Archie exulta în tăcere. Reuşise să-i joace pe degete binişor pe toţi. Nu doar pe Renault, dar şi pe Leon, pe Vigilenţi şi toată afurisita asta de şcoală. „Pot să-i joc pe degete pe toţi, fiindcă eu sunt Archie!“

„Prefă-te că eşti un reflector,“ îşi spuse Obie, în timp ce cercul de lumină al unui reflector mătura zona, oprindu-se ici şi colo, întârziind mai mult în alte locuri, surprinzând cele mai importante momente ale evenimentului, ale acestui eveniment memorabil. Fiindcă, să recunoaştem, este într-adevăr un eveniment important, iar lui Archie-ticălosul, lui Archie cel deştept, dar deştept de tot, i-a reuşit din nou. Ia te uită la el colo, lângă ringul de luptă, cum stă de parcă ar fi regele care domneşte peste toţi cei ale căror mişcări le priveşte cu mare atenţie. A reuşit să-l aducă şi pe Renault în ring, palid şi încordat, de parcă ar sta în faţa unui pluton de execuţie, şi pe Janza, animalul

acela, un animal înlănţuit care abia aşteaptă să i se dea drumul ca să atace.

Obie-reflectorul se concentră pe figura lui Renault. Bietul băiat, prostuţul de el, e condamnat. Nu are cum să câştige, dar nu ştie asta. Nu are cum câştiga împotriva lui Archie. Nimeni nu câştigă în faţa lui Archie. Archie, care se recunoscuse învins – ce scenă măreaţă fusese aceea, ultima şedinţă a clubului Vigilenţii, când fusese umilit – dar care acum era din nou deasupra tuturor, şi ţinea în mână toată şcoala. Ceea ce dovedeşte că nu cei blânzi sunt cei care moştenesc pământul[1]. Nu era o constatare prea originală. Probabil că şi pe asta i-o spusese Archie cândva.

„Nu te clinti! Nu mişca niciun singur muşchi! Doar aşteaptă. Stai în expectativă, aşteaptă să vezi ce se întâmplă!"

Jerry simţi că piciorul stâng îi amorţise. Cum îţi poate amorţi piciorul când stai în picioare?

„Nu ştiu cum. Dar este amorţit!"

Poate de emoţie. De încordare.

În orice caz, simţea înţepături în picior ca şi când i-ar fi fost străpuns de nişte mici săgeţi şi trebui să facă eforturi ca să nu se mişte. Nu îndrăznea să se mişte; îi era teamă că s-ar putea dezmembra.

Ştia de pe-acum că făcuse o mare greşeală venind aici, că Archie îl păcălise, îi jucase o festă. Pentru câteva clipe, în timp ce vocea lui Archie şoptea ademenitor promiţându-i o dulce răzbunare, sugerând că lupta aceasta era o modalitate de a pune punct întregii poveşti, Jerry chiar crezuse că acest lucru era cu putinţă, că l-ar putea înfrânge şi pe

[1] Aluzie la *Evanghelia dupa Matei*, capitolul 5, versetul 5: „Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul".

Janza, şi şcoala, şi chiar şi pe Archie. Se gândise la tatăl lui şi la îngrozitoarea expresie care îi apăruse pe chip noaptea trecută, în timp ce asculta râsul acela la telefon, ca şi când s-ar fi recunoscut înfrânt. Şi în cele din urmă pusese telefonul pe masă, abandonând totul.

„Eu n-am să mă las!" îşi promisese în sinea lui Jerry ascultând vocea lui Archie care-l tot îmboldea. Nu-şi dorea nimic mai mult decât şansa unei confruntări cu Janza, care îl numise „fetiţă".

Aşa că acceptase să-l întâlnească pe Janza pentru o luptă. Archie îl vânduse pe el, dar tot aşa îl vânduse şi pe Janza. Din cauza lui se lăsaseră amândoi conduşi până pe platformă, goi până la brâu, tremurând uşor în răcoarea înserării şi li se dăduse câte o pereche de mănuşi de box. După care Archie, cu ochii scânteind de satisfacţie şi de răutate, le explicase regulile. Dar ce reguli!

Jerry era pe punctul de a protesta, dar Janza deschise gura primul:

– Mie-mi convine. Pot să-l bat pe ăsta în ce fel vrei tu.

Şi Jerry constată cu groază că Archie fusese sigur că Janza va reacţiona aşa, după cum fusese sigur şi că băieţii vor umple arena. Iar acum Archie ştia sigur că Jerry nu mai putea da înapoi, fiindcă lucrurile ajunseseră deja prea departe. Archie aruncă spre Jerry unul dintre zâmbetele acelea ale lui, prefăcut binevoitoare.

– Tu ce spui, Renault? Accepţi regulile?

Ce putea spune? După ce primise telefoanele acelea, după ce fusese caftit, după ce îi pângăriseră dulăpiorul, după ce nu mai vorbiseră cu el, după ce îl îmbrânciseră pe scări în jos. După tot ce îi făcuseră lui Goober şi fratelui Eugene. După tot ce făcuseră întregii şcoli tipi ca Archie

și Janza. Și tot ce urmau să facă lumii întregi după ce terminau școala la Trinity.

Jerry își încordă tot trupul, hotărât. Cel puțin acum avea o șansă să-și scoată pârleala și să dea și el, în ciuda faptului că, introducând biletele de tombolă, Archie îi redusese din șanse.

– Bine, spuse Jerry.

În clipa aceea, stând în ring, cu un picior amorțit, în timp ce greața îi întorcea stomacul pe dos, iar răcoarea nopții încrâncena carnea pe el, Jerry se întreba dacă nu cumva pierduse lupta chiar în momentul în care rostise acel „Bine".

Biletele de tombolă se vindeau mai ceva decât dacă ar fi fost poze porno.

Brian Cochran era uimit, dar n-ar fi trebuit să se mire chiar așa. Deja se obișnuise; Archie Costello îl lua mereu prin surprindere cu inițiativele lui. Întâi cu vânzarea bomboanelor de ciocolată. Iar acum cu asta, cu această tombolă ciudată. Nu se mai auzise de așa ceva nici la Trinity, nici altundeva. Trebuia să admită că toată chestia asta îl amuza, deși protestase atunci când Archie îl abordase în după-amiaza aceasta, rugându-l să se ocupe de tombolă.

– Și cu vânzarea te-ai descurcat grozav, spuse Archie.

Complimentul îi topi lui Brian orice putere de a se opune. În plus, îi era o frică grozavă de Archie și de Vigilenți. Brian era adeptul politicii supraviețuirii personale.

Îl cuprinse brusc îndoiala din nou atunci când Archie îi explică și cum anume se vor desfășura atât lupta, cât și tombola.

– Şi cum ai de gând să-i convingi pe Renault şi pe Janza să facă asta?

Asta era ceea ce voia Brian să ştie.

– Simplu, îl asigură Archie. Renault vrea răzbunare, iar Janza e o bestie. Iar în momentul în care toată şcoala îşi va aţinti privirile asupra lor, nu vor mai avea cum să dea înapoi.

În clipa aceea vocea lui Archie deveni din nou glacială, iar Brian se crispă.

– Tu ocupă-te de ce ai tu de făcut, Cochran, şi anume să vinzi biletele! Detaliile lasă-le în seama mea.

Aşa că Brian mobiliză un grup de băieţi care să vândă biletele. Se dovedi că Archie avusese dreptate, desigur, fiindcă amândoi erau aici, şi Renault, şi Janza, sus pe platformă, iar biletele se vindeau de parcă asta era ultima zi pe pământ.

Emile Janza se săturase să tot fie tratat ca un tip rău. Iar Archie aşa îl făcea să se simtă.

– Hei, animalule! îi spunea Archie.

Emile nu era un animal. Avea şi el sentimente, ca toată lumea. Ca tipul ăla din piesa lui Shakespeare de la ora de literatură engleză. „Dacă mă înţepi, nu sângerez?“[1] E adevărat că-i plăcea să mai facă o poznă, să le joace câte o festă celorlalţi. Dar asta este în firea oamenilor, nu? Ca băiat, trebuie să-ţi păzeşti spatele tot timpul. Să le-o faci tu celorlalţi înainte de a pune ei mâna pe tine. Să-i bagi în ceaţă, să-i faci să le fie frică de tine. Exact cum făcuse

[1] Monologul lui Shylock din Actul III al piesei *Neguţătorul din Veneţia* de William Shakespeare (William Shakespeare, *Opere*, vol. II, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1955, p. 189; traducere de Gala Galaction).

Archie cu porcăria aceea de fotografie care nici nu existase vreodată. Archie îl convinsese că de fapt nu existase nicio fotografie.

– De unde să am o fotografie, îi explicase Archie. Nu-ţi aminteşti ce întuneric era în toaletă în ziua aceea? Şi nu aveam bliţ, nu? Nu aveam nici film în aparat. Şi chiar dacă aş fi avut film, n-aş fi avut timp să focalizez.

Auzind toate acestea, pe de-o parte Emile se simţi uşurat, dar se şi enervă grozav. Însă Archie îi spuse că pe cei ca Renault ar trebui să se înfurie.

– Ascultă, Emile, nu cei ca mine îţi sunt duşmani, ci ăia ca Renault. Scorţoşii, Emile, ăştia ne fac nouă probleme, ei trag sforile şi ei îşi fac propriile reguli.

Apoi Archie îi atinse punctul sensibil şi cu asta îl convinse definitiv:

– Pe lângă asta, băieţii au început să vorbească despre cum a fost caftit Renault, că ai avut nevoie de ajutorul altora fiindcă singur nu te-ai descurcat...

Emile se uită la Renault, care se afla în cealaltă parte a scenei. Abia aştepta bătaia, ca să arate întregii şcoli cine e el. La naiba cu tot rahatul ăla de psihologie pe care Archie îl convinsese să o folosească cu Renault, spunându-i „fetiţă“. Pumnii ar fi trebuit să şi-i folosească, nu gura.

Nu mai avea răbdare. Să înceapă lupta, ca să-l facă praf pe Renault în faţa tuturor, indiferent ce scria pe biletele de tombolă!

Într-un singur colţişor al minţii lui mai stăruia îndoiala. Până la urmă avea Archie poza aia cu el la toaletă sau nu?

TREIZECI ȘI ȘASE

Şi ce bilete de tombolă erau! Super! Marfă!

Archie nu găsise încă niciunul necompletat. Îl opri pe unul dintre băieţii recrutaţi de Brian Cochran ca să vândă biletele.

– Ia să vedem! spuse Archie, întinzând mâna.

Puştiul îi dădu repede un bilet şi Archie fu mulţumit că era ascultător. „Eu sunt Archie şi orice dorinţă a mea devine un ordin."

Cu zgomotul publicului nerăbdător în urechi, Archie studie foaia de hârtie pe care erau mâzgălite următoarele cuvinte:

Janza
Dreapta la bărbie
Jimmy Demers

În asta consta frumuseţea simplă, uluitoare a acestei tombole. Asta era una dintre acele mutări neaşteptate cu care Archie Costello îşi câştigase faima. Ăsta era lucrul care ştiau cu toţii că îi reuşeşte de fiecare dată: să se întreacă pe sine însuşi. Dintr-o singură lovitură, Archie reuşise şi să-l convingă pe Renault să se prezinte la terenul de sport, şi să ia parte în felul acesta la vânzarea bomboanelor de ciocolată, şi în plus, acum Renault era la cheremul şcolii, al tuturor elevilor. Luptătorii din ring nu vor mai

avea o voinţă proprie. Vor trebui să se lupte aşa cum le vor dicta băieţii din tribune. Toţi cei care cumpărau un bilet (şi cine ar fi refuzat să cumpere un astfel de bilet?) aveau prilejul de a lua parte la luptă, de a privi doi tipi căsăpindu-se unul pe altul, în timp ce ei, ceilalţi, stăteau la distanţă, în siguranţă, fără pericolul de a fi răniţi. Ceea ce îl adusese pe Renault aici în această seară era tocmai riscul. Odată ce Jerry urcase pe platformă, Archie ştia că nu va refuza să meargă mai departe, nici măcar după ce va auzi despre bilete. Aşa mergeau lucrurile. Minunat!

Carter se apropie de el.

– Se vând ca pâinea caldă, Archie! spuse el.

Carter aprecia ideea de luptă. Îi plăcea foarte mult boxul. De fapt, cumpărase şi el două bilete şi se amuzase hotărând ce lovituri să ceară. În cele din urmă se decisese pentru o directă de dreapta în falcă şi pentru un uppercut. În ultimul moment, aproape că îi dăduse loviturile lui Renault, ca să-i ofere şi puştiului o şansă, dar era Obie prin preajmă, Obie, care îşi băga nasul în treburile tuturor. Aşa încât Carter scrisese pe biletele lui numele lui Janza. Bestia de Janza, gata oricând să sară când Archie îi spunea: „Sari!“

– Se pare că va fi o seară pe cinste, spuse Archie, plin de sine, cu atitudinea aceea de atoateştiutor pe care Carter n-o putea suferi. Vezi, Carter, ţi-am spus că toată lumea se repede la butonul de alarmă degeaba.

– Nu ştiu cum faci asta, Archie, recunoscu Carter fără chef.

– Simplu, Carter, simplu!

Archie jubilă, încălzit de admiraţia lui Carter. Acelaşi Carter care îl umilise la şedinţa Vigilenţilor. Într-o zi i-o va plăti şi lui Carter! Pentru moment era destul de

satisfăcut să-l vadă pe Carter uitându-se la el cu respect, teamă şi invidie.

– Vezi tu, Carter, toţi oamenii sunt la fel, lacomi şi cruzi. Aşa că eu le ofer aici băieţilor cadrul perfect. Pentru a le satisface lăcomia: fiecare plăteşte un dolar şi are şansa de a câştiga o sută, plus cincizeci de cutii de ciocolată. Ca să le satisfac cruzimea: vor putea vedea doi băieţi care se vor lovi unul pe altul, poate chiar se vor răni, în timp ce ei vor sta liniştiţi în tribune. De aceea funcţionează trucurile mele, Carter, fiindcă toţi suntem nişte ticăloşi.

Carter îşi ascunse sila. Archie îl dezgusta din mai multe motive, dar cel mai tare din cauza faptului că te făcea să te simţi murdar, contaminat, poluat, de parcă în toată lumea nu ar fi existat niciun pic de bunătate. Şi totuşi, Carter trebuia să admită că abia aştepta începerea luptei. Doar cumpărase nu unul, ci două bilete! Oare prin asta dovedea că era şi el asemeni tuturor celorlalţi, lacom şi crud, aşa cum spunea Archie? Întrebarea aceasta îl luă prin surprindere. La naiba, întotdeauna se considerase un tip cumsecade. De multe ori îşi folosise poziţia de preşedinte al Vigilenţilor pentru a-l ţine în frâu pe Archie şi a-l împiedica să exagereze cu misiunile pe care le dădea băieţilor. Dar oare asta făcea într-adevăr din el un tip cumsecade? Întrebarea îl tulbură pe Carter. Asta era ceea ce ura cel mai mult la Archie: faptul că te făcea să te simţi tot timpul vinovat. Pentru Dumnezeu, nu se putea ca lumea să fie aşa de rea cum o înfăţişa Archie! Dar, auzind strigătele băieţilor din tribune, cu toţii nerăbdători să înceapă lupta odată, Carter nu putea să nu-şi pună problema.

Archie îl privi pe Carter îndepărtându-se. Arăta tulburat, nedumerit. Grozav! Însemna că îl rodea invidia. Şi

cine n-ar fi fost invidios pe un tip ca Archie, care ieşea întotdeauna învingător?

Cochran îi spuse:

– S-au vândut toate, Archie.

Archie dădu din cap aprobator, asumându-şi rolul eroului din umbră.

Sosise momentul.

Archie înălţă capul înspre tribune; părea că dă un semnal. Mulţimea fu cuprinsă de o agitaţie bruscă, o mărire a tempoului, un val de suspans. Toţi ochii erau îndreptaţi spre platforma pe care Renault şi Janza stăteau în două colţuri diagonal opuse.

În faţa platformei era aşezată o piramidă de cutii de ciocolată, ultimele cincizeci de cutii. Luminile de pe terenul de sport ardeau puternic.

Cu ciocănelul lui de judecător în mână, Carter înaintă până în centrul platformei. Nu avea în ce să lovească, aşa că ridică pur şi simplu ciocănelul în aer.

Publicul răspunse izbucnind în aplauze, strigăte de nerăbdare şi fluierături.

– Hai să-ncepem! răcni cineva.

Carter ceru linişte printr-un gest. Dar deja liniştea se aşternuse asupra arenei.

Apropiindu-se de platformă ca să vadă mai bine ce se întâmplă, Archie îşi ţinu o clipă respiraţia, de parcă ar fi vrut să ţină mai mult timp în plămâni aerul celei mai plăcute seri. Apoi, în momentul în care îl văzu pe Obie urcând pe platformă cu cutia neagră în mână, expiră brusc, cu surprindere, şi se opri din drum.

Obie zâmbi răutăcios văzând cum Archie rămâne ţintuit în loc, peste măsură de mirat, cu gura larg deschisă.

Nimeni nu mai reuşise să-l ia pe marele Archie prin surprindere în felul acela. Victoria lui Obie era pur şi simplu superbă. Îi făcu semn din cap lui Carter, care tocmai pornise să-l aducă pe Archie pe platformă.

Carter îşi exprimase îndoiala în legătură cu folosirea cutiei negre, zicând că evenimentul acesta nu era o şedinţă a Vigilenţilor.

– Şi cum îl vom determina pe Archie să extragă una dintre bile?

Obie îi dăduse răspunsul, acelaşi răspuns pe care i l-ar fi dat şi Archie însuşi:

– Fiindcă vor fi patru sute de băieţi pe teren, care vor striga şi vor vrea să vadă sânge. Şi lor n-o să le mai pese al cui sânge va fi. Toată lumea din şcoală ştie despre cutia neagră, aşa că Archie nu va putea să se eschiveze.

Carter spuse că nimeni nu putea garanta că Archie va extrage bila neagră de data aceasta. Bila neagră ar fi însemnat că Archie va trebui să ia locul unuia dintre luptători. Dar în cutie erau cinci bile albe şi o singură bilă neagră. De-a lungul întregii lui cariere de distribuitor de misiuni norocul fusese mereu de partea lui Archie; nu scosese niciodată bila neagră.

– Aminteşte-ţi de legea mediilor, îi spuse Obie lui Carter. De data aceasta va trebui să extragă două bile – una pentru Renault, iar cealaltă pentru Janza.

Carter îl privise pe Obie lung.

– N-am putea?...

Vocea îi urcă, asemeni unui semn de întrebare.

– Nu putem măslui asta, în niciun caz! Unde mama dracului să găsesc eu şase bile negre? Şi oricum, deştept cum e, n-o să-l putem păcăli niciodată. Dar putem băga

puţin spaima în el. Şi cine ştie? Poate de data asta într-adevăr n-o să-i surâdă norocul.

Aşadar căzuseră de acord. Obie va apărea cu cutia neagră chiar înainte de extragerea biletelor de tombolă şi de începerea luptei. Şi exact asta făcea acum, înaintând către mijlocul platformei, în timp ce Carter cobora să-l întâmpine pe Archie.

– Măi băieţi, voi chiar vă credeţi grozavi, nu? zise Archie, smucindu-şi braţul din strânsoarea mâinii lui Carter. Pot să merg şi singur până acolo, Carter. Şi am să vin înapoi tot singur, ai să vezi!

Archie simţea furia ca un ghem rece, dur în mijlocul pieptului, dar îşi ţinu firea, ca de obicei. Avea sentimentul că totul va merge bine. „Doar eu sunt Archie!“

La vederea cutiei negre, întreaga adunare rămase siderată, cufundându-se într-o tăcere şi mai adâncă decât înainte. Numai membrii clubului Vigilenţii şi victimele acestora o mai văzuseră până atunci. În lumina stridentă de pe arenă, cutia arăta uzată, jerpelită; ar fi putut fi o cutie veche de lemn, din acelea în care se ţin bijuteriile. Dar în şcoală cutia aceasta era o adevărată legendă. Pentru potenţialele victime, ea reprezenta o posibilă mântuire, o formă de protecţie, o armă care se putea întoarce împotriva Vigilenţilor. Unii se îndoiau de existenţa ei. „Archie Costello n-ar accepta aşa ceva niciodată,“ spuneau ei. Dar acum, iată, cutia neagră aici, la vedere, sub ochii întregii şcoli! Archie Costello se uită la ea, şi întinse mâna să scoată o bilă.

Întreaga ceremonie dură numai aproximativ un minut, fiindcă Archie insistă ca totul să se desfăşoare repede, înainte să apuce şi alţii să afle ce se întâmplă pe arenă. Cu

cât se făcea mai puţin tam-tam, cu atât mai bine. Şi doar n-o să le dea el satisfacţie lui Obie şi lui Carter! Astfel, înainte ca cineva să fi apucat să protesteze, Archie îşi şi scosese mâna din cutie, ținând o bilă. Era albă. Lui Obie îi pică falca de surpriză. Lucrurile se desfăşurau prea repede. El ar fi dorit ca Archie să se perpelească puţin, iar publicul să-şi dea seama mai bine ce se întâmpla. Dorise să prelungească puţin ceremonia, să creeze prin scena aceasta maximum de tensiune şi de suspans posibil.

Mâna lui Archie ieşi din cutie încă o dată, iar Obie nu mai avea ce face ca să întârzie desfăşurarea acţiunii. Îşi ţinu doar răsuflarea.

Bila era ascunsă în pumnul închis al lui Archie. Acesta întinse mâna cu pumnul strâns înspre public, cu spinarea dreaptă. Trebuia ca bila să fie albă! Doar nu ajunsese până aici pentru ca în ultimul moment să nu i se dea satisfacţie! Un zâmbet îi flutură pe buze în timp ce stătea drept în faţa mulţimii, jucând totul pe cartea încrederii în sine.

Deschise pumnul şi ridică mâna ţinând în palmă bila, astfel încât să o vadă toată lumea.

Era albă!

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Goober sosi în ultimul moment și își croi drum prin mulțimea agitată până în partea de sus a tribunei. N-ar fi vrut să vină. Se spălase pe mâini de tot ce ținea de școală, ca și de actele de cruzime care se petreceau acolo. Nu voia să mai asiste la umilințele la care era supus Jerry în fiecare zi. Școala îi amintea și de propriile lui trădări și lașități. Timp de trei zile stătuse acasă, în pat. Fusese bolnav. Nu își dădea seama deloc dacă într-adevăr era bolnav sau doar conștiința lui se revolta, infectându-i corpul și dându-i senzația aceasta de slăbiciune și greață. În orice caz, patul devenise lumea lui privată, un mic loc sigur, fără oameni în jur, fără Vigilenți, fără fratele Leon, o lume în care nu se vindeau bomboane de ciocolată, nu se distrugeau săli și mai ales nu se distrugeau oameni. Dar unul dintre băieți îl sunase și-i spusese despre bătaia dintre Jerry și Janza și despre modul în care lupta va fi dirijată prin biletele de loterie. Goober gemuse a protest. Nu mai putea suferi patul. Toată ziua se sucise și se răsucise, dând-ui târcoale, precum un animal care-și caută culcușul pentru somn, încercând să uite. Nu voia să meargă să vadă lupta. Practic, Jerry nu avea cum să câștige. Dar nici să rămână în pat nu putea. În cele din urmă, disperat, se dădu jos din pat și se îmbrăcă în grabă, ignorând protestele părinților. Luă

autobuzul până în cealaltă parte a orașului, apoi merse pe jos încă o jumătate de milă până la terenul de sport. Aici se trânti pe scaun, privi în jos către platformă și îl ascultă pe Carter explicând regulile acestei lupte nebunești. Era îngrozitor!

– ...iar cel care dă lovitura scrisă pe bilet, cu care se încheie lupta, fie prin knockout, fie prin abandon, primește premiul...

Mulțimea era nerăbdătoare să vadă începutul acțiunii. Goober privi în jurul lui. Îi cunoștea pe băieții aceștia din tribune, erau colegii lui de clasă, dar deodată deveniseră niște străini. Se holbau înspre platformă cu priviri febrile. Unii dintre ei începuseră să strige:

– Lichidați-i! Lichidați-i!

Seara era răcoroasă; Goober tremura.

Carter înaintă până în mijlocul platformei. Acolo se afla și Obie, care ținea în mâini o cutie de carton. Carter băgă mâna în cutie și scoase din ea o bucată de hârtie.

– John Tussier, strigă. A scris numele lui Renault.

Se auziră murmure de dezamăgire și ici-colo câteva huiduieli.

– Tussier vrea ca Renault să-i dea lui Janza o lovitură de dreapta în bărbie.

Se lăsă liniștea. Sosise momentul adevărului. Renault și Janza stăteau față în față, la distanță de un braț unul de celălalt. Stăteau în poziția obișnuită a boxerilor, cu mănușile ridicate, gata să înceapă lupta, dar nu păreau decât niște parodii ridicole ale unor boxeri profesioniști. De data aceasta, Janza trebuia să respecte regulile. Își lăsă brațele în jos și se pregăti să primească lovitura pe care urma să i-o administreze Jerry fără a opune rezistență.

Jerry își strânse umerii înainte, și ridică pumnul. Aștepta momentul acesta de când îl luase Archie peste picior la telefon. Dar acum ezita. Cum să lovească pe cineva, chiar și un animal ca Janza, cu sânge rece? „Eu nu sunt un bătăuș," protestă în sinea lui. „Atunci gândește-te cum i-a lăsat Janza pe puștii ăia să te bată."

Mulțimea era agitată.

– Acțiune, acțiune! răcni cineva, iar cuvintele fură repede preluate și de alții.

– Ce e, *fetițo*? îl luă Janza peste picior. Te temi să nu-ți rănești mânuțele lovindu-l pe marele, uriașul Emile?

Jerry își trimise ușor pumnul înspre falca lui Janza, dar își rotise corpul prea devreme și fără să țintească suficient de precis. Lovitura aproape că trecu pe lângă, abia atingând falca lui Janza, fără să aibă vreun efect asupra lui. Janza rânji.

Huiduielile umpleau aerul.

– Fă-l și tu! strigă cineva.

Carter îi făcu semn lui Obie să aducă repede cutia înapoi. Simțea nerăbdarea mulțimii. Voiau să vadă acțiune, plătiseră pentru asta. Spera că pe următoarea bucată de hârtie va fi înscris numele lui Janza. Și chiar așa se și întâmplă. Un băiat pe nume Marty Heller îi comanda lui Janza să-i dea lui Renault un uppercut de dreapta în bărbie. Carter citi comanda cu voce tare.

Jerry se înfipse bine în podea, asemeni unui copac.

Janza se pregăti, iritat de strigătele care cereau *„Fă-l și tu!"*. Asta se întâmpla numai fiindcă Renault era un laș. „Dar eu nu sunt laș, am să le arăt eu lor!" Trebuia să demonstreze că asta era o bătaie de-adevăratelea. Dacă

Renault refuza lupta, ei bine, el, Emile Janza, n-avea de gând să facă la fel.

Îl lovi pe Jerry cu toată puterea pe care o putu aduna, impactul loviturii pornindu-i din tălpi, urcându-i prin picioare şi prin şolduri, apoi şi mai sus, prin trunchi, ca şi când forţa elementară care îi pulsa prin corp i-ar fi erupt prin braţ, explodând în vârful pumnului.

Jerry se pregătise pentru lovitură, dar sălbăticia şi ura cu care îl izbise Janza îl luară prin surprindere. Întreaga planetă fu zdruncinată pentru o clipă, arena se legănă, iar luminile păreau că dansează. Durerea pe care o simţea în gât era sfâşietoare. La impactul cu pumnul lui Janza, capul îi fusese azvârlit pe spate. După ce fusese aruncat înapoi, se clătină, dar se strădui să rămână în picioare şi cumva reuşi să nu cadă. Bărbia îi ardea, iar în gură simţi un gust acid. Probabil era sânge. Îşi strânse buzele şi scutură din cap de câteva ori ca să i se limpezească privirea, până simţi că revine pe pământ.

Până să se poată aduna, vocea lui Carter răcni: „Janza, lovitură de dreapta în stomac," şi Janza îl izbi fără avertisment, o lovitură scurtă, ascuţită, care nu îi nimeri în stomac, ci în piept. Respiraţia i se tăie pe dată, așa cum se întâmplase şi la fotbal, apoi îi reveni. Dar lovitura aceasta nu avusese forţa unui uppercut. Îşi încovoie spinarea din nou, cu pumnii ridicaţi, aşteptând instrucţiunile următoare. Auzi vag mulţimea, uralele şi huiduielile i se amestecară în urechi, dar el se concentră asupra lui Janza, care stătea în faţa lui, cu zâmbetul acela idiot întipărit pe faţă.

Următorul bilet îi oferi lui Jerry şansa să lovească şi el. Un băiat de care Jerry nu auzise niciodată, unul pe care îl chema Arthur Robilard, comandase o directă de

dreapta cu braţul din spate. Jerry nu prea ştia ce e o directă cu braţul din spate, dar acum voia din toată inima să-l lovească pe Janza, să-i plătească pentru acea lovitură urâtă de la început. Ridică din nou braţul drept. În gură avea un gust amar. Îşi lăsă braţul să pornească. Mănuşa îl lovi pe Janza drept în faţă, iar acesta se clătină înapoi. Efectul loviturii lui îl luă pe Jerry prin surprindere. Nu lovise aşa niciodată pe nimeni până atunci, cu furie, cu premeditare. Îi făcuse chiar plăcere să-şi catapulteze toată forţa înspre ţintă, să se elibereze de toate frustrările, să i-o dea şi el înapoi în sfârşit, să se dezlănţuie, să se răzbune, nu numai împotriva lui Janza, ci împotriva a tot ce reprezenta el.

Lui Janza îi ieşiră ochii din orbite de mirare că Jerry putea lovi cu atâta putere. Reacţia lui imediată fu să-i dea şi el una înapoi, dar se stăpâni.

Vocea lui Carter:

– Janza. Uppercut de stânga.

Şi din nou durerea aceea care îl luase pe Jerry prin surprindere şi mai înainte, zdruncinându-l şi parcă frângându-i gâtul, atunci când Janza lovi, fără pauză sau pregătire. Jerry se dădu înapoi câţiva paşi; i se înmuiaseră picioarele. Oare de ce i se tăiau întotdeauna picioarele după o lovitură în bărbie?

Băieţii din tribune strigau, dornici acum de şi mai multă acţiune, iar strigătele acelea îi îngheţau lui Jerry sângele în vene.

– Acţiune, acţiune! strigau spectatorii.

Şi în momentul acela, Carter comise o greşeală. Luă bucata de hârtie pe care i-o dădu Obie şi citi instrucţiunile de pe ea fără să se gândească:

– Janza, lovitură joasă între picioare.

Îndată ce îi ieşiră din gură cuvintele acestea, Carter îşi dădu seama de greşeală. Nimeni nu îi avertizase pe băieţi că unele lovituri nu erau permise, şi întotdeauna se găsea câte un deştept căruia îi trecea prin minte aşa ceva.

Auzind comanda, Janza ţinti înspre pelvisul lui Jerry. Jerry văzu pumnul venind spre el. Îşi ridică pumnii şi aruncă o privire înspre Carter, dându-şi seama că ceva era în neregulă. Pumnul lui Janza se înfundă în vintrele lui, dar Jerry reuşise să evite o parte din forţa loviturii.

Mulţimea nu pricepea ce se întâmpla. Mare parte dintre băieţi nici nu auziseră că se ceruse o lovitură nepermisă. Văzuseră doar că Jerry încercase să se ferească, iar asta nu era permis.

– Lichidează-l, Janza! răcni o voce din mulţime.

Janza rămase şi el nedumerit, dar numai pentru o secundă. La naiba, el nu făcuse decât să urmeze instrucţiunile primite, dar laşul de Renault încălcase regulile! Atunci să le ia dracu' de reguli! Într-o explozie de violenţă, Janza se lansă cu pumnii asupra lui Renault, izbindu-l cum i se năzărea, în cap, peste obraji, iar o dată şi în burtă. Carter se retrase în cel mai îndepărtat capăt al platformei. Obie părăsise deja scena, simţind că urmează un dezastru. Dar unde dracu' era Archie? Carter nu-l zărea nicăieri.

Jerry făcu tot ce putu ca să se apere împotriva pumnilor lui Janza, dar era cu neputinţă. Janza era prea puternic şi prea rapid, tot numai instincte, şi simţea că-şi poate nimici victima. În cele din urmă, Jerry îşi acoperi capul şi faţa cu mănuşile, lăsând loviturile să cadă asupra lui, dar aşteptând, aşteptând. Gloata făcea o zarvă de nedescris, strigând, înjurând, îndemnându-l pe Janza să continue.

Tot ce-şi dorea Jerry era să apuce să-i mai dea lui Janza încă o lovitură. Încovoindu-şi spinarea ca să facă faţă atacului, Jerry aşteptă. Ceva era în neregulă cu falca lui, durerea era foarte intensă acolo, dar dacă reuşea să-l mai prindă încă o dată pe Janza, dacă putea repeta lovitura aceea frumoasă de adineauri, nu-i mai păsa. Pumnii lui Janza îl izbeau peste tot acum şi deodată gălăgia pe care o făcea mulţimea se auzi mai tare, de parcă cineva ar fi dat la maximum volumul unui casetofon monstruos.

Emile începea să obosească. Puştiul se încăpăţâna să rămână în picioare. Îşi retrase braţele, acordându-şi o scurtă pauză. Căuta un punct vulnerabil ca să-i poată administra lovitura finală, cea devastatoare. Jerry prinse momentul şi, în ciuda durerii şi a senzaţiei de greaţă care îl copleşeau, ochi pieptul şi abdomenul lui Janza, care rămăseseră neprotejate. Îşi luă elan şi reuşi din nou să-i aplice o lovitură foarte frumoasă. Forţa acesteia, dar mai ales puterea lui, hotărârea şi dorinţa de răzbunare îl luară pe Janza complet nepregătit şi îl descumpăniră. Janza se clătină înapoi, cu o expresie de durere sfâşietoare şi de surpriză întipărită pe chip.

Triumfător, Jerry îl privi pe Janza clătinându-se, cu genunchii moi şi tremurând. Jerry se întoarse înspre tribune, aşteptând. Ce? Aplauze? De unde, ei îl huiduiau! Îl huiduiau! Clătinând din cap şi încercând să se adune, îl zări cu coada ochiului în mulţime pe Archie. Rânjea, exulta! O nouă senzaţie de greaţă îl invadă pe Jerry, de data aceasta fiindcă îşi dădea seama că devenise şi el un animal. Era doar încă o fiară, încă un individ violent într-o lume violentă, care făcea rău, care nu doar tulbura universul, ci îl distrugea. Îl lăsase pe Archie să facă asta din el.

Şi mulţimea din faţa lui, cei pe care dorise să-i impresioneze, în faţa cărora voia să arate ce poate? La naiba, toţi voiau ca el să piardă, îl voiau mort, pentru Dumnezeu!

Pumnul lui Janza îl izbi în tâmplă, făcându-l să se răsucească pe picioare. Apoi stomacul i se adânci în locul în care îl izbi pumnul lui Janza. Se încovoie, încercând să-şi protejeze abdomenul, dar figura lui încasă două lovituri care-l năuciră cu totul. Simţi că ochiul stâng îi explodează şi pupila îi e făcută terci. Tot trupul îi trepida de durere.

Oripilat, Goober numără loviturile pe care Janza le aruncă asupra adversarului său neajutorat. Cincisprezece, şaisprezece. Sări în picioare. Opriţi-vă, opriţi-vă! Dar nu-l auzea nimeni. Vocea lui se pierdea în mijlocul vacarmului de glasuri care urlau, de glasuri care cereau: „Lichidează-l, lichidează-l!“ Goober îl privi neputincios pe Jerry căzând în sfârşit pe scenă, plin de sânge, cu gura deschisă, abia respirând, cu privirile pierdute şi tot trupul umflat. Înainte de a se prăbuşi, rămăsese în picioare o secundă, asemeni unui animal rănit, apoi se prăvăli ca o halcă de carne desprinsă din cârligul măcelarului.

Şi atunci luminile se stinseră.

Obie nu va putea uita chipul acela niciodată.

Cu o secundă înainte de a se stinge lumina, îşi întorsese privirile dinspre scenă, dezgustat de scena aceea, de felul în care Janza îl căsăpea pe Renault. Dintotdeauna îi era greaţă când vedea sânge.

Şi întorcându-şi privirile dinspre tribune, se uită la colina din spate. De fapt, colina aceea era o stâncă enormă plantată în mijlocul peisajului, parţial acoperită cu

mușchi, pe care veșnic erau zgâriate prostii, astfel încât trebuia să fie curățată aproape în fiecare zi.

O mișcare îi atrase atenția într-acolo și în clipa aceea văzu chipul fratelui Leon, care stătea în picioare în vârful colinei, cu un pardesiu negru pe umeri. Luminile arenei i se reflectau pe chip, care lucea ca o monedă. „Nemernicul!“ gândi Obie. „A fost aici tot timpul, pot să pun pariu, a urmărit tot ce s-a întâmplat!“

Dar în clipa aceea căzu întunericul și chipul dispăru.

Asupra arenei se lăsă deodată, greu, întunericul, ca o pată de tuș revărsându-se asupra tribunelor, a platformei și a întregului teren de sport. De parcă brusc întreaga lume s-ar fi prăpădit sau ar fi fost distrusă.

„Fir-ar să fie!“ se gândi Archie și se îndepărtă de tribune împleticindu-se, luând-o înspre clădirea mică în care se aflau comutatoarele electrice.

Se împiedică, pică la pământ, apoi se ridică din nou în picioare, bâjbâind.

Cineva trecu pe lângă el, atingându-l ușor. Dinspre tribune răzbătea un tărăboi grozav. Băieții strigau și urlau, alții cădeau de pe scaune. Câteva flăcărui sfâșiară întunericul; băieții aprinseseră chibrituri și brichete.

„Cât sunt de proști,“ gândi Archie, „cât pot fi de proști!“ El era singurul care avusese prezența de spirit de a verifica în clădirea cu comutatoarele din ce cauză se întrerupsese curentul.

Se împiedică de un trup căzut la pământ, dar reuși să ajungă până la clădire, cu brațele întinse înainte. In clipa în care ajunse la ușă, luminile se aprinseră din nou,

orbindu-l. Buimac, clipind din ochi, deschise uşa şi îl văzu înăuntru pe fratele Jacques. Stătea cu mâna pe comutator.

– Bine ai venit, Archie! Bănuiesc că tu eşti personajul negativ în povestea asta, nu-i aşa?

Vocea îi era stăpânită, dar în ea răzbătea dispreţul.

TREIZECI ŞI OPT

– Jerry!

Întuneric umed. Ciudat; întunericul n-avea cum să fie umed. Dar era! Umed ca sângele.

– Jerry!

Dar sângele nu era negru, ci roşu. Iar ceea ce îl înconjura pe el era un întuneric negru.

– Haide, Jerry!

Haide unde? Lui îi plăcea aici, în întunericul acesta jilav şi călduţ şi ud.

– Hei, Jerry!

Vocile de dincolo de ferestre îl strigau. „Închide fereastra, închide-o! Închide vocile astea afară!"

– Jerry!

Vocea era acum tristă. Mai rău decât tristă, era înspăimântată. Era spaimă în vocea aceea.

Deodată îl încercă durerea, cât să vadă dacă mai există, şi-l readuse în simţiri. Aici şi acum. Dumnezeule, ce durere!

– Ia-o uşor, Jerry, ia-o uşor, spunea Goober, ţinându-l pe Jerry în braţe.

Platforma era acum din nou luminată puternic, ca o masă de operaţie, dar arena era aproape goală. Mai rămăseseră doar câţiva curioşi care mai pierdeau vremea pe acolo. Cu amărăciune, Goober îi urmărise pe băieţi

plecând, alungați de fratele Jacques și de încă vreo câțiva membri ai corpului profesoral. Băieții eliberaseră locul ca și când ar fi părăsit scena unei crime, ciudat de potoliți. Goober își croise cu greu drum în întuneric până la ring și ajunsese la Jerry exact când se aprindeau din nou luminile.

– Ar trebui să chemăm un doctor! strigă el înspre băiatul pe nume Obie, aghiotantul lui Archie.

Obie dăduse din cap că a înțeles. Avea chipul palid și în lumina reflectoarelor arăta ca o fantomă.

– Ia-o ușurel, spuse Goober din nou, trăgându-l pe Jerry mai aproape.

Jerry se simțea ca zdrobit.

– Totul va fi bine...

Jerry se ridică înspre vocea aceea, dorind să răspundă. Trebuia să răspundă. Dar ochii îi rămaseră închiși, de parcă pleoapele i-ar fi acoperit și durerea. Dar nu numai durerea îl imboldea, căci durerea îi devenise deja a doua natură. Un alt lucru îl apăsa acum, o povară teribilă. Ce anume? Descoperirea, descoperirea pe care o făcuse, ceea ce aflase. Ciudat cum mintea i se limpezi deodată, ca separată de trup, plutind deasupra trupului, deasupra durerii.

– Totul va fi bine, Jerry.

Nu, nu va fi bine! Recunoștea vocea lui Goober și era important să-i împărtășească și lui descoperirea pe care o făcuse. Trebuia să-i spună lui Goober: „Trebuie să joci din nou, să joci fotbal, să alergi, să ajungi în echipă, să vinzi bomboane de ciocolată sau orice vor vrea ei să vinzi, să faci tot ce vor ei.“ Încercă să vorbească, dar ceva era în neregulă cu gura lui, cu dinții, cu fața. Continuă totuși, îi spuse lui Goober mai departe ceea ce trebuia să afle. „Ei

îţi spun să faci ce vrei tu, dar nu vorbesc serios. Nu vor să faci ce vrei tu decât dacă se întâmplă ca lucrul acela să fie ceea ce doresc şi ei. E o glumă, Goober, e o prefăcătorie! Nu tulbura universul, Goober, orice ar spune afişele!"

Ochii i se deschiseră şi văzu chipul lui Goober. Era strâmb, ca într-o peliculă veche, deteriorată. Dar ghici pe chipul lui neliniştea, îngrijorarea.

„Nu-ţi face griji, Goober, nici măcar nu mă mai doare. Vezi? Plutesc, plutesc pe deasupra durerii. Doar să ţii minte ce ţi-am spus. E important. Altminteri au să te ucidă."

– Ce i-aţi făcut, Archie?

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Archie se întoarse într-o parte şi se uită după maşina salvării care ieşea încet de pe terenul de sport, cu girofarul albastru aruncând o lumină intermitentă de urgenţă peste toate. Medicul spusese că era posibil ca Renault să fi suferit o fractură la maxilar şi că s-ar putea să aibă şi leziuni interne. Vor şti mai multe după ce îi vor face o radiografie. Ce mama dracului, îşi spuse Archie, astea erau riscurile în ringul de box!

Jacques îl răsuci pe Archie înspre el.

– Uită-te la mine când vobesc cu tine! îi spuse. Dacă n-ar fi venit cineva la mine acasă să-mi spună ce se întâmplă aici, cine ştie la ce s-ar fi ajuns. Ceea ce s-a întâmplat cu Renault a fost rău în sine, dar plutea în aer violenţa. La cât erau băieţii de agitaţi, dacă se dezlănţuiau, tu ai fi fost de vină!

Archie nu se obosi să răspundă. Probabil că fratele Jacques se considera un erou fiindcă stinsese lumina şi oprise bătaia. După părerea lui Archie însă, Jacques nu făcuse nimic altceva decât să strice evenimentul. Şi de altfel, profesorul sosise oricum prea târziu. Renault era deja

făcut praf. Prea repede, mult prea repede! Prostovanul de Carter încurcase lucrurile. Lovitură joasă, fir-ar să fie!

– Ce ai de spus în apărarea ta, Costello? întrebă fratele Jacques încă o dată.

Archie oftă. Chiar îl plictisea.

– Ascultaţi, frate, şcoala a dorit să se vândă bomboanele de ciocolată şi le-am vândut. Ăsta a fost doar punctul culminant, atât. O bătaie. Pe bază de reguli. Cinstită, onestă.

Deodată, lângă ei ajunse fratele Leon, care îl bătu pe Jacques pe umăr.

– Văd că deja ai totul sub control, frate Jacques, spuse el binevoitor.

Jacques întoarse spre colegul lui o mutră deloc prietenoasă.

– Cred că am evitat la limită un adevărat dezastru, spuse el.

Vocea îi era încărcată de reproş, dar un fel de reproş moale, stăpânit, fără ostilitatea de mai înainte, când vorbea cu Archie. Dar pentru Archie atâta era suficient ca să-şi dea seama că frâiele sunt încă în mâinile lui Leon, că tot el este şeful.

– Renault va primi cea mai bună îngrijire posibilă, te asigur de asta! spuse Leon. Aşa sunt băieţii, Jacques, n-ai ce face. Se încing uşor şi, din păcate, din când în când se mai întâmplă să se lase duşi de val. Dar întotdeauna e plăcut să vezi câtă energie, cât zel şi cât entuziasm au.

Apoi se întoarse spre Archie şi vorbi ceva mai aspru, dar fără mânie:

– În seara asta într-adevăr ai fost necugetat, Archie. Dar îmi dau seama că tot ce ai făcut este pentru binele şcolii. Pentru Trinity!

Fratele Jacques se îndepărtă de ei cu paşi mari. Archie şi Leon îl urmăriră cu privirile. Archie zâmbea în sinea lui. Grozavă treabă! Leon împreună cu Vigilenţii şi cu Archie. Ce an grozav urma să fie acesta!

Sirena ambulanţei începu să urle în noapte.

TREIZECI ȘI NOUĂ

– Se va întâmpla și asta într-o bună zi, Archie! spuse Obie, și vocea îi sună ca un avertisment. Intr-o bună zi...

– Las-o moartă, Obie! M-ai dăscălit destul în seara asta. Și, de altfel, fratele Jacques mi-a servit predica deja, spuse Archie și chicoti. Dar m-a scăpat Leon de el. Tip de treabă, Leon!

Ședeau în tribune, uitându-se cum câțiva băieți curățau locul. Exact în locul acesta ședeau și când îl văzuseră pe Renault pentru prima oară în după-amiaza când Archie îl alesese pentru misiune. Odată cu căderea nopții, se făcuse rece, iar Obie tremura ușor. Privi înspre porțile de fotbal. Îi aminteau de ceva, dar nu-și putea da seama de ce.

– Leon e un ticălos! spuse Obie. L-am văzut acolo, pe colină, urmărind lupta și distrându-se de minune.

– Știu, spuse Archie. Eu i-am spus. I-am dat un telefon anonim. M-am gândit că o să-i placă. Și mi-am dat seama că dacă vine și el și dacă ia parte la eveniment, ne va asigura protecția în caz că lucrurile nu merg cum trebuie.

– Într-o bună zi, Archie, ai să-ți primești și tu partea, spuse Obie.

Dar cuvintele lui sunau mecanic. Archie era întotdeauna cu un pas înainte.

– Ascultă, Obie, am să uit ce mi-ați făcut în seara asta și tu, și Carter, cu cutia neagră. Fir-ar să fie, ăla a fost

un moment într-adevăr dramatic. Şi să ştii că înţeleg cum te-ai simţit atunci. E un adevărat miracol cum îi înţeleg eu pe tipii ca tine şi Carter.

Trecuse la felul lui fandosit de a vorbi când voia să facă pe elegantul sau pe sarcasticul.

– Poate că data viitoare poanta cu cutia neagră va funcţiona, Archie, spuse Obie. Sau poate că va apărea un alt puşti ca Renault.

Archie nu catadicsi să răspundă. La astfel de idei fanteziste nu merita să răspundă. Adulmecă aerul şi căscă.

– Ascultă, Obie, dar cu cutiile de ciocolată ce s-a întâmplat?

– Au dat iama băieţii în ele în balamucul care s-a stârnit. Cât priveşte banii, sunt la Brian Cochran. Vom organiza un fel de extragere în şedinţa de săptămâna viitoare.

Archie nu prea îl mai asculta, nu-l interesa. I se făcuse foame.

– Eşti sigur că s-au halit toate bomboanele, Obie?

– Sunt sigur, Archie.

– Nu ai cumva un baton de ciocolată Hershey sau altceva la tine?

– Nu.

Luminile se stinseră din nou. Archie şi Obie mai rămaseră acolo o vreme, fără să spună nimic, după care ieşiră şi ei de pe terenul de sport, dispărând în întuneric.

Robert Cormier despre *Războiul Ciocolatei*

Am scris *Războiul ciocolatei* pe parcursul anilor 1969, 1970 şi 1971, lucrând la el seara, în zilele lucrătoare, precum şi dimineaţa, în zilele de sâmbătă, într-o perioadă în care eram angajat cu normă întreagă ca redactor şef şi editorialist la un ziar.

Scrierea acestei cărţi a fost un chin foarte plăcut. Cu toate că acţiunea ei se desfăşoară într-un liceu catolic pentru băieţi, am tratat şcoala ca o metaforă pentru lumea întreagă. Pe de altă parte, gândindu-mă că, în esenţă, era totuşi vorba doar despre povestea unei vânzări de ciocolată într-o şcoală, uneori îmi puneam întrebarea: „Şi cine ar fi interesat să citească o astfel de poveste?“. Răspunsul la această întrebare nu mă preocupa totuşi prea mult, căci cuvintele păreau că saltă şi dansează pe hârtie, iar personaje precum Jerry Renault, Archie Costello şi fratele Leon începeau să prindă viaţă, iar asta îmi dădea o mare satisfacţie.

Îmi pare de necrezut că după mai mult de două decenii, *Războiul ciocolatei* încă mai este citit şi predat în şcoli (şi încă mai ridică probleme), atât aici, în Statele Unite, cât şi în alte ţări, cum ar fi, printre altele, Anglia, Australia, Suedia, Franţa şi Japonia.

Şi totuşi, romanul acesta s-a născut aproape mort, trăind mai bine de un an într-un fel de ţară a nimănui din punct de vedere literar. Timp de treisprezece luni, în anii 1972 şi 1973, a fost respins de şapte edituri importante. Motivul? Era prea complicat, avea prea multe personaje, avea un final prea pesimist, pe care adolescenţii anilor ’70 nu aveau să-l accepte cu uşurinţă, era prea violent, nu era tocmai un roman pentru adulţi, dar era prea

sofisticat pentru a fi considerat un roman pentru copii, acţiunea era prea neverosimilă. Sau pur şi simplu primeam frustrantul răspuns: „Nu este potrivit pentru noi“, fără alte comentarii. Unul dintre editori, totuşi, a luat foarte serios în considerare publicarea romanului meu, dar cu condiţia ca eu să fac unele modificări în text, în special în ce priveşte finalul.

Am hotărât totuşi să nu modific şi să nu revizuiesc textul. Acesta nu a fost din partea mea un act eroic, ci unul care arăta cât eram de neştiutor. Nu ştiam nimic despre piaţa cărţilor pentru tineret, nu ştiam care sunt tradiţiile şi tabuurile acestei pieţe, nu ştiam că este dominată de povestirile „neriscante“, cu eroi-model care ies la liman şi cu finaluri pozitive.

Cu toate că *Războiul ciocolatei* nu are finalul fericit sperat de cititori, istoria acestei cărţi a cunoscut şi momente fericite şi şi-a avut eroii săi.

Sursa mea de inspiraţie pentru acest roman a fost fiul meu Peter, care la un moment dat a refuzat, din principiu, să vândă bomboane de ciocolată în cadrul unei acţiuni anuale de vânzare care avea loc în şcoala lui.

Marilyn E. Marlow, agentul meu literar de la agenţia Curtis Brown Ltd., m-a sprijinit în decizia mea de a nu-mi revizui textul şi a afirmat că romanul, în forma în care l-am scris, îşi va câştiga un loc în lumea literaturii pentru tineret, convinsă fiind că piaţa acestui tip de literatură tocmai intra într-o perioadă de schimbări, anunţate de apariţia anterioară a romanelor *The Outsiders* de S.E. Hinton şi *The Pigman* de Paul Zindel.

În sfârşit, în aprilie 1973, Fabio Coen, pe vremea aceea redactor la departamentul de cărţi pentru tineret al editurii Pantheon Books and Knopf, cea de-a opta editură căreia i-am expediat cartea, a acceptat să publice romanul.

M-am îngrijorat la gândul că îmi va cere şi el să revizuiesc textul, dar, după cum s-a dovedit, îngrijoarea mea a fost inutilă.

În cadrul micii „ședințe de redacție“ care a avut loc în biroul lui Fabio Coen, el mi-a sugerat să fac doar câteva modificări minore. Lista acestora abia umplea o coală de hârtie. Avea îndoieli doar în legătură cu un capitol scurt de pe la sfârșitul romanului. Surprins, mi-am dat seama că era tocmai capitolul care mă chinuise îngrozitor și pe care chiar îl scosesem într-un rând, dar apoi îl reintrodusesem în text. Aveam deci un editor ale cărui instincte și intenții corespundeau cu ale mele. Capitolul respectiv a fost scos, iar romanul a fost publicat, în linii mari exact așa cum îl scrisesem eu, în aprilie 1974. Fabio Coen a devenit mentorul meu și așa a rămas până la pensionarea sa, câțiva ani mai târziu.

Succesul romanului *Războiul ciocolatei* se datorează tuturor celorlalte persoane care au contribuit la scrierea istoriei lui: profesorilor care au continuat să predea această carte la clasă, în pofida încercărilor care s-au făcut de a o cenzura, periclitându-și prin aceasta chiar locurile de muncă; bibliotecarilor, care au trebuit să se lupte pentru a putea pune în continuare romanul la dispoziția cititorilor; criticilor, scriitorilor și educatorilor, care au sprijinit acest roman prin nenumărate cronici și eseuri; tuturor tinerilor care continuă să-mi scrie scrisori și să-mi dea telefoane și care organizează proteste atunci când această carte se află din nou în pericol de a fi interzisă; editurii Pantheon Books, urmată mai apoi de Knopf și de Dell Laurel-Leaf, care au continuat să publice acest roman atât în ediții de lux, cât și în ediții populare.

Și să mai spunem că romanul nu are un final fericit!

Robert Cormier

Leominster, Massachusetts, 1997

CUPRINS

Să îndrăznesc să tulbur universul? Este întrebarea pe care Jerry Renault o vede în fiecare zi, pe un afiş lipit în dulapul său de la şcoală. Fără să înţeleagă prea bine ce înseamnă asta, va fi totuşi pus în situaţia de a tulbura dacă nu universul, cel puţin microuniversul în care învaţă, liceul Trinity. Pornind de la un fapt aparent inofensiv, refuzul de a participa la vânzarea anuală de ciocolată organizată de şcoală, Jerry va stârni un război din care va fi greu la final să vă daţi seama care este linia de demarcaţie dintre învinşi şi învingători. Considerat unul dintre cele mai bune, dar şi controversate romane pentru tineri, din toate timpurile, aflându-se pe locul 5 în topul celor mai frecvent interzise cărţi de peste ocean, *Războiul ciocolatei* reuşeşte să ofere o imagine zguduitoare a vieţii într-un liceu conservator.

www.editura-art.ro

ISBN 978-606-93631-1-9

